

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

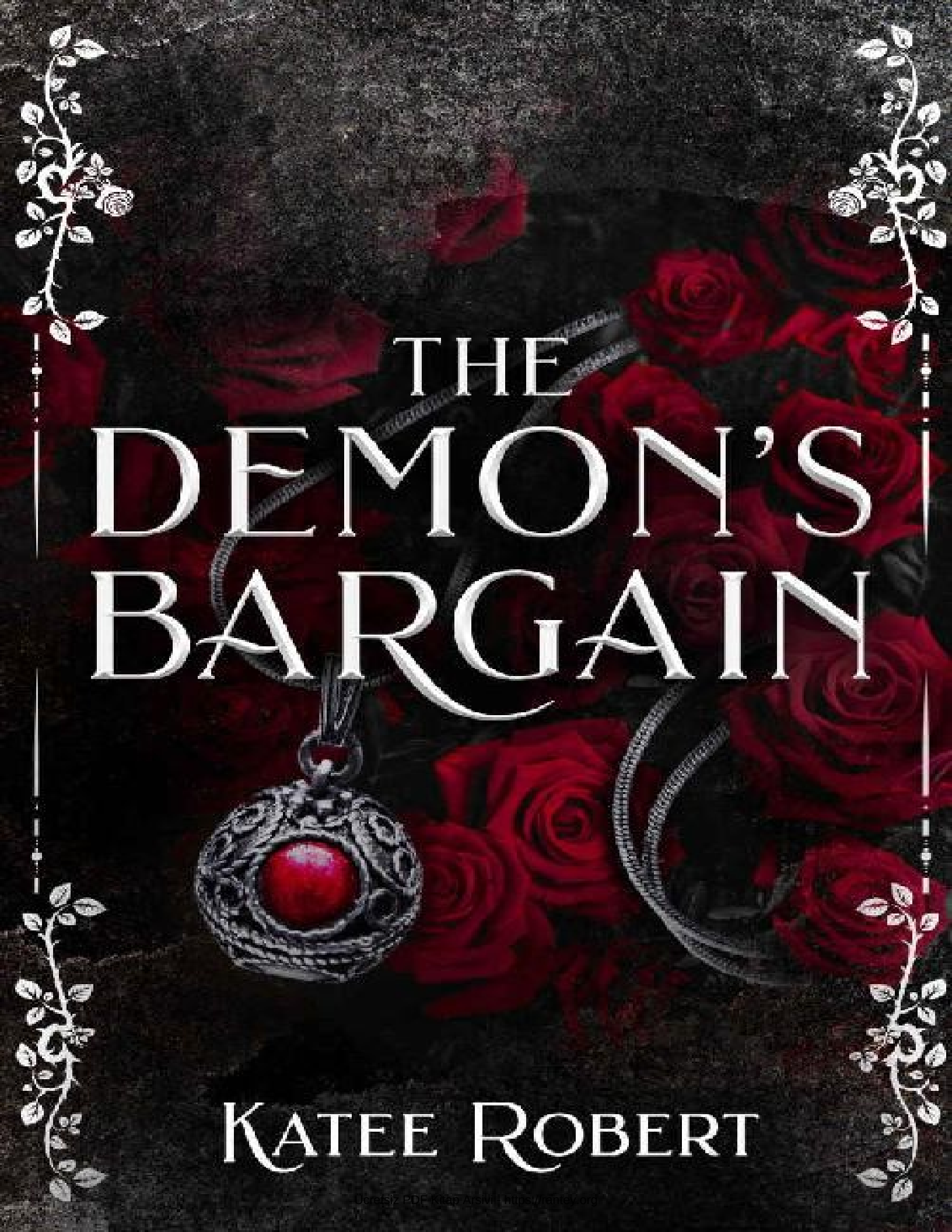
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DEMON'S BARGAIN

KATEE ROBERT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İblis'in Pazarlığı

Bir Tuhaf Tatlar Romanı

Katee Robert

Copyright © 2022 by Katee

Robert Tüm hakları saklıdır.

Editör: Tessa Gratton Redaksiyon:

Manu Velasco Kapak: Emily Wittig

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İçindekiler

İçerik Uyarıları

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

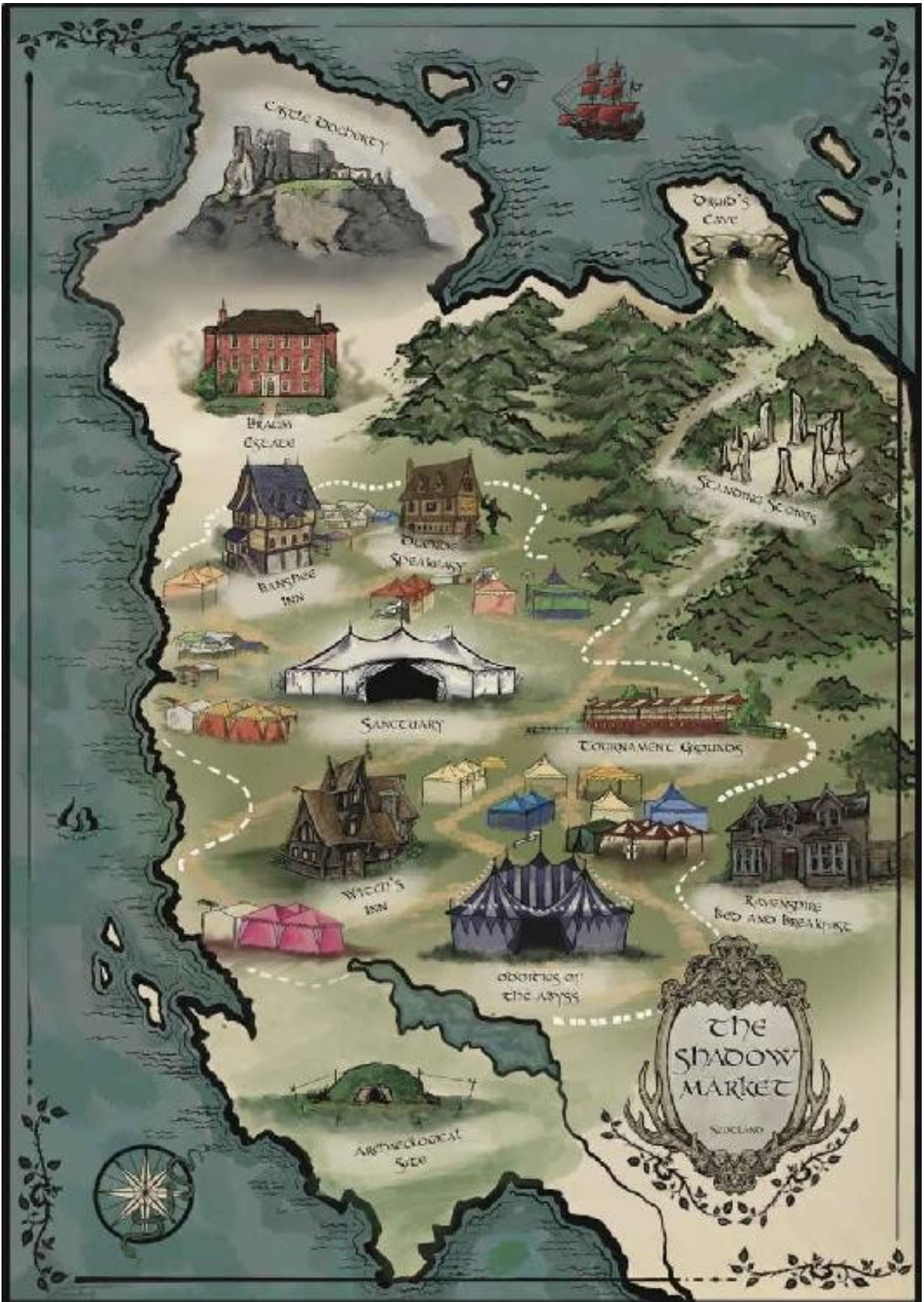
Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Sonsöz

İçerik Uyarıları

Seks sırasında bazı tesadüfî yaralanmalar, cinayet, kanla ilgili büyü, açık seks

Bölüm 1

LENORA

Işin bu noktaya geldiğine inanamıyorum.

Çağırma Çemberini Özenle Çizerken bodrum katında diz çökmekten dizlerim ağrıyor. Devam ediyorum. Büyük büyükanneimin büyü kitabına atıfta bulunmak için durakladım. Son aile yemeğinde gizlice evden çıkarmak zorunda kaldım; babalarımın ikisi de *onun* izinden gitmemden memnun olmazdı.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Onlara ne yaptığımı, aptal kalbimin yanlış kişiye karşı savunmamı düşürmesine izin verdiğimi ve bunun sonucunda aile tılsımını kaybettiğimi söyleseydim... Bana bağırırlardı. Kesinlikle bir şeyler fırlatmaz ya da kötü bir tepki vermezlerdi. Sadece hayal kırıklığına uğrarlardı ki bu da pek çok açıdan daha kötüdür.

Hayır, bunu kendim yapmak zorundayım.

Tılsımın içine var olan en güçlü koruyucu büyülerden bazıları yerleştirilmiştir. Tılsımı takan kişi zehirlenemez ya da büyülü araçlarla saldırıya uğrayamaz; en azından *bu* âlemde gelen büyülü araçlarla.

Bir pazarlıkçı iblisin sahip olacağı her şeye bahse girerim onu geri almak için ateş gücü. Bu sırada Kristoff'u öldürürlerse? Daha iyi olur. Sırrını öğrenecek kadar uzun süredir elinde olduğunu *sanmıyorum* ama geçen her gün riski artırıyor.

Ürperiyorum ve çemberin etrafındaki rünleri hızla bitiriyorum. "İşte." Yavaşça ayağa kalkıyorum ve yerdeki daireyi grimoire'da çizilmiş olanla karşılaştırıyorum. Kitaba göre, her pazarlıkçı iblisin tabiri caizse kendi kartviziti var. Bu, soyunda çirkin yaratık kanı taşıyan bir pazarlıkçı iblis olan Ramanu'yu çağırarak. İstedigimi elde etmek söz konusu olduğunda bunun bir fark yaratıp yaratmayacağından emin değilim ama burada not edilmiş, belki de not etmeye değer.

Öte yandan, kitap iblis hakkında da oldukça açık ayrıntılara giriyor. Büyük büyükanneyle yatmamışlar ama buna bakılırsa o da kesinlikle yatardı. Babamın bu büyü kitabını okuduğunda ne düşündüğünü merak etmek için yeterli. Hafifçe gülüyorum. Sonuçta, Ramanu'yu üç ayrı kez çağırmasına rağmen bir anlaşma yapmadı.

Muhtemelen pantolonlarına girmeye çalışıyordur.

Bu benim için gündemde değil, olsa bile pazarlıkçı iblislerin şartları çok katı. Kabul ettikleri her görev için yedi yıllık hizmet. Çok uzun bir süre. Bedeli çok yüksek.

Ama gücümü kaybetmek... *ailemden* sorumlu olmak gücünü mü kaybediyor?

Evet, umutsuz zamanlardan bahsediyoruz.

Çömeliip çembere bakıyorum. Tılsımı tekrar kendi başıma almaya çalışabilirim. Kristoff'u dünyanın dört bir yanında takip etmek zorunda değilim. Piç kurusu bir uçuş görevlisinden daha fazla seyahat ediyor ama çok daha az tahmin edilebilirlikle - yine de önümüzdeki üç gün boyunca seyahat etmeyecek.

Bugün Samhain.

Bu diyarda tanınmaya değer herkesle birlikte Gölge Pazarı'nda olacak. Hatta bazıları ötesinden bile. Samhain, perdelerin inceldiği ve işlerin biraz tuhaflaştığı o özel zamanlardan biridir. Normalde bayılırım. Üç günü pazarda arkadaşlarla ziyaret ederek, sadece bu mevsimde bulunabilen büyülü eşyaları stoklayarak geçiririm.

ve geceleri sevişmek için muhteşem bir ya da dört partner bulmak.

Bu sefer değil.

Tereddüt ediyorum. Bunu kendi başıma yapabilseydim, şimdiye kadar başarmış olurdum. Kristoff tılsımı alalı iki hafta oldu. Henüz güçlerimin azaldığını görmedim ama bu sadece bir zaman meselesi. Babalarım çoğunlukla sakın bir hayat yaşarlar, ama ya yakın gelecekte bu kuralın bir istisnası olursa ve babam kendini korumak için büyüüne başvurursa... ve hiçbir şey cevap vermezse?

Hayır, zamanım ve seçeneklerim tükendi.

Mırıldandığım bir lanetle hançerimi kaptım ve ön kolumu kestim. Derin bir kesik değil. Grimoire'da yazılı olan çağırma büyüünü etkinleştirmeye yetecek kadar. Yavaşça, dikkatlice konuşuyorum, her kelime bir öncekinin üzerine ekleniyor ve odadaki havayı kıvılcımlandırıp cızırdatıyor. Rahatsız edici ve kolum çok rahat kanıyor, kanımdaki büyü büyüü körüklüyor. Çember, odayı titreten ve beni kışımın üzerine geri gönderen bir şangırtıyla kapanıyor.

Tekrar lanetliyorum. "Lanet olası iblisler ve onların lanet olası çemberleri." Çemberleri çağırma konusunda pek tecrübem yok ama büyük büyükanemde üç ayrı kez işe yaramıştı. Eğer Ramanu hâlâ yaşayanlar arasındaysa, onları çağıracaktır.

Daire önce mor, sonra kırmızı renkte parlar, merkez garip bir şekilde akışkanlaşır. Su gibi parçalanıyor, dört boynuz belirliyor, ardından bir baş ve omuzlar geliyor. Tam olarak tarif edildiği gibiler. Bir dizi boynuz şakaklarından dışarı kıvrılıyor ve bir diğeri traşlı kafatasının kıvrımını takip ederek göz çukurlarından geriye doğru aç yapıyor.

Onu onlara çeken şeyin ne olduğunu bile görebiliyorum. Şeytani bir şekilde oldukça yakışıklılar, yüksek elmacık kemikleri ve ben baktıkça kıvrılan şehvetli bir ağızları var. Kendilerini yerdeki büyü delikten kaldırıyorlar ve ayaklarını artık sağlam olan zemine yerleştiriyorlar. Tanrım, çok uzunlar.

Bodrumumun tavanı yedi fit yüksekliğinde ve etrafa bakarken boynuzları yüzeyi sıyrıyor; gözleri yok ama belli ki etrafı incelemek için büyü kullanıyorlar.

Bu fırsatı onları incelemek için kullanıyorum. Çeşitli kiliseler neye inanırsa inansın, pazarlıkçı iblisler insan ruhlarını aramak için yeryüzünde dolaşmıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, onlarla kişisel olarak uğraşan tek bir kişi bile tanımıyorum. Ama söylentiler var.

Her zaman söylentiler vardır.

Ne beklediğimden emin değilim ama Ramanu muayenesini bitiriyor ve bana odaklanıyor. "Merhaba, küçük cadı."

"İblis." Ben de onları inceledim. Tanrım, güzel bir figür oluşturmışlar. Geniş omuzlar. Boynuzlarıyla uyumlu uzun siyah pençeler. Koyu kırmızı bir ten ve biraz fazla keskin dişler. Bol, dökümlü siyah bir pantolon ve dar siyah bir gömlek giyiyorlar. Tam bir Katolik rahip kıyafeti değil ama yeterince yakın. "Yaramaz bir rahibenin ıslak rüyasından çıkmış gibi görünüyorsun. Sadece benim için mi giyindin?"

Gülüyorlar, derin, gümbür gümbür bir ses. "Bir çağırma nadirdir. Öyle görünmeyi severim."

"Şeytani bir rahip rolü mü?"

"Pek sayılmaz." Yakalarına dokunuyorlar. Yuvarlak ve tam oturmuş ama görünürde bir parça bile beyaz yok. "Hiç de korkmuş değilsin. Bu rahatlatıcı. Hıçkırık ve histeri krizleriyle uğraşmak çok yorucu."

Çaresiz olabilirim ama *o kadar* da çaresiz değilim. Ters ters bakıyorum. "Benim çevremde olan sensin. Belki de *benden* korkmalısın."

Aksine, gülümsemeleri genişler, o da parlar-keskin dişler. "Pekala, küçük cadı. Oynayacağım. Bana pençelerini göster."

Hançeri sıkıca kavradım. Gülünç bir dürtü. Pençeleri benim kılıcım kadar uzun olmayabilir ama iblisin menzili benden daha uzun. Beni parçalara ayırabilirler.

onları iblis diyarına geri gönderecek bir büyü için uygun kelimeleri toplamadan Önce parçaladı.

Ya da çemberin içine hapsolmemiş olsalardı bunu yapabilirlerdi. Onlara bilerek sırtımı dönüyorum ve bu büyü için ihtiyacım olan her şeyi yerleştirdiğim masaya doğru yürüyorum. Bandajlar hazır ve beni bekliyor, ben de kolumdaki kesiği çabucak sarıyorum. Büyü çekmeden benden kan, zaten pıhtılaşmaya başladı.

Bu iş bittikten sonra iblisle yüzleşiyorum ve masaya yaslanıyorum. Gülümsemeleri hala yerinde duruyor ve onları eğlendirdiğimi hissediyorum. Çok güzel. Bundan en üstte çıkmak oldukça zor olacak, ama elimden geleni yapacağım. "Sana pençelerimi göstermek gibi bir niyetim yok, Ramanu." İsimleri dilimin ucuna kadar geliyor. En iyisi *bunu* çok yakından incelememek. "Seni buraya bunun için çağırmadım."

"Yazık." Ellerini ceplerine sokarlar. "Pekâlâ. Açılış teklifinizi duyalım."

Daireler çizmeye devam etmek cazip geliyor ama ikimiz de onları buraya çağırmanın bir sebebi olduğunu biliyoruz. Zaman çok önemli. "Benden bir şey alan bir cadı var."

"Onu geri istiyorsun."

"Evet." Yavaşça başımı salladım. "Ama aynı derecede önemli olarak, onun ölmesini istiyorum."

Kaldıracak kaşları yok ama yine de aynı izlenimi edindim. "Kana susamış."

"Pratik. Kim daha iyi yarışına dönüştü. Eğer onu geri alırsam, bunu kişisel olarak algılayacak ve hayatımın geri kalanında omzumun üzerinden bakmakla ilgilenmiyorum." Yeterince inandırıcı bir hikaye ama gerçek daha karmaşık. Kristoff tılsımın bütün bir soyun büyüsunü artıracak kadar güçlü olduğunu fark ederse, onu geri almaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecektir.

"Anlıyorum." Başlarını yana doğru eğiyorlar. "Pekâlâ. Bu cadıyı senin için öldüreceğim-"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Ramanu'nun sorunla ilgilenmesine izin vermek daha basit ve daha akıllıca olurdu. Kristoff hesaba katılması gereken bir güç olabilir ve ebeveynlerinden birinin insan yerine paranormal olduğundan neredeyse eminim, ama bir *iblisle* boy ölçüşemez.

Ama... "O orospu çocuğu benden çaldı. Onu bitiren ben olmak istiyorum ve sorumlunun ben olduğumu anladığında gözlerindeki ışığın sönüşünü görmek istiyorum."

"Yedi yıl."

Göz kırpıyorum. "Affedersiniz?"

"İstediğinizi seve seve yaparım ama bunun için yedi yıllık bir ödeme yapmam gerekiyor." Ben itiraz etmeye başlayınca parmaklarını kaldırıyorlar. "Bunlar standart şartlar, beni çağırmak için yeterli bilgiye sahip olduğunuza göre eminim farkındasınızdır."

Grimoire'a göre standart terimlerdi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Pazarlıkçı iblislerin yeni bir yönetime sahip olduğu izlenimine kapılmıştım." Büyük Büyükanne'nin bu konuda bir notu vardı ve bunun pazarlıkların nasıl yapıldığını etkileyeceğini umuyordu. Bunu test etmek için Ramanu'yu dördüncü kez çağıramadan öldü. "Anlaşmalar neden aynı?"

Ramanu usulca güler ve daireyi adımlar. "İkisi aynı değil, küçük cadı. Azazel'in değerleri... Şey, *en* iyisi adını söylememek. Bizimle sözleşme yapan insanlara daha önce olduklarından çok daha iyi davranılıyor."

Öyle diyorlar. "İçim rahatlamadıysa beni bağışlayın. Yedi yıl çok uzun bir süre. Sana bir yıl vereceğim." Hayatımdan bir yıl uzak kalmak neredeyse katlanılamayacak kadar zor ama bunu başarmak için buna değer. Başka seçeneğim yok.

Homurdanıyorlar. "Biz *pazarlıkçı* iblisleriz. Pazarlıkçı değil. Bedeli yedi yıl. İster kabul edin, ister etmeyin." Ramanu eğilir.

Sanki benim duyamayacağım bir şey duymuş gibi başlarını yana eğiyorlar. "Benimle oynayacak bir sürü insan var. İkimizin de zamanını boşa harcamayı bırak."

Hayal kırıklığı içimde kabarıyor, haftalarca süren korku ve çaresizlik bir anda öfkeye dönüşüyor. "*Benim* çemberimde kapana kısılmışken bu anlaşmaları yapmak imkânsız."

Gülüyorlar.

Tek bir parmakla çizilmiş dairenin üstündeki havayı fiskelemeden önce aldığım tek uyarı bu. Paramparça oluyor. Kulakların duyabileceği bir ses yok ama geri tepme beni birkaç adım geriye atacak kadar sert vuruyor. Göz açıp kapayınca kadar önümdeler, kocaman kollarıyla beni sarmalamışlar ve yakınımaya eğilmişler. "Şimdi kim kapana kısıldı, küçük cadı?"

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, ellerimi göğüslerine vuruyorum ve "*Geri çekil*" diye hırlıyorum.

Birkaç metre geriye uçararak beton üzerinde kayıyorlar. zemin. "Birinin gerçekten de kendine ait pençeleri var." Sırıttıyorlar. "Bunu sevdim."

"Bana izinsiz dokunursan bağırsaklarını deşerim."

Ramanu doğruldu ve gömleğindeki tozu silkeledi. "Bu tür oyunlarla ilgilenmiyorum, Lenora." Sarsıldığımı görmüş olmalı ki başlarını sallıyorlar. "Hadi ama. Seni izlediğimizi biliyor olmalısın. O küçük bibloyu geri almak için giderek daha da çaresizleşiyorsun. Toplanmak için olgunlaşmışsın."

Bu zaman kaybı. Yedi yıl boyunca hayatımı geride bırakmayacağım ve belli ki şartlardan ödün vermeyecekler. Boktan bir şekilde mantıklı. Büyü vefasız bir canavar olabilir, bu yüzden kuralları sever. Kurala ne kadar çok insan inanırsa, çağırabileceği sihir de o kadar güçlü olur. Yedi, saymakla bitiremeyeceğim kadar çok kültürde önemi olan bir sayıdır. "Bu kadar yeter. Benden bu kadar. Başka bir yol bulacağım."

Tam arkamı dönmek üzereydim ki sesleri beni durdurdu. "Normalde peşin ödemeyi tercih ederiz ama sizin için kuralları esnetmeye hazırım." Sivri bir duraklama. "Ve o yıllar boyunca insan dünyasında geçen zaman ihmal edilebilir düzeyde olacak."

Bu konuyla ilgilenmemem gerektiğini biliyorum ama bunu bilmem onlara bakmamı engellemiyor. "Ne kadar önemsiz?"

"Kesin bir oran değil ama en iyi tahminle birkaç saat ile birkaç hafta arasında yoksunuz. En fazla bir ay."

Zamanın çeşitli diyarlarda farklı ilerlediğine dair pek çok teori var ama ben bu *kadar farklı* ilerlediğini fark etmemiştim. "Birkaç gün içinde neden yedi yıl yaşlandığıma dair soruları yanıtlamak istediğimden emin değilim."

İç çekerler. "Kasıtlı olarak zorluk çıkarıyorsunuz. Zaman farkına neden olan büyü doygunluğunun bir yan etkisi de benim diyarımdaki insanların daha yavaş yaşlanmasıdır. Dediğim gibi, bu kesin bir bilim değil ama şu anda olduğun kadar genç ve güzel olacaksın." Yine vücudumun gerilmesine neden olacak şekilde beni değerlendiriyorlar.

Çok çeşitli partner geçmişim var ama gerçek şu ki tehlike benim en sevdiğim afrodizyak. Bu yüzden Kristoff gibi benim için kötü olan insanları seçmeye devam ediyorum. İşler tersine dönene kadar ateşli ve seksi oluyor ve *her zaman* tersine dönüyor. Arzularımın sağduyumun önüne geçmesine izin vermek beni bu karmaşanın içine sokan şey.

Ramanu yine o garip dinleme şeyini yapıyor. Bildiğim kadarıyla, pazarlıkçı iblislerin telepati gibi bir özelliği yok ama bilgilerimin çoğunu grimoire'dan alıyorum ve büyük büyükanneimin onları bir halk olarak tam olarak kategorize etmeyen başka öncelikleri vardı. O sadece Ramanu ile ilgileniyordu. Pazarlıkçıların tahmin edebileceğimden çok daha fazla güce sahip olması tamamen mümkün. "Bir karşı öneri."

"Kendi teklifinize karşı çıkıyorsunuz."

Omuz silkiyorlar. "Gölge Pazarı'na katılıyorsunuz."

İnkâr etmeyi düşünüyorum ama sonuçta bu bir sır değil.
"Ve?"

"Ben de sizinle geleceğim. Bu süre zarfında pazarlık masada."

Gözlerimi kısıyorum. "Senin derdin ne, Ramanu?"
İsimleri dilimde tuhaf bir his uyandırıyor... *iyi*. Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum. Arzunun kararlarımı gölgelemesine izin veremezdim. Bir daha olmaz. "Bu pazarlığı kabul etmem için neden bu kadar yatırım yapıyorsun? Dediğin gibi, bu fırsatı kaçırmak istemeyecek bir sürü çaresiz insan var."

"Bekle ve gör, küçük cadı. Bekle ve gör."

Bölüm 2

RAMANU

I Bu küçük cadı gibi.
Lenora.

Onun sihirli ısırtıklar ve havaile onu hayal
kırıklığı ve

Öfke. Öfkesini kontrol altında tutmak için iyi bir iş çıkarıyor, ancak çirkin ebeveynim sayesinde bu tür şeylere karşı özellikle hassasım. Tenime değmesi hoşuma gidiyor. Kelimenin tam anlamıyla göremiyor olabilirim ama büyüm yine de bir resim çizen enerji yayıyor. Lenora'nın büyüğü benimkine karşı bükülüyor, cildimi karıncalandıran küçük his titreşimleri. Bu bende ondan bir ısırtık alma isteği uyandırıyor.

Azazel'in pürüzsüz sesini neredeyse kulağımda duyabiliyorum, anlaşılmayı tamamlamam için bana hırlıyor. Son liderimizden çok daha nazik ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Biz pazarlıkçı iblisler tamamen sonuçla ilgiliyizdir ve sonuç da gücümüzün pazarlık yapmaktan gelmesidir. Azazel, krallığımızdaki bölgemizin toplam gücünü en üst düzeye çıkarmak için çalışırken bile, tüm halkımızın gücünü artırmaya yatırım yapıyor.

Büyülü bir insanla pazarlık yapmamız pek sık rastlanan bir durum değildir. Onlar kendi sorunlarını çözme eğilimindedirler. Lenora'nın pazarlığını kabul etmesi önemli bir destek olacaktır - insanlara bebek bakıcılığı yapmaya devam etmem gerekirse ihtiyacım olacak bir destek

Azazel, açıklamayı reddettiği ana planın bir parçası olarak diğer bölge liderleriyle birlikte gönderildi.

Yalnızca ejderhanın gelini ölmemi istiyor gibi görünüyor, çünkü kocasına sataşmak için beni kullanmaya devam ediyor.

Eğlenceli, bu yüzden izin veriyorum, ama şakalarımı çok ileri götürdüğümde boğazımı koparmasından endişe etmeseydim yardımcı olurdu. Lenora'nın pazarlığıyla, beni neredeyse Sol'un seviyesine getirecek sihirli bir destek alacağım. Tabiri caizse oyun alanını eşitlerdim. Gelinle ilgilenmiyorum

-Ne de o bende. Ama ben yaşamayı severim.

Ayrıca, bunun zamanlaması daha mükemmel olamazdı. Gölge Pazarı'na katılmak için hiç sebebim olmamıştı. Bizim diyarımızda bile efsanevi bir şeydir, halkımızın ve insan diyarının daha özgürce kaynaştığı zamanlardan kalma bir şeydir. Halkımdan bazıları zamanlamayı doğru yapıp her yıl katılmayı başarıyor ama ben bunu hiç başaramadım.

Lenora önümde adım atıyor, enerjisi odayı rahatsız ediyor. Zihnimin gözünde mekânı titretiyor ve silikleştiriyor ama sorun değil. Geldiğim anda bu odanın haritasını çıkarmıştım. Bir çeşit bodrumdayız. Beton, farklı bir şekilde çalışması için özel olarak karıştırılmadığı sürece büyüü büyük ölçüde azaltır, bu yüzden beni çağırmak için buraya gelmesi mantıklı.

"Hareketlerimi izlemeyi bırak. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Tam enerjisinin alevlendiği yere bakıyorum. İri gözlerini, dolgun dudaklarını ve ikimizin de hissedemediği bir rüzgarla etrafında uçuşan saçlarını görüyorum. Çok güçlü biri. Beni ilk başta ona çeken de buydu. Bu ve çaresizliği. Halkım için bir işaret gibi. Beni çağırmasaydı, bir hafta içinde ona yaklaşırdım. "Küçük yaşlı benden rahatsız mı oldun? Gururum okşandı."

Lenora dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Hayır, seninle flört etmiyorum ve seni yanımda Gölge Pazarı'na götürmüyorum." Bunu kesin bir şekilde söylemeye çalıştığını anlayabiliyorum ama sesinde bir gerginlik var.

Bakarken yakalanan ben olabilirim ama o da bana bakıyor.

Yüzlerimiz neredeyse eşitlenene kadar eğildim. Enerjisi her parladığında, yüz hatlarını, büyüünün tenini yalayışını görüyorum. Güzel şey, değil mi? En azından insanlar söz konusu olduğunda. Halkımın çoğu gibi, yatak odası partnerleri söz konusu olduğunda farklı zevklerim var. İnsanlar, pazarlıkçı iblisler, insan aleminden nadir paranormal kişiler. Hatta bir succubus ya da incubus bile... Rusalka'nın kuyruğunu kıştırıp halkından birini becermek istediğim zamanlar oluyor.

Bir pazarlığın ortasında bir insanı becermek genellikle tabudur. Ya sonra? Şey, bu farklı bir hikaye, ilgili iblis ve insana bağlı olarak. Ancak Azazel kurallara sıkı sıkıya bağlıdır ve pazarlıklar herhangi bir zorlama olmadan yapılmalıdır.

Korkusuz liderimiz çamura saplanıp kalmış biri, ama ters düştüğünde dehşet saçıyor. Sonuç olarak, bunu sadece onu diken üstünde tutmak için ara sıra yapıyorum. Doğam gereği sapkınım ve etrafımdaki insanları dürtmekten hoşlanıyorum.

Lenora, Azazel'in gazabına uğramaya degecek kadar güzel.

Bu dikkatli bir denge. Çok zorlarsam prensipleri gereği topuklarını yere vuracak bir tipe benziyor. Yüzüne inat burnunu kesmek falan. Ne yazık ki ben de onun kadar inatçıyım.

Ve elimde bir koz var. "Keyfin bilir, küçük cadı. Aile yadigarını kaybettiğini anladıklarında babalarınızla bir sonraki akşam yemeğinin nasıl geçtiğini bana anlatmayı unutma."

Büyüsü titriyor, mor ve kırmızıdan korku dolu açık griye dönüşüyor. "Siktir git."

"Sadece kibarca sorarsan."

Kekeliyor ama renkler yeniden değişiyor, öfke bir kez daha hakim oluyor. "Peki, iblis. Benimle gelebilirsin

Gölge Pazarı ama sadece seni başkasının sorunu yapabileyim diye. Sana yedi yıl vermeyeceğim. Kristoff'un icabına kendim bakacağım."

Deneyecek.

O kadar güçlü ki, başka biri olsaydı muhtemelen bunu başarırdı. Kristoff Nilsen ise tamamen başka bir seviyede. Nilsen ailesi nesillerdir çok özel bir paranormal karışımla çoğalıyor. Tüm ipuçlarını sayamam ama vampir, şekil değiştiren ve hatta insan aleminde hala var oldukları zamanlardan kalma en ufak bir seraphim ipliği bile var.

Lenora'nın biblosunu geri almayı başaramamasına şaşmamalı. Evi üç kat korunuyor ve bazı dünya liderlerinden daha fazla korumayla seyahat ediyor. Biliyorum. Kontrol ettim. Kontrol ettim.

"Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Ramanu." Elini uzatıyor ve tek parmağını göğsümün ortasında gezdiriyor. Vücudum tepki olarak geriliyor ve öne doğru eğilmekten kendimi alamıyorum. Sadece birazcık.

Adımı söylemesi hoşuma gidiyor.

Lenora'nın diğer eli bir anda dışarı çıkıp boynuzlarımdan birini sarıyor ve burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar başımı aşağı doğru çekiyor. Büyüsü üzerimde geziniyor, öfkenin kırmızısı şehvetin neredeyse neon pambesine dönüşüyor. Evet, benim küçük cadım hiç etkilenmemiş değil. Boynuzumu tekrar çekerek başımı yana doğru çeviriyor. "Benimle taşak geçersen, seni öldürürüm."

"Deneyeceksin. Eğlenceli olacak." "Sen-"

Cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden harekete geçiyorum, belinden kavrayarak neredeyse ayaklarını yerden kesene kadar doğruluyorum. "Kendimi açıkça ifade etmeme izin ver, Lenora." Hırlıyor ama duymazdan geliyorum, bizi masaya götürüyor ve onu masaya oturtuyorum. "Eğer bana bir daha dokunursan, bunu bir davet olarak kabul edeceğim."

"Az önce sana *saldırdım*."

"Bebegim, bu resmen ön sevişme."

Büyüsündeki pembe, kırmızının kenarlarını yiyip bitirerek daha da parlıyor. "Seni becermeyeceğim."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Bir sözleşme imzalanmadan önce seks ile pazarlığı karıştırmak tabu olabilir, ancak sonrasında her iki taraf da rıza gösteriyorsa adil bir oyun. Az önce yanımda o olmadan insan aleminden ayrılmayacağımı garantiledi.

Lenora'ya sahip olmak istiyorum, bedenim ve ruhumla.

Bölüm 3

LENORA

I Bir iblisle yatılmayacağını biliyorsun.
Gerçekten istiyorum.

Ben sadece sahip olmak a zor zaman
hatırlamak *Neden* ben?

Ramanu'nun muhteşem yüzüne bakarken tam olarak bunu yapmamalıydım. Boynuzları yüz hatlarını gerçekten vurguluyor ve yüksek elmacık kemiklerini ön plana çıkarıyor. *Çok güzeller.*

Parmaklarımı bileklerine doluyorum ki tekrar boynuzlarına uzanıyorum. Blöf mü yapıyorlar yoksa gerçekten niyetleri var mı görmek için... Ne olduğundan emin değilim. Pek çok insan iblisleri, vampirleri ve insansı olmayan diğer çeşitli paranormal varlıkları becermiştir. Anatomik olarak mümkün olsa bile, bir insan bunu denemiştir. Bu tür şeyler eskiden olduğu kadar yaygın olmayabilir, alemler arasında geçiş yapmak neredeyse imkansız olduğundan değil, ama insanlar bariyerler yükseldiğinde her iki tarafta da mahsur kaldılar.

Önemli değil. Bu iblisle seks yapmak bir hata. Gitmem gereken yerler, öldürmem gereken bir cadı ve korumam gereken ailemin büyüü var. "Çek ellerini üzerimden."

"Bu sefer."

Sözlerinin karanlık vaadine karşılık içimden geçen heyecanı sevmiyorum. *Hayır, Lenora. Kötü cadı.*
Geri çekildiklerinde masadan atlıyorum ve

ellerimi elbisemin Üzerinde gezdirdim. Gölge Pazarı için tüm kıyafetlerimi Özenle seçtiğim gibi bunu da Özenle seçtim. Ne de olsa insan bir izlenim bırakmalı.

Bu elbise Elvira'yı gururlandırır. Siyah ve ön kısmı göğüslerimi zar zor içine alan derin bir V şeklinde. Her iki yanda diz üstü çizmelerimi ve yürürken kalçalarımı ortaya çıkaran ve yürümeyi, dövüşmeyi ya da... yani sevişmeyi kolaylaştıran bir yırtmaç var.

Ramanu'ya bakıyorum, ama onları yine bana bakarken buluyorum. *Bakmak* doğru kelime değil. Kelimenin geleneksel anlamıyla gözleri olmayabilir ama beni görebiliyorlar. Bundan eminim. Şu anda yüzleri sanki göğsüme bakıyormuş gibi eğik. Parmaklarımı elbisemin kumaşında gezdirmek ve onu kenara çekmek için içimde çılgınca bir arzu var. Sadece ne yapacaklarını görmek için. "Gözler burada, iblis."

"İyi bir figür çizmişsin, küçük cadı."

Bu iltifat karşısında zevkle kızarmayı reddediyorum.

Çöp.

Bunun yerine dikkatimi Gölge Pazar'a nasıl gireceğimize veriyorum. Her yıl bazı girişler aynı kalır, bazıları ise değişir. Bana yakın sabit bir giriş yok, bu yüzden kompakt aynamı çıkarıp parmağımı üzerine çekerek bir bulma büyü yapıyorum. Bu küçük büyü kan gerektirmiyor ama Ramanu'yu çağırırken yeterince kullandığım için biraz başım dönüyor.

Görüntü değişiyor ve kuşbakışı bir haritaya dönüşüyor. Parlak sarı bir çizgi bulunduğumuz yerden birkaç blok ötedeki bir yere doğru ilerliyor. Homurdanıyorum. "Perili bir ev olmalı."

Gece çökeli çok oldu. Ramanu'ya bakıyorum. "Biri sorarsa, kostümlere ve cosplaylere çok meraklısın."

Omuz silkiyorlar. "Eğer eminseniz. Ben de..." Parıldıyorlar ve uzun sarı saçları, yumruğumu kırabileceğim gibi görünen kare çenesiyle uzun boylu biri onların yerinde duruyor ve... Gözlerimi kırıştırıyorum ve bu yüzü tanıdığımı fark ediyorum. Daha önce

Büyükannemin tavan arasında sakladığı eski aşk romanlarının çoğunun kapağı.

Başımı salladım. "Kesinlikle olmaz. Lütfen bana o formu giymediğini söyle."

"Oldukça büyük bir tepki yaratıyor."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım.

"Diğer tercihim aslında benim favorim." Tekrar parlıyorlar ve bir zamanlar sahilde ağır çekimde koşmasıyla çok ünlü olan bir sarışının biraz daha uzun bir versiyonunun yüzüne bakıyorum. Sırıttıyorlar. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bence bu illüzyonla evden çıkarlarsa isyan çıkarırlar. Sertçe yutkunuyorum. "Normal haliniz iyi. Ne de olsa Cadılar Bayramı'ndayız." Merdivenlere doğru yürüyorum. "Devam et."

İllüzyonu bırakıp beni merdivenlerde gölgeliyorlar. Dolaba girip sivri uçlu bir şapka alırken onları etrafı dikizlerken yakalıyorum. Başıma geçirdiğimde Ramanu gülüyor. "Ve sen *benim* kılık değiştirmemi eleştirme cüretini gösteriyorsun? Kendini biraz ciddiye alıyorsun, değil mi?"

"Bu benim kostümüm." Çantamı yerden alıp omzuma atıyorum. Çok ağır ama geçit büyüm yok. Bir şey unutursam Gölge Pazarı'ndan alabileceğim çok şey var ama tanıdığım çoğu cadı gibi ben de mümkün olduğunca kendi aletlerimi kullanmayı tercih ediyorum. "Hadi gidelim."

Bu eve sadece birkaç ay önce taşındım, bu yüzden kaldırımları dolduran şeker mi şaka mı çocuklarını görmekten garip bir şekilde memnunum. Ben tek çocuğum ve kendi çocuğumu doğurmak gibi bir arzum yok ama eski sevgililerimden birinin çok sevdiğim iki çocuğu var. Ayrıldık çünkü karanlık büyülerini bir kenara bırakmamı istedi ve bunların benim yapımda olduğunu anlamadı, ama Olivia ve ben, kendisi kadar tatlı biriyle çıkıyor olmasına rağmen hala çoğunlukla iyi ilişkiler içindeyiz. Bazen çocukları görebiliyorum. Bu akşam pazara gitmeden önce dışarıda olup olmadıklarını merak ediyorum. Elbette.

rol yapmak için çok büyük değiller mi? Dürüst olmak gerekirse yaşlarını hatırlayamıyorum. Bunun farkına varmak beni biraz boşlukta bırakıyor.

Çocuklu biriyle çıkmak istediğimden bile emin değildim ve şimdi kendimi onları özlerken mi buluyorum?

Ne kadar garip.

"Karanlık düşünceler."

Bakışlarımı Ramanu'ya çeviriyorum ve evimle sokak arasındaki yürüyüş yolunda durduğumu fark ediyorum. Bazı çocuklar durup şeytana bakıyor ama gruptaki yetişkinler onları acele ettiriyor ve bize hayranlıkla onaylamama arasında değişen bakışlar fırlatıyor.

Hayır, biz değil. *Ben*.

Hile ya da şaka için fazla seksi olan elbiseme bakıyorum ve biraz gülüyorum. "Sadece geçmişin hayaletleri. Önemli bir şey değil." Olivia artık hafta sonları ekmek pişiren sevimli ebesiyle mutlu. Bizim olduğumuzdan daha iyi bir eşleşme. Onlar adına mutluyum. Gerçekten.

Yeni kız arkadaşını zehirlemeyi sadece bir ya da yarım düzine kez düşündüm. *Yapış* gibi değilim.

"Lenora."

Sessizce kendime lanet okuyorum ve sivri topuklu botlarımla ilerlemeye başlıyorum. "Devam et, iblis."

"Perili" ev normal bir evdir, Cadılar Bayramı süslemeleriyle o kadar kaplanmıştı ki gerçek şeklini görmek neredeyse imkansızdır. Birileri sahte örümcek ağları ve birkaç duman makinesi için bir servet harcamış. Biraz rüküş ama eğlenceli bir şekilde. Tanrım, bu bayrama bayılıyorum.

Ön tarafta bir kuyruk var ve bloğun etrafında kıvrılıyor. Bunu görmezden gelip doğruca girişe yürümek cazip geliyor ama zaten çektiğimizden daha fazla dikkat çekmemiz için bir neden yok. Ramanu sırayı inceliyor ve sonra beni arkaya kadar takip ediyor. "Bir sürü insan var. Bir sürü de insan olmayan var."

"Bu bölgede yaşayan insanlar için uygun bir giriş."

Dikkatlerini evin kendisine çevirirler. "Bunun bölgedeki diğer binalardan farklı olduğunu gösteren bir şey göremiyorum."

Göz kırpıyorum. "Büyüyü hissedebiliyor musun?"

"O kadar basit değil," diyorlar dalgınca. "Büyü, duygular, auralar. Nasıl tanımlamak isterseniz. Hem insanlar hem de mekânlar bunlara sahiptir. Annem pazarlıkçı iblis, ama ebeveynim çirkin surlu. Bu küçük tuhaflığı onlardan almışım. Bunlarla birlikte." Bir parmaklarını ikinci boynuzlarının üzerinde gezdiriyorlar.

Tenim ısınıyor. Söylediklerini düşündüğüm şeyi söylüyorlarsa... "*Tam olarak* ne görebiliyorsun? Ya da hissedebiliyor musun? Ya da her neyse?"

Tekrar bana odaklanıyorlar, dudaklarının kenarlarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Daha önce şehvetini görebiliyordum, küçük cadı. O kadar yoğun ki dilimde tadını alabiliyordum."

Tenim ısınıyor ama başka tarafa bakmayı reddediyorum. "Duygular niyet değildir."

"Hayır," diye kolayca kabul ediyorlar. "Ama onlar eylemin ilk tohumlarıdır."

Çok yanıldıklarını ve pazarlıkçı bir iblisle aynı yatağa girecek kadar aptal olmadığımı söylemek isterdim. Ne yazık ki, konu aşk olduğunda tam da bu kadar aptal olduğumu kabul edecek kadar kendimi iyi tanıyorum. Ya da en azından şehvet söz konusu olduğunda.

Tehlikeli, tatlı, son derece hırslı. Hiç kimse eski sevgililerimi bir odaya toplayıp hemen aralarında bir benzerlik çizgisi çekmez. Tek ortak noktaları *benim* için hiç de uygun olmamaları. Öyle olsa bile, Ramanu en uygunsuz kişi ödülünü kazanırdı. Bu alemde yaşamıyorlar bile.

Ve hayatımın yedi yılını istiyorlar.

"Bu sefer olmaz." Bunu kesin bir şekilde söylemeye çalışıyorum ama neredeyse bir soru gibi çıkıyor.

Sırıtişları düpedüz kurtlaşıyor ve biraz daha yaklaşıyorlar. "Şimdi gel, Lenora. Kontratımı imzala ve benimle gel. Seks, oyunlar ve belki de işleri renklendirmek için biraz cinayet. Eğlenceli olur."

Bundan hiç şüphem yok. Aramızdaki kimya canlı bir tel gibi cızırdıyor ve henüz dokunmadık bile. Kendimi bir silkeliyorum ve sıraya bakıyorum. Ben Ramanu'yla oyalanırken epeyce hareket etmiş. "Hadi gidelim."

Sıra evin girişine doğru ilerlerken ikimiz de konuşmuyoruz. Bu nispeten hızlı bir süreç. Melek gibi giyinmiş ve grupları ayıran kadının gözlerinde insani olmayan bir parıltı var ve Ramanu'yu incelediğinde bundan emin oluyorum. "Güzel *kostüm*."

"Teşekkürler." Tatlı tatlı gülümsüyorlar. "Ben de seninkini beğendim." Ses tonlarındaki flört mü?

Kıllanıyorum ve kıllanmaya hakkım yok. Bu akşamla ilgili hiçbir şey doğru gitmiyor. "Özel geçişi istiyoruz."

Sonunda bana odaklandı. "Tabii ki." Elindeki rulodan bir bilet koparıyor ve havada sallıyor. Üzerinde bir parıltı cızırdıyor, bir anda orada ve tekrar kayboluyor. Bileti bana uzatıyor. "Numaranızı takip edin."

Bakıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Altmış dokuz. Gerçekten mi?" Omuz silkiyor. "Ne alırsan onu alırsın. Devam et."

Ben kapıya yaklaşırken Ramanu arkamdan geliyor. İçeride daha fazla sahte örümcek ağı var, yeterince kalın, umarım birinin temizlik sihri vardır, yoksa gelecek yıllar boyunca bunun parçalarını bulacaklar. Karanlıkta parlayan banttan yapılmış oklar bizi kapılarla kaplı dar koridorun aşağısına yönlendiriyor. Bir adım atıyorum ve kısa kesiyorum. "Hey, Ramanu."

"Evet?" O kadar yakınlar ki, vücudunun sıcaklığını neredeyse sırtımda hissedebiliyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Perili evlerin nasıl işlediğini biliyorsun, değil mi? Onlar dışarı atlar, biz çılgılık atarız, onlar da gider. Oyuncuları öldürmek yok."

"Spoilsport."

Gözlerimi kısıyorum. "Ben ciddiym. Ve sakın dolaşma. Sanırım burada çok fazla portal var ve *sen* bile bazılarının gittiği yere gitmek istemezsin."

Tereddüt ederler ve sonunda başlarını sallarlar. "Ben de onu tutmaya çalışacağım. cinayeti en aza indirecek ve uysal bir köpek yavrusu gibi takip edecektir."

Bu tam olarak aradığım güvence değil ama sanırım işimi görecek. "İyi köpek yavrusu." Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Yüce tanrılar, bu iblisle *flört mü ediyorum?* Yüzümü ön tarafa dönüyorum. Utanma gibi bir alışkanlığım yok ama kendime bu iblisi rahat bırakmamı söylemeyi yeni bitirdim, yine de ilk içgüdüm yaklaşıp büyüleyici yüzüne bakmak ve başımı geriye eğip...

Ugh. *Hayır.*

Bantlanmış okları takip ederek ilerliyorum. İlk oda bir doktorun muayene odası gibi düzenlenmiş. Masanın arkasından bir insan fırlıyor, bir elinde bir testere ve ameliyat önlüklerini kaplayan sahte kan. Arkamda Ramanu'nun gerildiğini hissediyorum. "Geri çekil lan," diye hırslıyorum.

İnsan kısa keser. "Tanrım, bayan, madem oynamayacaksınız, neden buradasınız?"

Çünkü burası Gölge Pazarı'na açılan en yakın kapı. Onları görmezden geliyorum ve kapıdan geçip başka bir koridorda ilerlemeye devam ediyorum. İkinci kata çıkan merdivenlere ulaşana kadar Üç oda ve beni korkutmak için Üç başarısız girişim daha gerekiyor.

Ramanu kıkırdar. "Zavallı insanlar haklı. Bu iş için çok uğraştılar. En azından küçük sevimli bir çılgılık atabilirsin."

"Ben küçük sevimli ıglıklar atmam." Merdivenleri ikiye ikiye çıkmamak için hızımı kontrol ediyorum. Tanrılar iblisin onlardan kaçtığını düşünmesini yasaklıyor. "Bu tür yerler benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bunu görmeye başlıyorum."

Bu ses tonunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, bu yüzden görmezden geliyorum. Merdivenler bir düzine kapısı olan bir koridora açılıyor. "Şimdi bir yerlere varıyoruz." Uzaktan ıglık sesleri geliyor. Duraksıyorum. Bunlar eğlenceli ıglıklar gibi gelmiyor. Sanki biri öldürölüyor... ya da belki de gerçek bir cesede rastlanmış gibi. Omuz silkiyorum. Benim sorunum değil.

Gerçi genellikle insanlarla eğlence, nihai varış noktalarına giden çeşitli portallardan geçene kadar başlamaz.

Koridorun sonuna yakın bir yerde, bir kapının üzerinde parıldayan bir rakam dikkatimi çekiyor. Altmış dokuz.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu taraftan." Kapının önünde duruyoruz ve Ramanu başını kaldırıyor, derin nefes alıyor. "Kan kokusu alıyorum."

"Görünüşe göre birileri biraz fazla heveslenmiş. Bir yolunu bulurlar." Kapıya doğru uzandım. "Ya da belki birkaç on yıl önce olduğu gibi başka bir cehennem kedisi burayı kasıp kavurur. Babalarımın anlattığına göre epey karışıklık olmuş."

"Zavallı, savunmasız insanlar umurunuzda değil."

Kısa kesip ters ters bakıyorum. Ses tonu tam olarak yargılayıcı değil ama tarafsız da değil. "Üzgünüm ama bana karşı böyle kibirli ve güçlü bir tavır takınamazsın. Senin bütün olayın insanlarla anlaşma yaparak onlardan faydalanmak."

"Avantaj sağladığımızı söylüyorsunuz. Ben ise onlara çaresiz bir durumdan kaçış imkanı sunduğumuzu söylüyorum."

"Yedi yıl boyunca."

Ramanu homurdanıyor. "Bu olsa olsa başlangıçta sahip olamayacakları bir şeyi vermek olur. Kaybedilen yedi yıl yerine fazladan yedi yıl. Bunun ötesinde, *ben* bir insan

değilim.

Sen öylesin. Halkınızı umursamamanız benim yaptığım her şeyden daha fazla kaş kaldırıyor."

Kapının kolunu çeviriyorum. "Mesele de bu, Ramanu. Eğer iddia ettiğin gibi büyüü hissedebiliyorsan, cadıların çoğunun insan olmadığını da bilirsin. Öyle olsaydık büyü yapamazdık." Kapıyı itip açıyorum ve perili evden çıkıp Gölge Pazarı'na giriyorum.

Bölüm 4

RAMANU

M Küçük cadı benden pek memnun değil, ama kapıdan içeri girdiğimiz anda yüzüme tokat gibi çarpan enerji saldırısı beni neredeyse

Unut gitsin. Bu diyarı ve diğerlerini boydan boya gezdim. Her alan biraz farklı hissettiriyor, büyüünün tadı orada yaşayan insanlardan etkileniyor.

Burası hepsinin birleşimi gibi hissettiriyor.

Beynim ve doğuştan gelen sihrim tüm bilgileri sıralamaya ve işlemeye çalışırken beni topuklarımın üzerinde geri döndürüyor. Bunun imkânsız olduğunu çabucak anlıyorum. Neredeyse her şeyi kavradığımda, yeni bir kişi ya da unsur ortaya çıktıkça enerji değişiyor.

Bu arada Lenora beni beklemek için duraklamadı. İlerliyor, enerjisi neredeyse vahşi bir şekilde etrafını sarıyor.

Yarım saniyemi daha büyük renk ve bilgi girdaplarını kasıtlı olarak susturmak için ayırıyorum. Tehlikeli ya da kayda değer bir şey olursa bunu hissederim ama bu sadece doğrudan etrafımda olanlara odaklanmamı sağlar.

Bir açık hava pazarına adım attık. Bu bölüm yiyeceklere ayrılmış gibi görünüyor, çünkü yakındaki tezgâhlardan havaya nefis kokular yayılıyor. Cadı, tabii ki, yanlarından geçip gidiyor. Ağzımın sulanmasını görmezden geliyorum ve onu takip ediyorum.

İnsanlar yolumuzdan çekilsin. Lenora'nın bunu fark edip bana dönmesi için on adım atması gerekti. Kızgınlığı yanık turuncuya dönmüştü. "Herkes ters ters bakmayı kes. Olay çıkarıyorsun."

"*Benden* korkmuyorlar, küçük cadı."

Duraklıyor, yüzü açık turuncu bir şok ve koyu orman yeşili bir gururun yıldız patlamasıyla beliriyor. "Evet, peki, devam et." Oflayıp pufluyor ve tekrar ileri atılıyor.

As tahmin ediliyor, insanlar olsun dışarı . onu Bu şekilde. I tespit etmek Bölgede vampirlerden adını koymakta zorlandığım birkaç tanesine kadar sayısız paranormal var. Lenora'nın yolundaki herkes gidecek başka bir yer buluyor, enerjileri bizden uzaklaşıyor.

Göğsüme gurura benzer bir şey yerleşiyor. *Cadım oldukça korkutucu küçük bir şey, değil mi?* Özellikle küçük olduğundan değil, ama benimle kıyaslandığında buradaki çoğu insan öyle. İnsanlar aleminde onları küçük yetiştiriyorlar. Halkım arasında pek uzun boylu sayılmam.

Kokular değiştikçe onu market boyunca takip ediyorum. yemekten deriye ve büyüye kadar. İşte tam bu noktada Lenora durur ve koyu orman yeşili kaybolur, geriye sadece açık turuncu kalır. "Jack. Erkencisin."

"Ben erken gelmedim. Sen geç kaldın. Her zamanki gibi." Karşısındaki kişi güneşli bir sarı. Kısa kıvrırcık saçları, geniş bir vücudu ve parlak bir sırtışı olduğu izlenimini edindim. İnsan ama Lenora'ya benziyor. *Cadı*.

Lenora iç geçiriyor, sesi neredeyse duyulmuyor. pazarın büyük gürültüsü. "Ramanu, bu Jack. Onlar arkadaşım."

"Arkadaş." Jack gülüyor. "Hayatım, gerçekten de bahse giriyorsun, değil mi?" Lenora'nın omuzlarına bir kol atıyorlar ve içimden o kolu bedeninden söküp atmak ve onunla öldüresiye dövmek için neredeyse karşı konulmaz bir dürtü geliyor.

Lenora onların elinden kurtulamıyor, şaşkınlığı yerini koyu sarı bir eğlenceye bırakıyor. "Jack, bu Ramanu. Onlar da arkadaşım."

"Azgın bir arkadaş."

"Tanrı aşkına, Jack."

Jack elini uzatıyor ve ben isteksizce elini tutuyorum, aynı isteksizlikle çok sıkı sıkma dürtüsüne karşı koyuyorum. Bu çok saçma. Küçük cadıyı istiyorum ama o benim değil. En azından henüz değil. Ona aşırı aşına olan sevimli bir insan tarafından tehdit edilmediğime emin misin?

Yalancı.

"Lenora'nın söylemediği şey, eskiden Pazar gününe kadar yedi şekilde seviştiğimiz ve şimdi arkadaş olduğumuz ve eğer onunla karanlık bir iblis pisliği yaparsan, seni lanetleyeceğim. Ben bu yarımküredeki en iyi lanetçiyim ve inan bana bunu istemezsin."

Tehditlerini çekici bulmamın benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim. Sırıttıyorum. "Lenora'ya *iğrenç bir iblislik* yaparsam, beni kendi başına halledebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip."

Jack uzun bir süre beni düşündü ve güldü. "Bu iblisi sevdim." Lenora'ya geri dönüyorlar. "Bunu denemek istediğine emin misin?"

Lenora iç çeker. "Başka seçeneğim yok." Gri endişe neşesinin kenarlarını kemirmeye başladı. "Eğer fikrini değiştirdiysen-"

"Yapmadım. Siktir et o kendini beğenmiş piçi. Muhteşem olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse Len. Kılıç dişli bir kaplan da öyle ve sen onlardan biriyle yatmazsın."

"Evet, zaten bana bu konuda ders verdin. Birkaç kez."

O garip koruma dürtüsü yeniden yükseliyor. "Bunun *Lenora'nın* suçu olduğunu söylemiyorsun herhalde."

"Tabii ki hayır. Sadece konuşuyorum." Jack küfrediyor. "Bak, ben Yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim. Beni bundan vazgeçirmeye çalışmayın."

Lenora onlara çabucak sarılır. "Size minnettarım."

"Tabii ki biliyorsun. Ben bir hediyeim." Tereddüt ediyorlar. "Ama bu muhtemelen bilmeniz gereken bir şey."

Lenora açık turuncuya döndü. "Sen neden bahsediyorsun?" Jack hastalıklı sarı bir yeşille kırmızıya boyanmış. Anladım. ve izlenim . yuvarlak yanaklar ve zor gözler. "**Herkes** biliyor. Ailenizin tılsımını takip etrafta dolaşıyor ve nasıl bu kadar aşık olduğunuzla övünüyor. onunla birlikte teslim ettiniz."

"Öyle bir ~~şey~~ olmadı."

"Oh, biliyorum." Jack iç geçirir. "Sen olsaydın aşk ya da para için bir şey ve sen iyi bir sikişe izin vermeyecek kadar soğuksun bulut senin Zihin yeterli için geçmek o bitti. Ama gerçeği bilmek onu yalanı yaymaktan alıkoymuyor." "O orospu çocuğunu öldüreceğim."

Turuncu rengi değişti neredeyse siyah olacak kadar koyu bir kırmızıya dönüşür. "İzninle, Jack. Gitmem gereken bir yer var."

"Hey, Len." Jack devam etmek için onun duraklamasını bekler. "Dikkatli ol. Bu sefer bazı garip şeyler oluyor. Açılış töreni normalden daha karmaşıktı ve-"

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok." Lenora dönüyor ve kalabalığın arasında ilerliyor, keskin bir bıçak saldırmaya hazır.

"Ramanu."

Cadımı takip etmek istiyorum ama kendimi durdurup Jack'e dönüyorum. "Evet?"

"Lenora ile ne yaptığınızı ya da neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum ama aslında ona zarar vermek istemediğinizi hissediyorum."

Onlara odaklanıyorum, dikkatimi daraltıyorum...ah, işte orada. "Telepat."

"Onun gibi bir şey." Köpekbalığı keskinliğinde bir gülümseme izlenimi edindim. "İşte bu yüzden eski sevgilime karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Arkanı kolla iblis. Lanet işi konusunda şaka yapmıyordum."

Başımı sallıyorum ve kalabalığın beni onlardan uzaklaştırmasına izin vererek Lenora'yı takip ediyorum. Etrafımdaki renk ve his karmaşasında koyu kırmızı olan tek kişi o. Bundan da öte, artık onun tadını alıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla onun tadına bakmak istiyorum.

Bir tezgâhın etrafından dolanıyor ve ben de onu tam olarak sokak olmayan bir dizi dar sokak boyunca takip ediyorum. Pazar yeri yerini daha kalıcı binalara bırakıyor. Bunlardan birkaçı restoran ve pub, ama Lenora hepsini atlıyor, sadece tanıdık gelen daha sessiz bir sokağa ulaştığımızda yavaşlıyor. Geçici konaklama yerleri, hangi zaman, bölge ya da alemde olursanız olun aynı hissi verir.

Lenora duraksıyor. Hâlâ kızgın ama derin rengine hoşuma gitmeyen açık gri bir örümcek ağı var. Cadımın korkmasını istemiyorum. Ben daha konuşmadan elini kaldırıyor. "Bu hafta sonu seni kaybetmeyeceğimi söylemek güvenli mi?"

"Beni kaybetmeye mi çalışıyorsun?" Gerçekten merak ediyorum. Gerçekten istese beni sürgün edebilecek kadar güçlü, üstelik sadece beni ilk başta çağırdığı için değil.

"Hayır." İçindeki korku ipi, ondan kurtulmak için bariz bir girişimde bulunsa bile güçleniyor. "Seninle bir anlaşma yapmak gibi bir niyetim yok Ramanu. Ama... ben başarısız olacak biri değilim. Bunu Kristoff'la yapmayı göze alamam. Bir daha olmaz. O yüzden sanırım sen benim için bir kozsun, her ne kadar zehirli olsa da."

"Lenora." Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyorum. Her adımda korkunun grisi biraz daha geri çekiliyor, ta ki neredeyse ona dokunmayı bırakana kadar. "Yedi yıllık zevk."

Şok. Geniş gözler ve ayrılmış dudaklar. "Affedersiniz?"

"Yedi yıllık zevk." Ona dokunmadım. Ona dokunmayacağımı söylemiştim ama kalçalarını kavrayıp onu bedenimle aynı hizaya getirme dürtüsünü kontrol etmenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. "Bu kimsenin kaybettiği bir anlaşma olmak zorunda değil. Ben seni istiyorum. Bence sen de beni istiyorsun."

Şehvetin parlak pembesi öfkesinin kenarlarını kemirmeye başlar. "Ciddi olamazsın. Pazarlıkçı iblisler

seks anlaşmaları yapmak?"

"Hayır, tabii ki hayır." Eğer biri bunu denerse, Azazel onun derisini canlı canlı yüzerdi. "Anlaşmamızın şartlarına göre yedi yıl boyunca benim diyarıma gelecek ve benim korumam altında olacaksın. Kimse seni bir şey yapmaya zorlamayacak ve sana zarar gelmeyecek."

"Uh-huh." İşin içine eğlence giriyor ama şehvet hâlâ baskın. "Bu biraz çıkar çatışması değil mi? Eğer anlaşma beni korumaksa, o zaman beni *senden* kim koruyacak?"

Haklı bir soru. Bu bir sorun değil, ama ondan bunu yapmasını beklemiyorum.

şuna inanır. "Sözleşme kutsaldır. Onun büyüğü size hiçbir şekilde zarar gelmemesini sağlayacak."

"Elbette olacak." Lenora gülüyor. Hıznır bir ses, dikenlerle ve keskin kenarlarla dolu. Hoşuma gidiyor. Hem de çok. "Ve benim yanımda geçireceğin birkaç saatin bana *yedi yıl boyunca zevk* vermek istemen için yeterli olduğuna inanmam gerekiyor. Lütfen. Kristoffla olan bu durumdan sonra öyle görünmediğinin farkındayım ama ben aptal değilim."

"Sana asla aptal demedim."

"O kadar çok kelimeyle değil ama yine de söylüyorsun."

"Sözleşmeye bak, küçük cadı. Ne zararı olabilir ki?"

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve şampuanından olsa gerek, topraksı bir şey saçıyor. "Asıl soru bu, değil mi?" Başını iki yana sallıyor. "Ne olursa olsun, benim bir odam var ve senin yok. Paran olup olmaması önemli değil çünkü bu odalar yıllar öncesinden doluyor. Şimdi uslu durup benim odamda mı kalacaksın, yoksa ben uyurken seni çarşıda gezinmeye mi bırakayım?"

Sanki en ufak bir soru varmış gibi. "Uslu duracağım." Sırıttırıyor. "Sen benden istemediğin sürece."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Homurdanıyor. "Yukarı gel. Kontratını okuyacağım."

Onu kapıdan geçip hanın büyüleyici bir şekilde büyülenmiş ön odasına kadar takip ederken, Lenora'nın bu konudaki motivasyonunun ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Kolundaki zehirli asın ben olduğumu söylüyor, ama durum buysa, neden bunu kesinleştirip benimle pazarlık yapmıyor? Kristoff'u öldürmek için üç kez başarısız oldu. Zorlu biri ama gelecekteki girişimlerinde de başarılı olacağını sanmıyorum.

Bir de korkusu var.

Bu muska onun için ne ifade ediyor? Cadımın etrafında dönerken cevaplayamadığım tek soru bu. Bunun basit bir aile yadigârı olduğunu düşünmüştüm ama öyle olsaydı Kristoff bunu etrafta dolaştırmazdı. Diğerleri onu görür görmez tanımazdı.

Lenora resepsiyondaki yaşlı cadıyla kısa bir süre sohbet ettikten sonra sesini yükseltiyor. "Gel, iblis." Ben yaklaşırken gülüyor. "Gördüğünüz gibi, son derece uslular."

Cadı bana bakıyor ve onu pembe ve koyu sarı girdabın içinden net bir şekilde görebiliyorum. "Umarım öyle değildir. İyi bir pazarlıkçı iblisin *uslu durması* çok yazık olur."

"Um."

Cadı merdivenlere doğru el sallıyor. "Çalışanlarımız arasında brownie'ler var, o yüzden çalmayı düşünmeyin. Bahşişleri tatlı olarak alıyorlar."

"Bunu aklımızda tutacağız," diyor Lenora belli belirsiz. "Aklınızda bulunsun."

Lenora'nın odasını bulmak uzun sürmez. *Bizim* odamızı. Bu düşünce beni olması gerekenden çok daha fazla memnun ediyor. Dikkatimi dağıtmak ve konudan uzaklaşmamak için kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum. "Bu tilsimi bu kadar özel yapan nedir Lenora?"

Donup kalıyor, korku bir kez daha onu ele geçiriyor. Korkmasından *nefret ediyorum*. "Bir şey yok."

"Bana yalan söyleme. Eğer ben senin gizli son çabansa, o zaman tüm bilgilere sahip olmalıyım. Tılsım hakkında bilmem gereken bir şey var, değil mi?"

"Peki," diye tersliyor. "Bu göksel yapım. Onu takan kimse zehirle ya da büyüyle öldürülemez. Şiddetten zarar görmeme ihtimalleri de var ama bu hiçbir zaman kesin olarak kanıtlanmadı. Kristoff'un şimdiye kadarki girişimlerini atlatmasının nedeni de bu."

Tüm gerçeği söylemiyor. Tılsımda bir koruma büyüğü olduğunu biliyordum - bu herkesçe bilinen bir şey gibi görünüyor. "Başka ne var?"

"İşte bu kadar." Büyüsü benimkine çarpıyor. "Başka kimse onu çalmaya cesaret edemezdi ama ben Kristoff'un yanında uyuyakalacak kadar aptaldım ve o da tam olarak bunu yaptı."

Jack'in varlığıyla ortaya çıkan aynı garip kıskançlık kök salıyor ve derinlere dalıyor. Yumruklarımı sıkıyorum, cadımın güvenini kötüye kullandığı için bu piçin kafasını koparmaktan başka bir şey istemiyorum. Bu hiç mantıklı değil.

Sevdim ve kaybettim; insan başkalarına dokunmadan ve karşılığında izlenimler bırakmadan dünyada ilerleyemez. Hiçbir zaman bölgeci olmadım. Tabii tamamen bölgesel değil - *bu* biraz mantıklı olurdu. Jack'in ne kadar tanıdık olduğunu kıskanıyorum, evet, ama Kristoff'un Lenora'ya verdiği zarar beni çileden çıkarıyor.

Onun korumasını elinden aldı ve güvenini kullanarak o.

Ne zaman aklına bir şey gelse korkuya kapılmasına Şaşmamalı. Tılsım. Bu güçlü bir koruma ve ona babaları tarafından verilmiş. Yine de... İçgüdülerim hikayede daha fazlası olduğunu söylüyor. "Göksel yapım."

"Evet. Uzak bir atam bir tanrı tarafından seviliyordu. Hediye buydu. Yaşlanmayı falan etkilemez ama dünyadaki en güçlü koruma eşyalarından biridir.

varoluş." Sesi sertti. "Bu kadar yaklaşmasına izin vermemin aptalca olduğunun farkındayım ama-"

"Kendini bana haklı çıkarmak zorunda değilsin, küçük cadı." Yanından geçip masanın yanındaki sandalyeyi çekiyorum. "Otur. Kontratı oku." Bir hareketle ve sihrimi kullanarak masanın üzerinde beliriyor.

Kuşku kök salıyor, ama sonunda dediğimi yapıyor ve sandalyeye çöküyor. O sözleşmeyi okurken, ben de şu anda içinde bulunduğum berbat durumu düşünüyorum. Eğer Lenora benimle pazarlık yapmayı kabul ederse, bu onun için tılsımı geri almam şartıyla olacak.

Sorun da bu zaten.

Eğer tılsım gökselse ve bu özel cadının boynundaysa, onu geri alamamam için büyük bir şans var. Ona karşı büyü kullanamayacağım, yani bu bir kaba kuvvet senaryosu olacak. Bu da işleri benim tercih ettiğim şekilde, yani büyümü kullanarak halletmekten çok daha fazla şansa bırakıyor. Kazanacağımı garanti edemem.

Hay sikeyim.

Bölüm 5

LENORA

C Belki beni şaşırttı ama sözleşmedeki dil tam da Ramanu'nun söz verdiği gibi. Ödeme yedi yıllık hizmet için, evet, ama açıkça belirtilmiş

Bana hiçbir zarar gelemes ve kimse beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayamaz. İblis alemindeyken yapmayı seçtiğim herhangi bir cinsel ilişkiden doğan çocuklarla ilgili korkunç bir madde var, ancak üremekle ilgilenmiyorum, bu yüzden bu bir sorun değil.

Bu pazarlığı kabul edeceğim anlamına gelmiyor.

Ramanu'yu çağırmamalıydım. Korkunun beni ele geçirmesine izin vermek bir hataydı. Tılsımı Kristoff'tan geri almak için üç günüm var ve Jack ile diğerlerinin yardımıyla yedi yılımı feda etmeden bunu başarabilirim.

O zaman neden Ramanu'yu sürgün etmedin? Nasıl yapılacağını biliyorsun.

İçimdeki küçümseyici sesi duymazdan gelip okumaya devam ediyorum

sözleşmeyi ikinci kez imzalamıştır.

Ramanu odanın içinde sürükleniyor ve çok fazla yer kaplıyor. Sorun boyutları da değil, gerçi iblisler insanlardan daha iri yapılı olma eğilimindedir. Bu onların enerjisi. Büyüyü onlar gibi göremiyorum ama yaptıkları her harekete ayarlanmış gibi hissediyorum. Rahatsız edici değil ama dikkat dağıtıcı.

Elimi cebime atıp Jack'in bana sarılırken bıraktığı kâğıt parçasını arıyorum. Denemenin bir anlamı yok.

Ne yaptığımı iblisten saklamak için, onu çıkarıp açtım. Orada, Jack'in dağınık karalamasında, zaman ve yerlerin kısa bir listesi var.

"O da ne?"

Ramanu'nun kulağıma gelen sesine atlamadım. Yaklaşımları hiç de sessiz değildi. "Burası Kristoff'un önümüzdeki iki buçuk gün boyunca kalacağı yer." İlk sefer bu gece yarısı, yani öldürecek vaktimiz var. Pazar her saat açık ama geceleri işler iyice çığırından çıkıyor.

Kestirmekle ilgili şaka yapmıştım ama muhtemelen iyi bir fikirdir. Dün gece pek uyuyamadım; planlar, beklenmedik durum planları ve beklenmedik durum planlarım için daha fazla beklenmedik durum planları ile çok heyecanlıydım. Tüm bu stratejilerin hiçbir yerinde şu anda bulunduğum yerde değildim.

Önümüzdeki yedi yıl boyunca bana *zevk* vermek isteyen pazarlıkçı bir iblisle aynı odayı paylaşmak.

Evet, doğru. Eminim Ramanu benim doğduğumu düşünmüyordur. Dün mü? İstedikleri kadar zevk teklif edebilirler ama bu sözleşmede yok, yani garanti değil.

"Tılsım çalınabilir mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve zihnimi şimdiki zamana geri çekmeye çalışıyorum. "Evet. Kristoff onu benden ilk etapta bu şekilde aldı. Ne ona ne de bir başkasına *asla* vermezdim." Byrne ailesinde nesillerdir ebeveynlerden çocuğa geçer. Kan bağları büyüünün güçlü kalmasını sağlıyor. Üremek gibi bir arzum olmadığı için, hazır olduğumda bunu aktarabileceğim uzak bir kuzen bulmam gerekecek. Dünyanın dört bir yanına dağılmış bir sürü kuzen var.

Ama tılsım *bende* olmazsa tılsımı veremem. Onu geri almam gerek. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Babalarım paranormal dedikodularla eskisi kadar içli dışlı değiller ama Kristoff Samhain'in sonuna kadar tılsıma sahip olursa onlar bile bunu duyacaktır. Daha da kötüsü, bir noktada yokluğunun etkilerini hissetmeye başlayacağız. I

Paranormallerle dolu soyumuzdan dolayı sihrimizin tamamen yok olup olmayacağını bilmiyorum ama açıkçası hiçbir şeyi garanti edemem. Bunu öğrenme şansımız olmadan önce tılsımı geri almalıyım.

Üzerimdeki baskı ve stres giderek daha da ağırlaşıyor, nefes almakta zorlandığım boğucu bir korku örtüsü haline geliyor. Bu işe yaramalı. Onu geri almalıyım. İyi bir sikiş yüzünden nesillerin güvenliğini mahveden kişi ben olamam.

Ben berbat
biriyim. Bunu
biliyorum.

Babalarımın umduğu gibi bir kız değilim ve beni hiç azarlamamış ya da hayal kırıklıklarını bir silah olarak kullanmamış olsalar da, bunun yüzeyin altında olduğunu *biliyorum*.

Bu hata, babamın beni on iki yaşımdayken o ölü kuşla bulmasından bu yana inşa edilen barajı yıkan hata olabilir. Onu öldürmemiştim ama o sırada büyük büyükannemin büyü kitabını bulmuştum ve içinde kan gerektiren pek çok büyü vardı. Bir büyü denemek istedim.

Yüzündeki ifadeyi, yüzünün nasıl kızardığını ve sonra bıçağı elimden nazikçe alıp beni ayağa kaldırışını asla unutmayacağım. O öğleden sonra büyüü denemedim. Onun yerine kuşu gömdük.

Gurur duyulacak iyi bir evlat olsaydım, bu beni farklı bir yola yönlendirmek için yeterli olurdu. Ne yazık ki büyük büyükanneme biraz fazla benziyorum.

"Lenora?" Ramanu'nun sesindeki endişe neredeyse beni çözüyordu.

Onların merhametine katlanamam. Ama duygularım beni bir battaniye gibi kaplarken, onlardan alacağım bir şey var. Eğer isterlerse.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Uyuyamayacağımı şimdiden biliyorum. Şu anda değil, bu karmakarışık karmaşa beynimde çirkin işler yaparken değil. Yapılacak en akıllıca şey çantamı karıştırıp uyku çayı bulmak ve kendime bir fincan demlemek olurdu. Kendimi kaçınılmaz olarak takip edecek kabuslara teslim etmek. Ödenecek küçük bir bedel sanırım.

Şu anda kendimi pek akıllı hissetmiyorum. "Ramanu."

Kıpırdamıyorlar ve tüm dikkatleri üzerimde toplandığında ürperiyorum. "Evet?"

Kıpırdamamak için itiraf edeceğimden daha fazla çaba harcıyorum. Çenemi kaldırıyorum. Bu bir hata ama ben kontrolden çıkmış, yıkık bir köprüye doğru savrulan bir trenim. Durmak için çok geç. "Gerçekten yedi yıllık zevkin başımı döndürmek için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nefes almayı bırakmış gibi görünüyorlar. "Bir öneriniz var gibi görünüyor. Duyalım bakalım."

Uzun zamandır görmezden geldiğim sağduyum konuşmaya çalışıyor, ama onu görmezden geliyorum. Şimdiden, üzüntüm şehvete dönüşüyor. Bu öyle bir rahatlama ki, ağlayabilirim. Kristoff'un boş yatağında tilsimin tanıdık ağırlığı olmadan uyandığımdan beri, korku ve nefret her adımımı takip ediyor. Benden alınan geri alana kadar bu duygulardan kaçamam.

Ama... Kendime bir mola verebilirim, değil mi? Kendimi başarısız hissetmeye geri dönmekten önce küçük bir mola. "Deneme yapmadan bu tür bir vaadi satmayı gerçekten bekleyemezsin, değil mi?"

"Bir patika koşusu." Ramanu sırtıyor, hızlı ve hınzırca. "Pazarlık yapalım mı, küçük cadı?"

"Yedi yıl boyunca değil."

"Hayır." Başlarını sallarlar. "Yedi yıl için değil. Bunun için değil. Bir deneme süreci istiyorsunuz, ki bunu talep etmeye hakkınız var."

Gerçekten gülüp geçmeli ve bu işin peşini bırakmalıyım. Ama yapmıyorum. Onun yerine başımı sallıyorum. "Evet. Gerçekten, bu bir satış noktası

endişeleniyorsun. Tabii benimle dalga geçmiyorsan..."

"Değildim." Bana doğru bir adım daha attılar. "Benimle pazarlık yap, Lenora." Bunu söyleme şekilleri neredeyse bir ön sevişme daveti gibi geliyor.

Titriyorum. "Gerekirse doğum kontrol hapı kullanabilirim."

Ramanu yavaşça etrafımda dönüyor. Mesafeyi asla kapatmıyor. Daha çok ölçümü almaya çalışıyor gibiler. "Seni oraya hapsedmek gibi bir niyetim yok. Çocuklar başkaları içindir. Ben kendiminkini istemiyorum."

Onlarla yüzleşmek için dönüyorum. "Çocukları severim. Hatta bir süre bir ebenin yanında eğitim aldım." Babamın ısrarı. Ne tür bir büyüde uzmanlaşmak istediğimi seçmeden önce iyi ve dengeli bir temele sahip olduğumdan emin olmak istediler. Karanlık büyülerle olan saplantım yerine beni hayata ve ışığa yönlendirmek için son bir çaba. "Sadece kendim istemiyorum."

Ramanu uzanıp saçımın bir tutamını yakalıyor ve pençeli parmaklarının arasından geçiriyor. "Bir ay."

Evet demeyi ne kadar istediğim beni şok ediyor. Bu iblisi birkaç saattir tanıyorum ve onlara bir ay vermeye razı mıyım? Başımı sallayarak dokunuşlarını uzaklaştırıyorum. "Bir saatin var."

Caydırılmak şöyle dursun, Ramanu takastan zevk alıyor gibi görünüyor. "İki hafta."

Kendimi gülümserken buluyorum. "Bu öğleden sonra, Kristoff'un izini sürmem gerektiğinde sona erecek."

"Lütfen. Bir öğleden sonra zor yeter ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bu bağı sen de hissedebilirsin."

Haklılar. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Eğer enerjimin büyük bir kısmı tılsımı geri almakla ilgili olmasaydı, muhtemelen dehşete kapılırdım. Gülüşüm biraz fazla keskin. "Pek çok şey hissediyorum. Bu sana iki hafta vereceğim anlamına gelmiyor."

"Yeterince adil." Üç parmaklarını kaldırırılar. "Üç gün. Samhain'in süresi. Gölge Pazarı'nın sonunda, büyük pazarlık hakkında kararınızı vereceksiniz."

"Ben kararımı çoktan verdim."

Omuz silkiyorlar, ama bu hareket benim gülüşüm kadar pratik. Aramızda gerginlik oluşuyor. İkimiz de bir anlaşmaya varacağımızı biliyoruz, bu da ikimizin de bir sonraki adımın ne olacağını bildiği anlamına geliyor. Sırıttıyorlar. "O zaman önümüzdeki üç gün içinde de değişmeyecek."

Haklılar ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor. "İyi. Üç gün." Kaşlarımı çattım. "Vücudumda herhangi bir iz istemiyorum."

Arkamda durup kalçalarımı yakalıyorlar, pençeleri bana hafifçe bastırıyor. "Küçük çürükler bile mi yok?" Eğilip kulağıma mırıldanıyorlar: "Seni tuttuğum ve becerdiğim yere dair küçücük bir anı bile yok mu?"

Lanet olsun onlara, ama sanki doğrudan içimde artan bir güçle akan şehvetle konuşuyorlar. Titriyorum. "Küçük çürükler iyi. Pençe izi yok. Kan yok. Ve giysilerle kapatılamayacak bir şey yok." Yapmak istediğim son şey Kristoff'un karşısına Ramanu'nun morlukları ya da başka bir şeyle çıkmak.

Yine de bu düşünce *tamamen* cazip değil.

"Anlaştık," diyor Ramanu. Dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. "Üzerimde izler bırakabilirsin. Hatta pençe izlerini taşımaktan büyük keyif alırım." Uzun tırnaklarımı incelemek için kaldırıp çevirmeden önce bileğimi yakalıyorlar.

"Sihirli bir şekilde güçlendirilmiş ve keskinleştirilmişler." Yirmili yaşlarımda başında olduğum ve çok fazla içtiğim zamanlardaki kadar çok kavgaya karışmıyorum ama eski alışkanlıklar zor ölüyor.

"Mükemmel." Nefesleri titriyor. "Biraz acıyı severim ama beni sakat bırakma."

"Seni sakatlamak gibi bir niyetim yok." Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Oh, sınırlar ve arzular hakkında pek çok konuşma oldu ama bu farklı hissettiriyor. Sanki Ramanu her soruda ve karşı teklifte sadece ikimizin etrafında bir büyü inşa ediyor. Bu bir büyü değil.

sihirli olsa da. Havada karşılıklı şehvetimizden başka bir şey hissedemiyorum.

"Lenora." Elleri kalçamda esniyor. "İçine girebilir miyim?"

Onlarla yüzleşmek için dönüyorum ve ellerimi dikkatlice göğüslerine bastırıyorum. Henüz öpüşmemiştik bile, üzerimizdeki tek bir giysiyi bile çıkarmadık ve ben şimdiden ihtiyaçtan titriyorum. Pazarlıkların bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi? "Her şey masada." Yavaşça gülümsüyorum. "Ama bunun için çalışman gerekecek."

Sadece onlara dokunduğum için ürperdiklerini hissediyorum. Ramanu'nun bundan bu kadar derinden etkilenmesini seviyorum. Onları başka nelerin derinden etkilediğini görmek istiyorum. "Boynuzlar mı?" diye soruyorum.

"Diğer yerlerimden daha hassas değiller ama dokunduğunuzda hissediyorum." Uzanıyorum ve parmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirebilmem için eğiliyorlar. Ramanu o lezzetli ürpertilerden birini daha veriyor ve dile getirilmemiş sorumu yanıtlıyor. "Evet, hoşuma gidiyor."

Elimi bırakıyorum. "Vücudunuz için kullanmamı tercih ettiğiniz bir terminoloji var mı? Ya da kullanmamamı?" Yapmak istediğim son şey yanlış bir şey söylemek ve Ramanu'yu iyi bir zamandan mahrum etmek. Başından sonuna kadar ikimizin de bundan zevk almasını istiyorum.

Gülümsemeleri çok tatlı, yüzlerini aydınlatıyor. "Sorduğun için minnettarım ama dil konusunda kıymetli değilim. Ne isterseniz onu kullanın."

"Tamam." Bir adım geri atıyorum. Elleri kalçamda sıkılıyor ve ben bir adım daha atarken beni bırakıyor. "Sanırım bu pazarlık için yeterli, değil mi?" Bu elbise kolayca dökülmek üzere tasarlanmış; vücudumdan aşağı kayarak ayak bileklerimin etrafında toplanması sadece iki fiske alıyor.

Botlarıma uzanmaya başlıyorum ama Ramanu başını sertçe sallıyor. "Onları üzerinde tut."

"Eğer istersen." Yatağa oturuyorum ve geriye doğru yatağın ortasına doğru kayıyorum. Kısa bir tereddütten

sonra kalçalarımı açıyorum. "Bir şeyler hissedebildiğini biliyorum ama-"

"Şehvetiniz çok güçlü, çok net bir resim." Hızlı ve etkili hareketlerle gömleğinin düğmelerini açıyor, kumaş ayrılıyor ve kırmızı meme uçları neredeyse siyah olacak kadar koyu olan, ısırılabilir kıpkırmızı bir göğüs ortaya çıkıyor. Hemen ardından pantolonları ve botları geliyor. Sonra duraklıyorlar ve benim de etrafıma bakmama izin veriyorlar.

Tanrım, Ramanu gerçekten çok güzel.

Omuzlarında, kollarında, atletik kalçalarında ve düzgün baldırlarında kas belirginliği vardır. Bu iblis bacak gününü atlamıyor. Pençeli ayakları beni duraksatıyor, çünkü botlarının insan botlarından farklı bir şekle sahip olduğunu fark etmemiştim. Bakışlarımı kalçalarına doğru kaydırıyorum, siki o kadar sert ki acı verici görünüyor. Güzel bir alet. Kalın ve uzun, hınzırca bir kıvrımı var ve içimi ürpertiyor. "Buraya gel, Ramanu."

Hareket etmiyorlar. "Müzakereler süreç boyunca açık kalacaktır."

"Elbette." Başımı sallıyorum ve klitorisimi okşamak için yayılmış kalçalarımın arasına uzanıyorum. Bana daha yeni dokunmuşlardı ve ben çoktan yolu yarılamıştım. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle."

Gülüyorlar. "Elbette, küçük cadı. Aynı şey senin için de geçerli." Yatağın kenarına geçip ellerini kalçalarımın iki yanına yerleştiriyorlar. "Kelimelerini kullan. Beni odanın öbür ucuna fırlatmayın."

"Küçük bir patlama bile mi?" Sesim nefes nefese ve kısık çıkmaya başladı. Kendimi okşamayı bırakmıyorum ve sanki aramızdaki havadaki arzumu tadıyormuş gibi derin nefes alışları beni neredeyse oracıkta boşaltıyor.

"Otel odasının hasarını ödeyen sizsiniz." Onların da sesi alçaldı. Odada sadece biz varız ve ikimiz de çıplamız, ama birdenbire bu bin kat daha samimi hissettirdi. "Dediğim gibi, yatak odası oyunlarında acı çekmeyi umursamıyorum."

"Not edildi," diye idare ediyorum.

Boynuzları göğüslerimi ve karnımı okşarken, kalçalarımı genişletip aralarına yerleştiriyorlar. "Amını benim için aç, küçük cadı."

Parmaklarımla bir V yapıyorum ve düşünmeden itaat ediyorum, kıvrımlarımı onlar için açıyorum. Tekrar derin nefes alıyorlar. "İstersen asılabilirsin." Başlarını eğiyorlar ve dillerini üzerimde gezdiriyorlar. Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı ağızlarına alıyorlar. Ramanu boğazından derin bir ses çıkarıyor ve parmaklarımı bırakıp eğiliyor ve ağzını amımın üzerine kapatıyor.

"Aman Tanrım."

Dayanma şansım yok. Ramanu başlarını kaldırıp kalçalarımın tutuyor ve bacaklarımı boynuzlarının üzerinden geçirmem için bana rehberlik ediyor. Bu sefer tekrar aşağı indiklerinde bacaklarımı yukarı ve geriye doğru itiyorlar. Beni tamamen çıplak bırakıyorlar. "Güzel küçük şey," diye mırıldanıyorlar ısınmış etime karşı.

Sonra dilleri orada, klitorisime doğru yuvarlanmak için merkezimi sürüklüyor. Son birkaç haftanın tüm baskı, korku ve stresinden sonra, saf zevk neredeyse acıtıyor. Aynı anda hem çok iyi hem de yeterli değil. "Daha fazla!"

Ramanu daha yükseğe kayıyor ve sonra parmakları girişime geliyor. Pençeleri düşünerek geriliyorum ama içime bastırdıklarında ne bir keskinlik ne de acı hissediyorum. Sadece sırtımı kamburlaştıran ve inlememe neden olan bir dolgunluk.

Buraya nasıl geldiğimi, botlarım dışında çıplak kalmama neden olan bir dizi kararı, klitorisimi diliyle çalıştırırken parmaklarıyla beni beceren bir iblisi merak edecek zaman yok.

Zevk içimde gittikçe daha sıkı bir şekilde dolaşırken, Ramanu'nun bana her şeyi sorabileceği ve ben boşalana kadar durmadıkları sürece evet diyeceğim o boşluğa g i r i y o r u m .

Hiçbir şey istemiyorlar. Dudaklarımda onların adıyla orgazm olana kadar bana devam ediyorlar. Parmaklarını içimden çıkarıyorlar ve amıma son bir öpücük veriyorlar. Sanırım vücudumda ilerlemeye niyetliler ama sanki o ikinci tat onları esir almış gibi. İnliyorlar ve tekrar kalçalarımın arasına yerleşiyorlar.

"Ramanu," diye nefes nefese kaldım.

Kalın dillerini içime sokmak dışında beni görmezden geliyorlar. İnliyorum, ama odadan çıkmaya hazırlanmam gerekmeden önce çok fazla zamanımız var. Bunu seviyorum, ama daha fazlasını istiyorum ve kendi hallerine bırakılsalar, bana ayrılan tüm zamanı beni yiyerek geçirecekleri hissine kapılıyorum.

Belki başka zaman.

Sadece üç günümüz olduğunu söylemeye çalışan sesi duymazdan geliyorum. Gölge Pazarı dün gece yarısı başladığından ve biz bu öğleden sonra ortaya çıktığımızdan beri üç tam gün bile değil.

İçimde başka bir zevk dalgası oluşuyor. Teslim olmak çok cazip geliyor. Beni istedikleri kadar oraya sokmalarına izin vermek. Yapmalıyım.

Elimi boynuzlarından birinin sivri ucuna vuruyorum. Acıdan nefesim kesiliyor ve Ramanu donup kalıyor. Başlarını kaldırıyorlar. "Lenora-"

Sihirli komutu ısırarak söylüyorum ve cevabını avucumda hissediyorum. Yanıt anında geliyor. Siyah şeritler beliriyor ve Ramanu'nun kollarını ve bacaklarını sarıyor. Acıdan irkilerek yumruğumu esnetiyorum ve kurdeleler sıkılaşıyor Ramanu'yu sırt üstü çeviriyor. Boynuzlarına dolanmamış olsaydım, bu hızlı pozisyon değişikliği beni uçururdu ama sonunda yüzünün üzerine diz çöküyorum.

Yumruklarını esneterek kurdeleleri çekiyorlar. "Güzel numara."

"Amacına hizmet ediyor." Karnına oturabilmek için dikkatlice geri çekiliyorum ve sonra ayağa kalkıp yatağın kenarına geçiyorum. "Oldukça güzel bir tablo çiziyorsun." Gerçek bu. Yatağa kartal gibi uzanmışlardı, vücutları tamamen benim merhametime kalmıştı. Kalçalarının arasına diz çöktüğümde sıkleri biraz sallanıyor. "Belki de önümüzdeki üç gün boyunca seni böyle tutmalıyım."

Tekrar esneyerek kısıtlamaları bir kez daha çekiyorlar. "Beni tutuyorsun çünkü tutulmaya rıza gösteriyorum."

Bu basit ifadenin beni derinden sarsmasını beklemiyorum. Çeşitli nedenlerle çok çeşitli cinsel partnerlerim oldu. Aşk, şehvet, hatta bazen nefret. Çoğu zaman, aşk söz konusu olduğunda bile, herhangi bir güç dengesizliğinin acı verici bir şekilde farkındaydım. Benden daha az güçlü olanlara karşı dikkatli olmalıyım. Peki ya daha güçlü olanlara karşı? En savunmasız olduğum anda kendimi korumak için her zaman bir itme ve çekme ve karmaşık bir dans.

Bunu *onlardan* biri üzerinde deneseydim, kurdeleleri keser ya da dikiş yerlerinden koparır ve hemen ardından karşı koymak ve güç dengesini tekrar tersine çevirmek için bir şeyler yaparlardı. Seks oyunları için bile çaresiz olmadıklarını kanıtlamak için.

Ramanu tam olarak boyun eğmiyor ama şimdilik liderliği benim üstlenmeme izin veriyorlar. Bu...ferahlatıcı.

Tırnaklarımı uyluklarının üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Başlarını yatağa bırakıyorlar ve ben de boynuzlarının yorganda açtığı deliklere bakıp iç geçiriyorum. Bu pahalıya mal olacak, ama boğazlarının uzun çizgisinin ortaya çıktığını görmek için buna değer. Kendilerini isteyerek benim merhametime bırakmalarına.

Bana güvenmelerini. En azından bu konuda.

Charlea h

RAMANU

"P "Acı için mi? Yoksa zevke baharat katmak için acı mı?"

Lenora'nın alçak sesinin düşüncelerimi bulandıran şehvet sisini delip geçmesi birkaç vuruş sürdü. Ben Neredeyse içgüdüsel olarak çağırdığı kurdeleleri parçaladığım bir an. Yapmadığıma çok memnunum. Küçük cadım kalçalarımın masaj yapmak ve keskin tırnaklarıyla hafifçe okşamak arasında gidip gelirken adeta kasılıyor.

Ve keskindirler. Sihirli bir şekilde güçlendirilmiş ve eğer isterse eti parçalayabilir. Tırnaklarımın alt kısımlarıma ne kadar yakın olduğu konusunda endişelenmemem ne kadar ileri gittiğimin bir göstergesi.

Bir nefes çekiyorum. "İkincisi."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldanıyor. Lenora eğiliyor ve uzunluğumu ağzına alıyor. Beni aşağı, aşağı, aşağı emerken tüm vücudum geriliyor. Her yerimi bu şekilde alması mümkün olmamalı ama dudakları dibimle buluşuyor ve mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

Sonra küçük cadı tırnaklarını kalçalarımın geçirerek beni derinden yaralıyor.

Haykırıyorum.

Beni sertçe emerken zevk ve acı birbirine karışıyor. Topuklarımı şilteye gömdüm, dayanmaya, savaşmaya çalıştım.

artan baskı ve gerginliğe karşı. Sikeyim. Eğer durmazsa, boşalacağım ve sonra...

Bunun bitmesine hazır değilim.

Kollarımı salladım ve onları tutan kurdeleler koptu. Bir elimi saçlarına daldırıp onu üzerimden çekiyorum. "Buraya gel."

"Otoriter." Ama onu kalçalarımın doğru kaldırırken bana karşı koymuyor. Bir yumruğumu kendime doluyorum ve sonra onun girişindeyim. Küçük cadının beni ağzına almak için savaşmasına gerek yoktu ama şimdi savaşıyor. İnliyor ve kalçalarını yuvarlıyor, yavaşça inç inç aşağıya batıyor. Doğrulmaya çalışıyorum ama bacaklarımın etrafındaki şeritler beni hareketsiz tutuyor.

Diğerlerini çektiğim gibi onları da çekebilirdim ama bunu sevdim. Sihrinin etrafımızda elektrik pembesi ve güneş sarısı gibi dönmesini seviyorum. Onun tarafından tutulduğumu hissetmek hoşuma gidiyor. Ellerini göğsümde gezdiriyor ve tekrar yukarı kaldırıyor. Tırnakları batıyor ama sadece o kadar. "İyi hissediyorsun."

"Sür beni, küçük cadı. Tekrar boşaldığını hissetmek istiyorum." Lenora arkasına yaslandı ve ellerini kalçalarımın bastırdı,

Hızını artırırken kesikleri sıkıyor. Acı tekrar artıyor ve ben de onunla birlikte artıyorum. Kalçalarını kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. O da parmaklarını daha sert sokarak karşılık veriyor ama bu sefer tırnaklarını kullanmadığını fark ediyorum.

Çok iyi. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Çalışmak istemiyor musun, küçük cadı?" Kısık sesle gülüyorum ve onu tekrar kaldırıyorum. "Pekâlâ. Benim küçük oyuncağımı oynayabilirsin ve ben tatmin olana kadar seni kullanacağım."

Nefesi kesiliyor. "Yap şunu."

Ellerimi aramıza sokacak ve parmaklarımı kışına dolayacak kadar uzun süre kalçalarını serbest bırakıyorum. Yeni pozisyon bacaklarını dışarı doğru itiyor ve sahip olduğu azıcık dengeyi de ortadan kaldırıyor. Neredeyse benden kurtulana kadar onu kaldırıyorum. "Ayaklarını omuzlarıma koy. Boynuzları tut."

İtaat eder etmez, onu uzunluğumdan aşağı doğru çekmeye başlıyorum. Tüm ağırlığını tutuyorum ve içine daldığımda lezzetli, küçük bir inleme sesi çıkarıyor. Yine de ona alışması için bir şans vermiyorum. Bunun yerine, onu tekrar kaldırıp beni sikmesi için kullanıyorum. Yavaş yavaş. Sahip olduğum her şeyi alıyor ama yavaş gitmeye, bunun her anının tadını çıkarmaya kararlıyım.

Botlarının sivri topukları omuzlarıma batıyor, iğne ucu kadar acı beni daha hızlı gitmeye itiyor. Daha sert. Bu dürtüyü görmezden gelmek için savaşıyorum. "Benim için boşal, küçük cadı. Hissetmeme izin ver."

"Yap beni."

Kısık sesle gülüyorum. Bunu da bir savaşa dönüştüreceğine güveniyorum. Lenora'nın bu yönünü seviyorum. Keskin uçları ve parlayan gücü var. Ortaklarımın pençeleri olmasını her zaman sevmişimdir, genellikle gerçek anlamda.

Küçük cadıda ise bir şeyler farklı. Orada yumuşak bir merkez var. Bunu sık sık göstermiyor ama duyguları onun gerçek yüzünü anlatıyor. Bu, kendime rağmen beni çeken bir zıtlık. *O* beni çekiyor.

Beni sikmesi için onu kullanmaya devam ediyorum. Onu bulmak için ÜÇ vuruş gerekiyor.

Başının geriye düşmesini ve uzun saçlarının yırtık kalçalarımına değmesini sağlayan tam açı. Şu anda o kadar doygun bir pembe ki, her çizgisini net bir şekilde görebiliyorum. Göğüslerinin yuvarlaklığı, karnının yumuşak kıvrımı, amının parlayan ıslaklığı.

Elleri boynuzlarımda kenetleniyor. "Ramanu," diye soluk soluğa bağılıyor. "Durma! Ben gidiyorum-" O kadar yüksek sesle ağlıyor ki, duvarlardaki tabloları sallamamasına yarı şaşıyorum.

Bu çok fazla. Onu kendime doğru çektim, vücudum kontrolümden çıktı. Kendi orgazmımı kükreyerek yaşıyorum, amı taşana ve tohumlarım kanlı kalçalarımı kaplayana kadar içine pompalıyorum.

Kollarımı küçük cadıya doladım ve onu göğsüme yasladım. Yere yığılıyor, nefesi benimkiyle sert bir şekilde eşleşiyor. Üzerinde yüzen şehvet biraz azalıyor, ama neredeyse hiç yatışmıyor.

Lenora nefesini üflüyor ve titrek bir kahkaha atıyor. "Hiç de fena değil, iblis."

"Sen de, küçük cadı." Biraz kayıyor ama kollarımı indirmiyorum ve sonunda bana yaslanıyor. Bu... güzel. Kalçalarım çoktan iyileşmeye başladı, tırnaklarının açtığı kesikler kapanıyor ve acı yok oluyor. Zevkin sönmesi daha uzun sürüyor ve o zaman bile, sadece iyi bir seksten sonra gelen derin bir hoşnutluğa dönüşüyor.

Ona sarılmama izin vermesi hoşuma gidiyor. Bu, partnerlerimin çoğuyla yapmaya zahmet etmediğim küçük bir yakınlık. Yakınlık beklentilere yol açar ve ben bir ilişkinin beni yoldan çıkarmasına izin vermeyecek kadar hırslıyım. Azazel'in dikkatini çekecek kadar yükselmem yıllarımı aldı ve güvenilir bir kaynak olduğumu kanıtlamam da yıllarımı aldı.

Bu nedenle, diğer bölge liderlerini almaları için manipüle ettiği insan hediyelerini takip etmesi için gönderdiği kişi *benim*. Hesaplanmış bir risk bu. Pazarlıkçıların bugünlerde anlaşma yaptığımız insanların iblis diyarında dolaşmasına izin vermemesinin bir nedeni var. Onların güvenliği son derece önemlidir.

Onları gözümüzün önünden ve bölgemizden uzaklaştırarak, onlara ne söz vermiş olursa olsun güvenliklerini garanti edemez. Bir şeyler ters giderse sözleşme ona haber verecek, ancak onların yanına gitmesi için geçecek saniyeler içinde çok geç olabilir.

Ben, diğer bölge liderlerinin ne yapacağını görmek için beklerken bu konuyla ilgilenen geçici bir görevliyim. Kontrollerim, hediyelerine kötü davranmanın sonuçlarını hatırlatıyordu. Hepsi yeni yerlerine mükemmel bir şekilde yerleşmedi.

ama Azazel'in benim için bu pazarlığı onaylaması yeterli.

"Ramanu."

"Mmmm?" Lenora'nın uzun saçlarında dikkatli bir el gezdiriyorum.

Başını kaldırıyor. "Yedi yılın sadece birkaç saat, en fazla bir ay olacağını söylemiştin."

Bir tur seks onu pazarlık yapmaya ikna etmeye yetmez mi? Nefesimi tutmamak için kendimi zorluyorum. "Evet."

"Bu, burada üç gün kalarak orada onlarca yılı kaçırdığın anlamına gelmiyor mu? Geri döndüğünde tanıdığın herkes ölmüş ve gitmiş olacak."

Ah. Bu. Tereddüt ediyorum ama gerçeği bilmesinde bir sakınca yok. Bu tam olarak biz pazarlıkçıların yayınladığı bir şey değil ama sır da değil. "Alemler aslında birbirine değmiyor. Aralarında, diyar atlayabilen varlıkların zamanın akışı üzerinde bir miktar kontrol uygulayabildikleri bir miktar boşluk var. Bu mükemmel bir denklem değil ve buraya gelmek geri dönmekten daha kolay ama sadece birkaç hafta kaçırmış olacağım." Sorun çıkmayacaktır. Azazel'in karşısına çıkan her şeyle başa çıkabilecek başkaları var.

Bu, planların değişmesinden memnun olacağı anlamına gelmiyor, ancak Eve ile çok meşgul olma ihtimali oldukça yüksek...

Ama zaten hiçbir zaman şanslı bir insan olmadım. Bu pazarlığı sağlama alsam da almasam da döndüğümde büyük olasılıkla cezalandırılacağım.

"Anlıyorum," diyor Lenora yavaşça. Vites değiştiriyor ve üzerimden kalkıyor. "Yola çıkmalıyız."

"Lenora." Adını neden böyle söylediğimi bilmiyorum, karanlık ve umut dolu. Onu kendime saklamak istediğime karar verdim ama bunu önceden belirtmek için bir neden yok. Kaçacak bir tip değil ama boğazımı kesmeye çalışacağını da tahmin etmezdim. Bu düşünce beni gülümsetiyor. O

Çok sert ve bir o kadar da kırılgan. Onu sarıp sarmalamak ve güvende tutmak istiyorum. "O kazanamayacak."

"Biliyorum." Banyoya doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Ben sadece bir ölümlüyüm. Bunu yaparken biraz tökezlemesi hoşuma gidiyor.

Kapı kapanır kapanmaz, bacaklarımı bağlayan şeritler dumana dönüşüyor ve kayboluyor. Yataktan kalkıyorum ve yaptığımız pisliği en iyi nasıl temizleyeceğimi düşünürken havada hafif bir büyü beliriyor. Tadını algılamak yarım kalp atışımı alıyor. Brownie. Yatağı süpürüyor, sevişmenin tüm kanıtlarını ortadan kaldırıyor ve havada hafif bir narenciye kokusu bırakıyor. Bir dakika içinde, oda tıpkı ilk girdiğimiz zamanki gibi hissettiriyor.

"Güzel numara." Endişelenecek bir şey daha azaldı ama izlerimizi yok etmenin bu kadar kolay olması hoşuma gitmedi. Kalçalarım artık tamamen iyileşti, Lenora'nın tırnaklarının izi bile kalmadı. Bu kalbime almam gereken bir hatırlatma. Küçük cadının pazarlığını kabul edeceğinin garantisi yok ve kabul etse bile yedi yıl o kadar da uzun bir süre değil. Duruma hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bu geçici bir durum.

Bu düşünce derimin altındaki keskin kum taneleri gibi hissettirmemeli. İşler böyle yürüyor. Lenora hakkında bildiklerim ne kadar hoşuma gitse de, bu durumun gerçekliğini değiştirmiyor. Evet, bazı insanlar yedi yılın sonunda kalmaya karar veriyor ama bu onların küçük bir yüzdesi. Böyle düşük ihtimaller üzerine bahse girmeyecek kadar akıllıyım.

Neden endişelendiğimi bile bilmiyorum. Partnerlerim, ilişkilerim ve hatta bir ya da iki kez aşkım oldu. Her zaman soluklaştı. İlgi azaldı. Hırslar yükselir. Koşullar değişir. Bu her zaman yüzde yüz doğru olmuştur. Bu sefer de öyle olacak.

Bir yıl içinde birbirimizden bıkacağız. Gözüne kestirdiği herkesle eğlenecektir. Ben de Azazel'in yardımcılığını garantileyene kadar siyasi merdivenleri tırmanmaya devam edeceğim. Böylesi daha kolay.

Peki bu düşünce beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Bölüm 7

LENORA

Hayatımın yedi yılını pazarlık konusu yapmamı isteyen iblisle seks yapmak hayatımın en önemli anlarından biri değil. Seksin sadece seks olduğunu ve hayatım için yeterli olmadığını söylemek isterdim.

aptalca davranmama neden oluyor, ama ben bu durumdayım çünkü seks beni aptalca davranmaya itti. Bu rahatlatıcı bir düşünce değil.

Ramanu'yu üzerimden düş aldırıyorum ve tırnaklarımın altındaki kanı temizlemek için birkaç dakika daha ayırıyorum. Şu anda bile, küçük zevk ürpertileri içimde yol almaya devam ediyor. Lanet olsun onlara, ama bu *iyiydi*.

Genellikle seks bir şey ya da başka bir şeydir. Bir irade savaşı ya da

yumuşak iniş. Hiçbir zaman ikisinin garip bir kombinasyonu olmadı. Ramanu ile olanlarda *yumuşak* bir şey olduğundan değil. Ama çok hoşuma giden seksi ileri geri hareketleri kolaylaştıracak bir güven var ve sonrasında bana sarılma şekillerinden zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Zihnimi bulandırmasına izin veremeyeceğim ama olması gerekenden çok daha fazla arzuladığım bir bağlanma anı. Önemsendiğimi hissettim ve bu bir yalan olsa bile göğsümün rahatsız edici bir şekilde sızlamasına neden oldu.

Banyo kapısına doğru yürüdüm ve irkildim. Küçük değillerdi ve o an için pek de nazik değillerdi ama pazarda komik bir şekilde yürüyemezdim.

Yatak odasına geri döndüğümde Ramanu yatakta oturuyordu. Yeni yapılmış ve tertemiz. Şifonyerin üzerinde bir hediye sepeti var. Tabii ki var. Derin nefes alıyorum. "Brownie büyüü." Kendine özgü bir kokusu var, gerçi bugünlerde nispeten nadir bulunuyorlar. Onları ortaklığa ikna etmek için kıyasıya bir rekabet var.

"Evet." Ramanu'nun ağzı kapanır. "Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim." Çantama doğru yürürken adımlarımı nispeten düzgün tutmak için çaba sarf ediyorum.

"Biraz merhem getirmeyi düşünmeliydim..." Ramanu burnunu çekiyor. "Orada ne var?"

Çantamdan çıkardığım merhemin kapağını açmayı bitiriyorum ve gülüyorum. "Hadi ama. Pazarlıkçı iblislerin bu merhemi nereden aldığını sanıyorsun? Sana bunu yapmayı öğreten biziz." Ya da efsane böyle devam ediyor. Eminim gerçeklik, bir cadının bir pazarlıkçı iblise aşık olmasından ve her gün tavşanlar gibi sevişebilmeleri için iyileştirici bir merhem hayal etmesinden çok daha az romantiktir.

Her iki durumda da, özellikle önümüzdeki üç gün boyunca yolumu düzmeyi planladığım etkinlikler için el altında bulundurmak için yararlı bir araç. Kabul ediyorum, çoğunlukla alışkanlıktan dolayı paketledim. Bu Gölge Pazarı son birkaçından farklı. Her şey eğlence ve oyun değil.

Umutsuzca tılsımımı geri almam gerekiyor.

Ramanu kabı elimden aldı. "İzin ver."

Onlara uzun uzun baktım. "Bunu kendim yapabilecek kapasiteden çok daha fazlasıyım." Bunu söylerken bile bedenim hatırladığım bir zevkle titriyor. Onlarla olmak güzeldi. Çok iyiydi. *Dikkat dağıtacak* kadar iyi.

Bu yoldan daha önce de geçtim ve bakın neredede bitirdim. Yukarı. Boku yemişti, hem de iyi anlamda değil. "Ramanu-"

"Dikkatimiz dağılmayacak," diye yumuşak bir şekilde araya girdiler. "Ne de olsa gitmeniz gereken yerler var."

Yapmamalıyım. Ama bunu düşünürken bile kendimi yatağın kenarına doğru geri geri giderken ve üzerine çökerken buluyorum. Ramanu geliyor.

Önümde diz çöküyor ve bacaklarımı nazikçe açıyor. Pençeleri sessiz bir *çtırtıyla* geri çekiliyor.

"Güzel numara," diye idare ediyorum.

"Amaçları var." Parmaklarını merhemin içine daldırıyorlar. O parmakları içime bastırmalarını izlemek neredeyse dayanılmaz derecede samimi. Rahatlama neredeyse anlık oluyor. Merhem büyük yaraları iyileştiremiyor ama sert sikiş gibi küçük yıpratıcı şeyler için harika.

Ramanu kesinlikle gerekenden biraz daha uzun süre oyalanıyor, parmaklarıyla beni nazikçe beceriyor. İç çekiyorlar. "Söz verdim ama sen baştan çıkarıcı küçük bir şeysin Lenora. Seninle sonsuza kadar oynayabilirim."

Sonsuzluk yedi yıldan çok daha uzun, ki ben bunu hala kabul etmedim. Kabul *etmeyeceğim*.

Zevk artmaya başlar, ancak Ramanu parmaklarını gevşetir Çok bunaltıcı olmadan önce içimden çıkar. Ellerini tutup bacaklarımın arasına geri itmeme için yorganı sıkıyorum. Burada olmamın bir sebebi var. Bunu unutamam.

Dikkatimi dağıtmak için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum. "Neden çift boynuzun var? Çoğu pazarlıkçıda yoktur." Halklarıyla doğrudan bir deneyimim olduğundan değil ama ailem nesiller öncesine dayanan ayrıntılı kayıtlar tutuyor. İblis çağıran tek kişi büyük büyükannem değil; sadece bunu birden fazla kez yapan ve olaydan sonra bu kadar özel notlar bırakan tek kişi o.

Ramanu başını sallar. "Kaba, değil mi?"

Bir insana vücudunun neden belli bir şekilde olduğunu sorsam kulağa nasıl geleceğini fark ettiğimde yüzüm kızarıyor. "Tanrım, özür dilerim. Bir şey söylediğimi unut. Ben bir sürtüğüm ama genelde dikkatsiz değilimdir."

"Sorun değil." Sırıttıyorlar. "Büyü ve duyguları görebilmemle aynı nedenden dolayı çift boynuzum var. Ebeveynim bir gargoye. Annem ise pazarlıkçı bir iblis. Bu da

ilginç aile toplantıları için." Göz çukurlarından çıkan boynuzlara dokunurlar. "Pazarlıkçıların çok çeşitli partnerlerle oynama alışkanlıkları vardır ve bazen bu birlikteliklerden çocuklar doğar. Bu çocuklar genellikle... tuhaflıklara sahiptir... sonuç olarak."

"Oh," diyorum belli belirsiz.

"Ve sen..." Eğilirler ve derin nefes alırlar. "Atalarınızdan biri gerçekten de cesurmuş. Göksel bir koruma tılsımına erişiminiz olmasına şaşmamalı. Kanının ipliği zayıf, ama zayıf olsa bile neredeyse ezici."

Göz kırpıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Göksel." Sırıttıyorlar. "Görünüşe göre o uzak atanız o tanrı tarafından **çok** sevilmiş."

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Bu bilgi gerçekten bir şeyleri değiştirir. İnsanların kendi başlarına güç sahibi olmadıkları, ancak üreme yoluyla *başkalarının* güçleri için büyük iletkenler oldukları yaygın bir bilgidir. Bu anlayışa göre, tüm cadıların aile geçmişlerinde paranormal kan olması inanç alanının dışında değildir.

Ama *göksel*?

Tılsımın sadece bir koruma büyüsü olması ve gerçek gücün damarlarımızdaki *göksel* kandan gelmesi mümkün mü? Bu düşünce beni şaşırtıyor. Başımı yavaşça sallıyorum. Buna inanmayı ya da bana her zaman söylenenlerden şüphe etmeyi göze alamam. Yanılmanın bedeli çok yüksek. "Tüm bunlara rağmen tılsımı Kristoff'tan geri alamam."

"Ailesi repliklerinde daha kasıtlı davranıyor." Ramanu neredeyse isteksizce geri çekiliyor ve giyinmeye başlıyor. Beni işimin başında tuttukları için minnettar olsam da, vücutlarının giysilerle örtüldüğünü görmenin yasını tutuyorum.

Sikişmenin odak noktası saptırmak için yeterli olmasının benim hakkımda söylediklerinden hoşlanmıyorum. Görünüşe göre dersimi almamışım. Elbisemi yerden alıp üzerime geçiriyorum. A

Saçımı ve makyajımı mümkün olduğunca düzeltmek için banyoda birkaç dakika geçiriyorum ve sonra oyalanacak bir şey kalmıyor.

Ne diyorum ben? Oyalanmıyorum. Bu orospu çocuğunu öldürmeye hazırım.

Ben banyodan çıktığımda Ramanu yatakta uzanıyordu. "Bir planın var mı?"

"Kristoff'u öldür. Tılsımı al. Bu sırayla değil." Tılsım onu koruyor, bu da önce tılsımı çıkarmam gerektiği anlamına geliyor. Sorun şu ki, bunu yapacak kadar yaklaşmama -ya da başka birine- izin vermeyecek. "Jack bu geceki etkinlik sırasında tılsımı almaya çalışacak."

"Jack," diyor Ramanu yavaşça.

"Evet. Ellerini iyi kullanıyorlar ve bana geri vereceklerine güveniyorum." Jack'in onları korumak için tılsıma ihtiyacı yok. Arkadaş olarak daha iyi olacağımıza karar verdikten sonra, onlar için düpedüz vahşi olan bir kurt adamın yanına düştüler. Skye'in daha önce markette omuzlarında gezinmediğine gerçekten şaşırdım. Genelde onları gözünün önünden ayırmaz.

Jack *tılsımın* ailemin gücünün kaynağı olduğunu bilmiyor ama bunu *kimse* bilmiyor. Bunun bana yardım etmelerinde bir fark yaratmayacağını söylemek isterdim ama daha önce hiç kimseye bu sırrı söyleyecek kadar güvenmemiştim. Şimdi de başlamayacağım, en önemli zamanda.

Ramanu yavaşça ayağa kalkar. "Uzun vadeli bir plan."

Hayal kırıklığı alevleniyor ama görmezden geliyorum. Haksız değiller ama bu kabul edeceğim anlamına gelmiyor. "Sizinle bir pazarlık yapmamı istediğinize göre bunu söyleyebilirsiniz."

"Ben ciddiym, Lenora." İlk kez, hafif alaycı tonları hiçbir yerde görülüyor. "Kristoff korunuyor. Sen ve arkadaşların değilsiniz."

Bu durumun gerçekliğinden nefret ettiğim kadar hatırlatmasından da nefret ediyorum. "Evet, farkındayım. Ama Jack'in tek yapması gereken

"Tılsımı alıp Sığınak'a gidelim." Kristoff bile onlara orada zarar veremez ve eğer Jack'in peşinden koşmakla meşgulse, kaburgalarının arasına bir bıçak sokma şansım olacak. Tabii bunu O Sığınak'a ulaşmadan önce yaparsam. Orası tarafsız bölge olarak belirlenmiş ve sihirli bir şekilde uygulanıyor."

"Hmmm." Ramanu kapıyı açtı ve benim için tuttu. "Ve ben de senin güvenliğim."

"Sana ihtiyacım olmayacak." Ama bunu söylerken bile merak ediyorum. Planımız iyi bir plan. Bu geceki etkinlik kalabalık olacak ve herkes içip eğlenecek. Birbirinizden bir şeyler çalıp sonra da gölgelerde takılmak neredeyse bir gelenektir, öyle ki etkinliğe yanınızda getirmek istemediğiniz hiçbir şeyi getirmezsiniz. Biz büyüülü varlıkların birbirimize karşı hünerlerimizi göstermemizin bir başka yolu.

Oyunlar. Her zaman oyun.

Eskiden severdim. Yankesicilikte ya da el çabukluğunda hiç iyi olmadım ama cebimden kristalleri almaya çalışan birini yakalamamanın verdiği heyecan ve ardından gelen şey... Kendimi canlı hissettiriyordu.

Şimdi sadece yorgunum. Jack artık böyle oynamıyor. Olivia kız arkadaşı ve çocuklarıyla birlikte aile dostu etkinliklere katılıyor. Bu gece parti için orada olacak tek kişi *Kristofi* ve eğer bu iç karartıcı değilse, ne iç karartıcıdır bilmiyorum.

Sokağa çıktığımda Ramanu yanımda durdu. "Bir sorun mu var, küçük cadı?"

Yalan söylemeyi ya da onları başından savmayı düşünmüyorum bile. Sadece dürüstçe cevap veriyorum. "Ben karanlık bir cadıyım. Karanlık cadıların tüm eski sevgilileri en iyi hayatlarını yaşıyor diye üzülmemeleri gerekir. Kavgadan, sevişmekten ve tiyatrodan yorulmamamız gerekir." Ama ben yoruldum. Kristoff'la olan bu karmaşaya kadar ne kadar yorulduğumu hiç fark etmemiştim.

"Lenora." Ramanu bileğimi hafifçe yakaladı. "Bu tılsımla ilgili değil."

"Hayır, sanırım öyle değil." İçimi çektim. "Bak, önemli bir şey değil. Sadece yaşlanıp etrafına baktığında herkesin durulduğunu ama senin hâlâ yirmi yaşındaymış gibi yaşadığını fark ettiğin şeylerden biri. Çoğu zaman bu beni rahatsız etmiyor." Hem de çok.

Ama olduğu zamanlar?

Babalarımın sahip olduklarına benim sahip olamamam bende ne sorun var diye düşündürüyor. Ruhun derinliklerine inen bir sevgi, bir kabullenme. Tüm eski sevgililerim beni değiştirmeye çalıştı ya da beni eksik buldu. Bu canavarın doğasında var. Eski olmalarının bir nedeni var, arkadaşlığımı sürdürdüklerimin bile. Biz uyuşmadık.

En karanlık anlarımda, bana gerçekten uyan biri var mı diye merak ediyorum.

Ramanu yanıma geliyor, uzun adımlarını benim kısa adımlarıma kolayca uyduruyor. Sokaklarda ana pazar alanına doğru ilerliyoruz. Ramanu kolumu yakaladığında tam görüş alanıma girmişti. "Lenora."

Adımı söyleme şekillerini seviyorum. Hem de çok fazla. Evcil hayvan ismi sevimli, ama gerçek ismimi kullandıklarında sesleri alçak ve ciddi çıkıyor. Onlarla yatacak kadar pervasız olduğuma inanamıyorum. Yine Kristoff gibi olacak ama bu sefer riskler daha da yüksek. "Bunu yapamam."

"Lenora," diye tekrarlıyorlar. Beni bırakmıyorlar ama ben de kolumu kurtarmaya çalışmıyorum. Orada öylece durup çaresizce onlara bakıyorum. Ramanu kolumu nazikçe sıkıyor. "Tılsımı geri alacağız. Söz veriyorum. Endişelenmene gerek yok."

"Maliyet çok yüksek," diye fısıldadım. Ramanu'yu *seviyorum*. Didişmelerle bile -belki de *özellikle* didişmelerle- gerçekten keyifli bir gün geçirdik. Koşullar farklı olsaydı... ama değil.

Hafifçe küfrediyorlar ve ellerini kolumdan çekiyorlar. "Tanrıça beni korusun ama Azazel kıcıma tekme basacak."

"Ne?"

"Tılsımı geri alacağız," diye tekrarlıyorlar. Başlarını sallarlar. "Pazarlık olarak değil. Bunu daha sonra tartışabiliriz."

Bakıyorum. Düşündüğüm şeyi söylemediklerine eminim. "Ramanu, burada olmanın tek sebebi o yedi yılı benden almak."

"Evet." Omuz silkiyorlar. "Ama bazen çizgilerin dışına çıkmayı ve liderimi kızdırmayı seviyorum. Bu da listeye eklenenlerden biri olacak."

Bana yalan söylediler. Bundan eminim. Eğer daha önce göksel kan hakkında söyledikleri doğruysa, benimle bir pazarlık yapmanın bir darbe olacağını hayal ediyorum. Pazarlıkçı büyüünün nasıl işlediğini tam olarak anlamıyorum ama belli ki pazarlığın kendisinde güçlü ve büyülerinin temelini oluşturan bir şey var. Sadece üremek ve yarı iblis bebekleri saflarına katmak için insanları taşımıyorlar; *öyle olsaydı*, çocuklar bir uyarıdan ziyade sözleşmenin bir parçası olurdu.

Ramanu hırslı biri. Çabalarının tadını dilimde hissedebiliyorum. Evet, onları ben çağırdım ama o andan önce dikkatlerinin benim üzerimde olduğunu söylediklerinde onlara inanıyorum. Peşime düştüler çünkü ben onların şapkasında bir tüy olacaktım. Bir anlaşma olmadan yardım teklif etmek için kesinlikle hiçbir motivasyonları yok. "Ramanu-"

"Zaman kaybetmeyi bırakalım. Bu tarafa mı gidiyoruz?" Ben cevap vermeye fırsat bulamadan yürümeye başlıyorlar, gece etkinlikleri için toplanmaya başlayan kalabalığın arasından kolayca sıyrılıyorlar. İçimden küfrediyorum ve peşlerinden koşuyorum. Tüm bunlar olurken, önemli bir şeyi kaçırdığımı hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bölüm 8

RAMANU

I Ben bir aptalım. Küçük bir insan cadı bebeği maviye çevirdi diye neden tüm planlarımı çöpe attığımın tek açıklaması bu.

gözlerindeki kayıp bakışı görmem için yeterli güç. Cadımın üzgün olmasından hoşlanmıyorum, hayatını düşündüğünde derin bir keder yaşaması bir yana.

Onu her zaman mutlu ve memnun tutmak için güneşli sarı ve derin okyanus mavisiyle yıkamak istiyorum.

Aptal.

Zihnimin arkasında Azazel'in sesini duyabiliyorum ama o konuşacak biri değil. O da bir insan yüzünden aklını kaybetti. Ve şimdi tüm kale, sanki liderimiz onunla aynı odada olduğu her seferinde kalbini koluna takmıyormuş gibi, birbirlerinin etrafında temkinli bir şekilde dönmelerini izliyor. Eve ise önümüzdeki yedi yıl boyunca ondan uzak durmaktan başka bir şey istemiyor gibi görünüyor.

Bu benim kaderim mi olacak? Tüm akranlarım maskaralıklarına kıkırdarken bu küçük cadıya kayıp bir köpek yavrusu gibi eşlik etmek mi?

Bu düşünce beni olduğundan daha fazla rahatsız etmeli. Kesinlikle göğsümde garip bir sıcaklık bırakmamalıydı. Lenora benimle başa çıkabilirdi ve kışkırtıldığında ne kadar acımasız olduğunu çoktan kanıtladı... ve

Çıplak ve boşalırken şaşırtıcı derecede tatlı. Baharatımla tatlılığı severim. Hem de çok.

Ondan hoşlandım.

Ama bunu biliyordum, değil mi?

Lenora bana yetişiyor ve ben de onun hızına uymak için yavaşlıyorum. Büyüsü dakikadan dakikaya değişiyor. Teklifim hakkında ne düşüneceğini bilmiyor ama sorun değil. Ben de ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum.

Onu tutmak istediğimi biliyordum ama bu aşırı derecede düşüncesizceydi. Sol'un bir yerlerde o ejderha tarzıyla bana güldüğüne hiç şüphe yok. İntikam, inanması çok insani bir şey, ama şu anda birazını yaşıyorum.

Lenora bir dizi dar geçitten geçerek, tavanın gölgeler arasında kaybolacak kadar yüksek olduğu geniş bir açık alana doğru ilerliyor. Parti çoktan başlamıştır. İnsanlar hastalıklı bir renk cümbüşü içinde toplanmış, içiyor ve gülüyor. İçlerinden birkaçı hem dans pistinde hem de alanı çevreleyen sığ oyuklarda sevişiyor. Tam olarak gözden uzak değiller ama mahremiyet yanılısamasını koruyacak kadar da yakınlar.

Küçük cadının havaya girip rahatlamasını bekliyorum - eskiden bundan hoşlandığını söylemişti - ama tam tersi oluyor. Aksine, omuzları yükseliyor ve kendini içine çekiyor gibi görünüyor.

O da bana biraz daha yaklaştı.

Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. Bana doğru ancak yarım adım atıyor, daha çok eğiliyor. Yine de farkındayım. Fark edemeyecek kadar ona uyumluyum. Göğsümdeki bir şey tepki olarak mide bulandırıcı bir düşüşe geçiyor. Kollarımı ona dolama, dönüp bedenimi onunla bu insanların arasına sokma dürtüsüne karşı koymak için kıpırdamadan duruyorum.

Rengi hastalıklı bir sarı yeşile dönüyor ve ben geriliyorum. Onun dikkatini, parlak pembe ve eğlenenin koyu sarısıyla yıkanmış bir adamın az önce salona girdiği yere kadar takip ediyorum.

karşımızdaki boşluk. Buradan büyüünün tadını alabiliyorum, birçok notadan oluşan ve Lenora'nınki kadar ayırt edici bir iplik. Bu ve boynunda asılı olduğu yerden yayılan parlak beyaz küre arasında, anında tanımlanabilir.

Kristoff.

Bize doğru dönüyor ve beni ve ne kadar yakın durduğumuzu anladığında zengin yeşil bir kıskançlık dalgasıyla birlikte eğlencesi derinleşiyor. Çok hoş. Görünüşe göre cadıma karşı sahiplenici hissediyor. Lenora'yı üzdüğü ve korkuttuğu için o piçin boğazını parçalamayı zaten planlamıştım ama kıskançlığı onu yavaşça öldürme isteği uyandırıyor.

Ona güvendi, kendisini *güvende* tutan tılsımı çalacak kadar yaklaşmasına izin verdi ve şimdi bu güveni herkesin görebileceği bir yerde sergiliyor. Bunu utanılacak bir şey haline getiriyor, oysa ben Lenora'nın bana böyle güvenmesi için boynuzlarımdan birini verirdim.

Bu rahat bir düşünce değil, ama bu konuda hiçbir şey rahat değil.

"Lenora." Alçak bir sesle devam etmek için beni onaylamasını bekliyorum, "Eğer asansörü Jack yapıyorsa, burada durup bakmak dikkat çekecektir."

"Doğru." Sert bir nefes aldı. "Evet. Tamam. Biz..."

Ben iyi bir insan değilim. *İyi* gibi tatlı bir sıfatla anılamayacak kadar kaos yaratmaktan hoşlanıyorum. Konuşurken bile kendime bu durumun ihtiyacı olan son şeyin ortalığı karıştırmak olduğunu söylüyorum. "Kıskanıyor."

İçinden şok dalgaları geçiyor. "Affedersiniz?"

"Bunu açıkça görebiliyorum. Kıskançlık zengin bir yeşil. Çok güzel bir renk. Çok ayırt edici. Bize baktığında, bu renkle dolup taşıyor."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye soruyor alçak bir sesle. "O orospu çocuğunun kıskanç olması umurumda bile değil. Benim üzerimde bir hakkı yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Durum kadar onun da dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var. Eğer bu pislikten bu kadar etkilenmemiş olsaydı, bunu kendisi düşünürdü. İçimden onu sarıp sarmalayıp güvenli bir yere götürmek ve bugün yaptığım gibi endişesini kafasından söküp atmak, sonra da buraya dönüp Kristoff'un kafasını koparmak geliyor. Eminim buralarda bir yerde yapıştırabileceğim bir çivi vardır. Cadımı geçmemesi için açık bir uyarı.

Tehlikeli düşünceler.

"Dikkat dağıtma." Kelimenin üzerine iniyorum ve ona tutunuyorum. Bunun bir amacı var ve bu sadece Lenora'yı tekrar kollarımda istediğim için değil. "Jack'e üzerinde çalışabileceği bir dikkat dağıtıcı vermeliyiz."

"Bu berbat bir fikir."

"Öyle mi?" Yüzlerimiz neredeyse eşitlenene kadar eğildim. Duyularımın köşesinde, Kristoff'un kıskançlığı neredeyse odanın geri kalanını gölgede bırakıyor. "Şu anda bizden başka hiçbir yere bakmıyor. O tılsımı boynundan çıkarmak için arkasından kimin gelebileceğini düşünmüyor."

Lenora gülüyor. "Pantolonuma tekrar girmeye çalışmadığına emin misin?"

"Pantolonunun içinde yaşamak isterdim." O boğuk bir ses çıkarmaktan fazlasını yapamadan ben konuşmaya devam ediyorum. "Ama bir izleyiciye karşı olmasam da, bunun şımartılacak bir durum olduğunu pek sanmıyorum."

"Anlıyorum." Sesi o kadar şaşırmış geliyor ki onu öpmek istiyorum.

Aslında... "Seni öpmeme izin ver, küçük cadı. Onlara bir gösteri yapalım." Tereddüt ettiğinde, kendimi devam ederken buluyorum. "Benimle gelebilirsin. Seni güvende tutacağım."

"O zaman *seni* kim güvende tutacak?"

Tanrıça, ama bu cadıyı sevdim. Gülümsüyorum. "Sen, tabii ki. Başka kim olacak?"

Kelimelerle karşılık vermiyor. Sadece ellerini göğsümden yukarı doğru kaydırıp boynuma doluyor. Onu kaldırıyorum ve Lenora bacaklarını belime doluyor.

Şimdi sadece ağzını almak cazip geliyor. Ama önce cadımın tadına bakmak, bundan zevk almak istiyorum. Tutuşumu kalçalarına kaydırıyorum ve onu biraz daha yukarı kaldırıyorum. Ellerimi elbisesinin her iki yanındaki yırtmaçlardan yukarı kaydırmak ve kışını kavramak dünyanın en doğal şeyi. Bana karşı sarsılıyor. "*Ramanu*."

"L-"

Lenora beni öpüyor. Tabii ki öper. Karşısındakinin hamle yapmasını bekleyecek biri değil, yol açıkken ve gözünü istediği şeye dikmişken olmaz. Cadımın istediği şey ağzım. Büyüsü dilimde kıvılcımlar çıkarıyor, parlak ve neredeyse acı verici.

En yakın duvara doğru yürümeye ve onu duvara yapıştırmaya karar vermedim. Bedenim basitçe kontrolü ele alıyor. Onu burada, ikimizin de savunmasız olduğu bir yerde becermeme konusundaki tüm kararlılığıma rağmen, birden bunun neden bu kadar kötü bir fikir olduğundan emin olamıyorum.

Şehveti o kadar parlak ki ondan başka kimseyi göremiyorum. Tehlikeli ama umurumda değil. Onu buradaki herkesten koruyabilirim, benim korumama ihtiyacı olduğundan değil. Eğer ona izinsiz dokunmayı düşünürlerse odayı kanlarıyla yıkarım. Onun da değer verdiği kişiler için aynısını yapacağına dair bir his var içimde. Bu düşünce beni ona yaklaştırıyor. İhtiyacının *kokusunu* alabiliyorum, onu yerine getirme arzusuyla dolup taşıyorum.

Ağırlığını bir elime veriyorum ve sonra diğer elimin tutuşunu değiştiriyorum, böylece başparmağımla klitorisini okşayabiliyorum. Tepki olarak daha da parlıyor. Lenora dişlerini alt dudağıma geçiriyor. Tam olarak ısırmıyor ama tepki olarak neredeyse pantolonuma boşalıyorum.

Çenemden kulağıma kadar öpüyor. "Kötü iblis, tüm bu insanların önünde beni bu kadar ıslatıyorsun."

Kıkırdamam gergin geliyor. "Sanırım bunu telafi etmek için seni çıkarsam iyi olacak."

"Yap," diye nefes alıyor.

Yeşil, Lenora'nın şehvetinin yarattığı pembe sisin içinde kaybolmaya başlıyor. Başımı çeviriyorum ve homurdanıyorum. "Buraya geliyor." Amını okşamayı bırakıyorum. "Seni yere indirmemi ister misin?"

"Hayır." Tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. "Sen de durma." Lenora nefesini içine çekiyor. "Tabii eski sevgilimin önünde beni parmaklaman sorun olmayacaksa."

Sanki bu cadı üzerinde kesinlikle sahip olmadığım bir hak iddia etmek için çok daha fazlasını seve seve yapmazmışım gibi. Pençelerimi geri çekiyorum ve iki parmağımı ona bastırıyorum. "Benim için sorun yok."

"*Oh.*" Başı duvara yaslanmak için geriye düşüyor ve ben de bu pozisyondan yararlanarak ağzımı boğazına götürüyorum. Lenora o lezzetli küçük iniltiyi çıkardı. "Güzel. Ah. Bu çok iyi."

Yeşil artık o kadar yakın ki Kristoff'un yanımıza gelip duvara yaslanırkenki hareketlerini hissedebiliyorum. "İlginç bir seçim, Lenora."

"Kristoff." Onu parmaklarımla yavaşça becerirken kalçalarını döndürüyor ama dikkatimin çoğu yanımdaki adamda. Onu duvara yaslayarak biraz daha sertleşiyorum ve bir elimi adamın bağırsaklarını deşmem gerekebilir diye serbest bırakıyorum. Ama bunu yapamam, değil mi? Lenora'nın bir planı var ve bu plan Kristoff'u öldürmemi içermiyor. Sonuç olarak tılsımı geri alabilecek olsam bile, onun iradesini geçersiz kılmak yanlış bir karar olur.

Bunu onun yöntemiyle yapmalıyız.

Homurdanıyor. "Demek istediğini anladım ama seni pazarlık yapacak ve hayatının yedi yılından vazgeçecek kadar çaresiz görmemiştım... pazarlıkçı iblisle yatmak bir yana." Gözlerini kırıştırıyor. "Zevkiniz gerçekten iğrenç."

Kasılıyor ve başparmağımı klitorisine bastırıp yavaşça daireler çiziyorum. İçimden Kristoff'a hırlamak geliyor ama cadımın onunla savaşmak için bana ihtiyacı yok. Yeterince eminim, tembel bir kahkaha atıyor. "Bebeğim, kıskanıyorsan söyle gitsin. Bana tılsımımı geri ver, ben de beni almana izin vereyim."

Tekrar dışarı." Üçüncü parmağımı içine soktuğumda nefesi kesiliyor. "Eğer Ramanu beni bir daha bırakmazsa."

"Ramanu." Adımı sanki ağzında kötü bir tat varmış gibi söylüyor. "Onunla iyi eğlenceler, iblis."

Seni kendi bağırsaklarınla boğarak öldüreceğim.

Sırıtmalıyım. Benim yaptığım gibi zekice bir yorum yapmalıyım. normalde yaparım. Onun yerine hırladım. "İlgilenmiyor. Sözünü kesiyorsun. Siktir git."

Onun zengin yeşili, nefretin hastalıklı sarı yeşiline dalıyor. Bu his tamamen karşılıklı. Lenora'ya dönüyorum ama Kristoff oflayıp puflayarak bizden uzaklaşırken onu izlemeye devam ediyorum.

"Ramanu." Lenora'nın sesi şehvet olmayan bir şeyle kalınlaşıyor. Renkler içinde dönüyor, neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı. Nasıl hissedeceğini bilmiyor ve garip bir şekilde ben de aynı yerdeyim.

Özellikle barışçıl bir insan değilim, ancak normalde yeni tanıştığım birini öldürmek için neredeyse ezici bir istek duymam. Kristoff bir insan olarak devasa bir pislik olduğuna dair tüm kanıtları gösteriyor, ama o sadece bir insan. Tüm büyüüne ve soyuna rağmen, kendini benden kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

Tabii eğer onu koruyan tılsım olmasaydı. "*Ramanu.*"

Boynumdaki elinin beni aşağı itmesine izin verdim ve Dudaklarına dikkatlice bir öpücük konduruyorum.

Tırnakları tenime batıyor. "Beni boşalt ve buradan gidelim."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Bunu ortaya çıkarmanın cazibesi var, ama sırtımın bu odaya dönük olmasından hoşlanmıyorum. Şimdiye kadar, enerjinin tamamı, hangi kışkırtıcı olaya bağlı olarak şiddetli bir kalabalığa veya bir seks partisine dönüşebileceğini düşündüren bir tür pervasız terk ile eğlenceli.

Parmaklarımla onu tekrar çalıştırmaya başladığımda Lenora'yı düzgünce öpüyorum. Su üstünde kalabilmek için son gemi enkazı parçasını tutan bir denizcinin aresizliğiyle bana sarılıyor. Bunun bir anlam ifade etmesi için hiçbir sebep yok.

Onun için bu sadece dikkat dağıtıcı bir şey. İyi vakit geçirmek için. Tam deneyim için satın almaya niyeti olmadığı bir *tat testi*.

Ancak, tırnaklarını çizecek kadar sert orgazm olduğunda Boynumdaki kan, beni çok daha kalıcı bir şekilde işaretlediği hissinden kurtulamıyorum.

Charlea ç

LENORA

I Jack'in başarısız olduğunu yüzlerini gördüğüm anda anlıyorum. Ramanu ve ben Sığınak'ın hemen kenarındaki küçük bir masaya yerleştirildik.

Gerekirse sınır. Gerekli olmadığı ortaya çıktı.

Jack karşıımızdaki sandalyeye çöküyor ve iç çekiyor. Orta kahverengi tenini hafif bir ter tabakası kaplıyor. "Özür dilerim. Denedim. Lanet olası bir üçlünün ortasındaydı. Ulaşamadım." Bir eliyle kendini yelpazeliyor. "Tanrım, sinirden terliyorum. Bu çok saçma."

"Neredeyse onları yakalıyordu." Skye arkalarında belirir. Kafası tıraşlı ve burnunda hızması olan zayıf, beyaz bir kadın. Gömleğinin kolları ve alt kısmı pençeyle kesilmiş gibi görünüyor ve üzerine boyanmış gibi duran karın kaslarını sergiliyor. Pek güzel sayılmaz ama etrafında insanları kendine çeken bir enerji var. "Araya girmek zorunda kalacaktım."

Skye devreye girdiğinde kan akıyor. Onun bu yönünü seviyorum.

Ne yazık ki, onun çılgınca şiddeti bu durumda bize hiç yardımcı olmayacaktı. "Jack ona ulaşamasaydı, bence Kristoff senin geldiğini görseydi bir kalkan oluşturacak zamanı olurdu." Kurnazlık ve Skye birlikte iyi gitmiyor.

"Yazık," diye mırıldanır Ramanu.

Jack bana dönmeden önce onlara uzun uzun baktı. "İşe yaramadığı için üzgünüm."

"Sorun değil." İç çektim. "Zaten uzun bir şanstı. Kristoff onun üzerinden kaldırılmasına izin vermeyecek kadar zeki ama denemek zorundaydık."

Ramanu kayıyor ve bir kolunu sandalyemin arkasına doluyor. Bana neredeyse hiç dokunmuyorlar ama bu durum olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor. Onların rahatlatıcı ağırlığına yaslanmamak çok zor. Ben daha iyi biliyorum. Kahretsin, *biliyorum*.

İblis benden bir şey istiyor.

Öyle olmasaydı hala burada olmazlardı. Bana kesinlikle yardım etmezlerdi.

Ama benim için gerçekten endişelenmiş görünüyorlar. İçgüdüsel olarak hareket ediyorum, yaklaşıyorum ve dizlerini sıkıyorum. "Sorun yok. Başka bir yolu var."

"Başka ne yolu var?" diye sorarlar usulca.

Kaçınmak istediğim tek şey. Gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum. "Yarın turnuvaya katılmamız gerekiyor."

Jack'in gözleri büyür. "Bu aptalca bir pazarlık." "Biliyorum."

Başlarını sallarlar. "Len, tılsım onda. O kesin bir kazanan. Kimse ona dokunacak kadar yaklaşamaz. Ve şu anda sana çok kızgın. Seni yere serecek ve sonra gülerek ringi terk edecek."

"*Biliyorum*." Tahminlerine kızamıyorum bile çünkü olacak olan tam olarak bu. Büyü onu etkilemeyecek ve Kristoff tam olarak bir savaşçı olmasa da, saldırmak için yeterince yaklaşmam gerekiyor. Eğer saldırı büyüü kullanıyorsa -ki kullanacak- o zaman hiç şansım olmayacak. "Ama ringe büyülerle gelemez, bu yüzden tılsımı almamı engellemek için kalkanını kaldırmadan önce ona ulaşabilirsem, o zaman bir şansım olur."

Skye homurdanıyor. "Uzun bir atış. En uzununu."

"Teşekkür ederim Skye. Olasılıkların farkındayım."

Ramanu sessizce bizi inceliyor. Başparmakları omzumu okşuyor. Bu cinsel bir dokunuş değil. Sanki beni rahatlatmaya çalışıyor gibiler. Dizlerini bir kez daha sıkıyorum ve onlar da kısa bir gülümsemeyle karşılık veriyorlar. "Turnuvayı açıkla."

Jack öne doğru eğiliyor, bukleleri hareketle birlikte zıplıyor. "Tam olarak beklediğiniz gibi. İki kişi ringe çıkar, kazanan diğerini eşek sudan gelinceye kadar döver. Bazen cinayet de olur. Her şey olabilir ama Len'in de dediği gibi, ringe büyülerle giremezsiniz."

"Tılsım bir büyü olarak sayılmıyor mu?"

Kollarına yaslanmama izin veriyorum ve onlar da kollarını omuzlarıma düzgünce dolayabilmek için sandalyemi kendilerine yaklaştırarak karşılık veriyorlar. Güzel bir his. Gerçekten güzel. Boğazımı temizliyorum. "Bu bir boşluk."

Beni inceliyorlar. "Daha önce bu boşluğu kullanarak turnuvaya katıldınız mı?"

Utanmam için bir neden olmadığından emin olmama rağmen tenim ısınıyor. "Sadece bir kez. On dokuz yaşındayken." Daha sonra babalarım bunu öğrendi ve tılsımın güçlerini kötüye kullanmam konusunda bana bir saat süren sert bir ders verdi. Özellikle Byrne babam, aile yadigarını bu şekilde kullanmamdan hoşnut değildi.

Bu kişisel korunma için Lenora. Kişisel kazanç için değil.

"Kazandın mı?"

"Tabii ki o kazandı." Jack homurdanıyor. "Temizlendi. Skye'ın kışını bile tekmeledi."

Skye hırlayarak üst dudağını kaldırıyor. "Boşlukları sevmem." Jack onu dürttüğünde sıçırıyor. "Ama kırılan belin için darılmak yok."

"Belim kırıldı," diye yankılanıyor Ramanu.

Gerginim. Onları Olivia ile ilk tanıştırdığımda Jack ve Skye ile neredeyse aynı konuşmayı yapmıştım. Olivia

şiddetten dehşete düşmüştü. O ana kadar kara büyüm onun için çoğunlukla teorideydi. Jack ve Skye'in ringde verdiğim zararlar ilgili kıkırdamalarını duymak.

Bir ay bile sürmeden beni oturttu ve nazikçe ilişkimizi bitirdi. Kız arkadaşı bir ebe ve hobi olarak fırıncılık yapıyor; yumrukladığı tek şey ağız sulandıran ekmek yapmak için hamur.

Çenemi kaldırıyorum. Kim olduğum için özür dilemeyeceğim. Benden bu kadar. Eğer bu yalnız kalacağım anlamına geliyorsa, çünkü kara büyü kullanan cadılarla vakit geçirmeyi seven tek insanlar kara büyü kullanan diğer cadılardır ve hepimizin içinden geçen bir iplik vardır.

Biz güvenilir değiliz. En azından birbirimize karşı. Belki de hiç değil.

"Verimli," diyor Ramanu.

Skye dişlek bir sırtış atıyor. "Öyle değil mi? Bir büyüyle omurgamı parçaladı. İyileşmesi birkaç saat sürdü."

Jack gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, onu pençeleyerek parçalara ayırmaya çalışıyordun."

"Canavarın doğası." Skye homurdanıyor. "Anladım. Canavar. Benim."

Bu saçma kelime oyunu karşısında bir grup okul çocuğu gibi kıkırdıyorlar. Bir türlü rahatlayamıyorum. Ramanu'ya bakıyorum, sadece dudaklarının kıvrıldığını görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Neden gülümsüyorsun? Skye'ın omurgasını *ezmemden* bahsediyorlar."

"Skye iyi ve belli ki kırgın değil. Neden? beni rahatsız eder mi?" Gülümsemeleri solmuyor. "Korkunç küçük bir şeysin, değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bu da ne demek oluyor?" "Seni korumak için bana ihtiyacın yok. Sen benden daha ikimizi de koruyabilir." Ön boynuzları şakağıma değene kadar eğiliyorlar ve seslerini alçaltarak sadece benim için konuşuyorlar. "Sorun yok Lenora. Bu sefer savaşmak zorunda değilsin. İcabına bakacağımı söyledim ve bakacağım."

Bunu yapmalarına izin vermenin cazibesi neredeyse karşı konulmazdır. Bunu başarabilecek biri varsa o da pazarlıkçı iblis Ramanu'dur. Ama bunu yaparsam, tılsım *onların olacak*. Bu düşünce midemi düğüm düğüm ediyor. "Sonra da beni tılsımı geri almak için pazarlık yapmaya zorlayacaksın." Amaçları konusunda dürüst olmaktan başka bir şey yapmadılar ve bunu bir koz olarak kullanırlarsa istediklerini elde etmek için ellerinde net bir yol olur.

"Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu." Bunu garip bir şekilde söylüyorlar. Şakağıma bir öpücük kondurup arkalarına yaslanıyorlar. "Turnuvaya herkes katılabilir mi?"

"Evet, sadece adını yazdırmak için yeterince erken gel." Jack Skye'a yaslanır. "Açlıktan ölüyorum. Hadi gidip bir şeyler yiyelim." Bana dönüp bakıyorlar. "Yardım edebileceğimiz bir şey olursa haber verin."

Jack'in hızlı parmakları var ama bir dövüşçü değiller ve Skye beni tılsımla yenemediyse, Kristoff'u da yenemeyeceği kesin. Omuzlarım kulaklarıma kadar gerilmiş olsa da gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Bu gece denediğin için teşekkürler. Samhain'in geri kalanında iyi eğlenceler."

Skye parmaklarını Jack'inkilere geçiriyor ve onları ayağa kaldırıyor. "Bunu planlıyoruz. Görüşürüz." Jack'i azalan kalabalığın içine doğru çeker.

Gölge Pazarı, açılış töreninin gece yarısından kapanış törenine kadar çoğunlukla kesintisiz çalışır. Kesinlikle en yoğun saatler vardır, ancak kalabalıklar her zaman dalgalanır. Şu anda nispeten düşük bir zaman, ancak uzun sürmeyecek.

On kez saymak için başımı Ramanu'nun koluna yaslamama izin veriyorum. Sona geldiğimde başımı kaldırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Ramanu'ya elimi uzatıyorum. Sandalyeden kalkmak için yardıma ihtiyaçları olduğundan değil. Daha çok onlarla iletişimimi sürdürmek için bir bahane istediğimden. "Biraz yemek yiyip dinlensek iyi olur. Bu gece başka şansımız olmayacak."

Eğer Kristoff'la tekrar yatarsam, tılsımı alabilirim.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Bunu yapamam. Bana bu kadar ihanet ettikten sonra olmaz. Beni korumasız bıraktı, ama daha fazlası var: Nesiller boyu aktarılan bir aile yadigarını aldığını biliyor. Bu paha biçilemez ve yeri doldurulamaz bir şey ve beni birazcık bile önemseseydi bunu yapmazdı.

Ben...yapamam.

"Ne düşünüyorsun?"

Bir kez daha, yalan söylemeyi düşünmüyorum. "Kristoff'u becerirsem, tılsımı almak için dikkatini yeterince dağıtabilirim." Yine de buna gerçekten inanmıyorum. Bir şey denememi bekliyor olacak. Daha olası sonuç, tılsımı almak için beni kullandığı gibi orgazm için de kullanacak ve sonra beni sadece utanç ve pişmanlıkla baş başa bırakacak.

Ramanu gerginleşir. "Hayır. Söz konusu bile olamaz."

Onlarla aynı fikirdeyim ama bu kaşlarımı kaldırmama engel değil. "Pardon ama kiminle ya da neden seviyeceğim konusunda söz hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

"Henüz değil."

Göz kırpıyorum. "Ne demek 'henüz değil'?"

Cevap vermeden parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyorlar. Bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç hoşuma gitmiyor. Ama ne yapmam gerekiyor? İkimiz de biliyoruz ki, onlara bir güvence olarak ihtiyacım var. Onları gönülsüzce Sığınak'tan uzaklaştırıp yemek tezgahlarına doğru yönlendiriyorum.

Hiç Ramanu'nun yanında olduğum kadar çelişkili hissetmemiştim. İblisi seviyorum ve sevişme şeklimizi *gerçekten* seviyorum ama şimdiye kadar birlikte olduğum herkes arasında gündemi en açık olanı.

Hayatımın yedi yılı.

Bunu unutamam ve hedefleri konusunda çok açık sözlü olmalarını takdir etsem de, bu boynumda asılı bir kılıç olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bilmiyorum.

Kristoff'u yenebilir. Tılsım onda kaldıkça başarısızlığın bedeli daha da artıyor.

Ramanu'dan bunu benim için halletmesini istemekten korkuyorum.

Beklenmedik bir şekilde durdular, birbirine bağlı ellerimiz beni kısa sürede çekmeden önce birkaç adım attım. Geri döndüm. "Neyin var?"

"Kes şunu."

"Neyi
durdurayım?"
"

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Bu kadar inatçı olmayı bırak ve sana yardım etmeme izin ver."

Ellerini bırakıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Duygularımı, zihnimi, kokumu ya da her ne yapıyorsan onu okuyabilmenden *nefret ediyorum*." Geçmişte poker suratımla, kimsenin bana yaklaşmasına izin vermemekle övünürdüm.

Belki de sorunun bir parçası budur.

Kelimeleri bir kenara itiyorum. Seçimlerimi yaptım ve pişman değilim. Çoğunlukla. Gerçekte yaptıkları bu olmasa bile Ramanu'nun kafamın içinde dolaşmasına ihtiyacım yok. İyi kalkanlarım var. İsteseler de yapamazlar. Yüzüm ne yapıyor olursa olsun bu kadar net *görölmek* yine de inanılmaz derecede rahatsız edici. Sertçe yutkunuyorum.

"Kes şunu."

"Hayır."

Göz kırpıyorum. "Affedersiniz?"

"Hayır. Bu basit bir kelime, küçük cadı." Yaklaşıyorlar ama bana dokunmak için hamle yapmıyorlar. "Bu benim kim olduğumun bir parçası, aynı senin büyüünün senin bir parçan olduğu gibi. Kapatabilseydim bile kapatmazdım."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sonra kısa kesiyorum. Ramanu'ya saldırıyorum çünkü duruma kızgınım. Şimdiye kadar bunu fark eder miydim ya da fark etsem bile frene basabilir miydim bilmiyorum. Dişlerimi sıkmayı başarıyorum ve "O zaman en azından sürekli yorum yapmayı bırak. Bu çok rahatsız edici."

"Gerçekten değil." Ramanu'nun sesine bir gerginlik karışıyor. "Duygularını herkesin görmesi için ortaya döküyorsun. Kimsenin onları görecektik kadar yakından bakmaya zahmet etmemesi benim suçum değil." Omuzlarını hafifçe kavradılar. "*Bırak sana yardım edeyim, Lenora.* Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Yine o korkunç kararsızlık hissi içimde yükseliyor. Evet demek istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, titremeye başlamak üzereyim. Kristoff'tan o tılsımı geri almaya çalışırken haftalarca korku ve panik içindeydim. Jack'ten yardım istemek bile kolay değildi ama en azından Jack'in bunu bana karşı kullanmayacağını biliyordum. Onlar böyle yapmaz.

Ramanu'ya karşı böyle bir güvencem yok. Aslında, tam tersi var.

"Yapmak zorundayım," diye fısıldıyorum.

"Hayır, yok." Çeneleri gerilir. "Ringe gireceğim ve tılsımı geri alacağım."

"Yedi yılın bedeli olarak."

Lanet gibi bir şey mırıldanıyorlar. "Hayır." "Bana yalan söyleme."

"Ben değilim." Ellerini bırakırlar. "Senden hoşlanıyorum, küçük cadı. Ve senin şu eski sevgilinden de hiç hoşlanmıyorum. Bunu yapacağım çünkü istiyorum."

Onlara inanmak istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, neredeyse kesinlikle öyle olduğudur. "Sana güvenemem." Onlara güvenmeyi bu kadar çok istemem beni korkutuyor. Bu duygu geçmişte beni hep aldatmıştı. Bu sefer de farklı olmayacağı kesin. Bunu riske atamam. Risk bu kadar yüksekken olmaz.

Gerçi gerçeğin tamamı bu değil, değil mi? "İncinmeni istemiyorum, Ramanu. Bana yardım etmeye çalıştığın için değil." Şeytan ya da değil, gerçek şu ki Kristoff zorlu biri. Belki Ramanu kazanacak ama bunun maliyetsiz bir zafer olacağını sanmıyorum. Benim yüzümden zarar göceklerini düşünmek midemi bulandırıyor. "Bana bir daha sormayın. Bu karmaşayı ben yarattım. Temizleyen de ben olacağım."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarırlar. "Turnuvaya yardım etmeme izin ~~vermeyekseniz~~ neye izin vereceksiniz?"

Hiçbir şey söylememeliyim. Yapılacak en akıllıca şey Şimdi bağlanıyor. Ramanu, ben resmi bir sürgün yapmadan kendi diyarlarına geri dönmenin yolunu bulabilir; çağrılmadıklarında istedikleri gibi gelip giderler ve şu anda tam olarak bunu yapmamaları için hiçbir neden yok. Şu anda onlardan uzaklaşmamam için tek bir neden bile yok.

Ama ben istemiyorum.

"Turnuvaya kadar bir şey yapamayız. Acaba..." Tanrım, ne yapmak üzereyim? Sağduyu frenleri pompalamadan önce ileri atılıyorum. "Zamanı gelene kadar beni oyalayabilir misin?"

Bölüm 10

RAMANU

I Azazel'in gülerek bana dediği gibi gerçekten sapık olmalıyım, çünkü bu zor, inatçı cadıya aşık olmamın başka bir açıklaması yok. Yeterince zaman verildiğinde o tılsımı o piçten geri almanın bir yolunu bulacağından hiç şüphem yoktu. Kimse gardını sonsuza dek alamaz ve birkaç yıl içinde Kristoff köşeyi döner ve Lenora orada olur. Saldırmaya hazır.

Ama bu, babalarına kaybettiğini itiraf etmek anlamına gelir ve bu da cadımın yapmayacağı bir şey. Bunun yerine, çaresizleşiyor. Çaresizlik insanları pazarlığa iten şeydir. Çaresizlik onları dikkatsiz ve umursamaz yapar.

Çaresizlik birinin ölümüne neden olabilir.

Bu düşünce bende hırlama isteği uyandırıyor ama Lenora bunu *ona* hırladığım şeklinde algılayacak ve o zaman duvarları daha da yükselecek. Beni göndermek istediğini biliyorum. Benim gibi herkesin görebileceği bir yerde yazıyor. Bana güvenmiyor ve bunun için onu suçlayamam.

Vücudunu ellerime bırakacak kadar bana güvenmesi dışında. Buna bakmak, kendi fantezimin kurbanı olmak çok kolay olurdu. Gerçek çok daha sert.

Lenora kalbini dikenler, bıçaklar ve yüksek duvarlarla koruyor olabilir ama konu vücuduna gelince şaşırtıcı derecede pervasız. Onu geçmişteki partnerleri ya da

Ama onu sarıp sarmalama ve güvende tutma dürtüsü eskisinden daha güçlü bir şekilde yeniden yükseliyor.

Evet, bu cadıya aşık oluyorum. Sanırım onunla tanışmadan önce başladı.

Eğer dışarıda intikamcı bir güç varsa, o lanet olası eşini kaybetmiş ejderhayı iğnelemekten o kadar keyif aldım ki, şimdi bu katil küçük cadıyı tasma takmış gibi takip ediyorum diye kahkahalarla gülüyordur.

Arabalardan birinden yiyecek bir şeyler almak için yeterince duraklıyoruz ve sonra odaya geri dönüyoruz. Kapıyı usulca kapattım ve ona doğru döndüm, daha önceki tartışmamıza devam etmeye niyetliydim. Eğer ona *yardım* etmeme izin verseydi...

Lenora elbisesini düşürür. Omzunun üzerinden Ben. "Ben duş alacağım." Başka bir şey söylemeden botlarını çıkardı ve banyoya girdi.

Kapıyı açık bırakıyor.

Bu açık bir davet ve onu becermeye devam etmenin neden berbat bir fikir olduğunu düşünmeye çalışırken bile kendimi takip ederken buluyorum. Bu aşırı derecede tabu, ama o çizgiyi çoktan aştım, bu yüzden tekrar yapmak bir fark yaratmayacak. Kendini savunmasız ve merkezden uzak hissediyor ve bu rahatsız edici duyguları uzak tutmak için seksi kullanıyor, ama ben zaten bunu ona karşı kullanmamaya, ona bu fırtınanın ortasında güvenli bir alan sunmaya karar verdim. Onu pazarlığı kabul etmesi için kandırmaya çalıştığımı düşünüyor ve bu varsayım ile ilgili yapabileceğim pek bir şey yok. Geçmişte olsa, pazarlığı bitirmek için seks *dışında* cephaneliğimdeki her aracı kullanırdım.

Şimdi teklif etse bile kabul edeceğimden emin değilim. Bu. İyi hissettirmiyor. Bana istediği için gelmesini istiyorum, köşeye sıkıştığı ve bir çıkış yolu göremediği için değil.

Dikkatini dağıtmamı istedi. Benden istediği tek şey buydu. Eğer bunu yapmaya istekli olmazsam, daha fazlasını isteyecek kadar bana güvenmeyecektir. Ama bu mantık, içimdeki çelişkili duyguyu tam olarak gidermiyor.

beni rahatlatıyor. Onu güvende tutmak istiyorum ve beni becermenin ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını sağlayıp sağlamayacağını ya da cezalandırmak için kendine çevirdiği bıçak olup olmayacağını bilemiyorum.

Kapıyı temizlemek için başımı eğiyorum ve Lenora'yı buharlı bir su spreyinin içine adım atarken buluyorum. Banyo beklediğimden daha büyük, duş fayans kaplı ve ikimiz için de yeterince geniş.

Lenora yüzünü bana dönüyor. İçinde pembe yükseliyor, ama kırmızı ve gri ile yumuşatılmış. Beni istiyor, bunu istiyor, ama duygularını okuyarak onu rahatsız ettiğimi düşündüğü için hala kızgın ve bir dizi şey hakkında endişeli.

Bu pazarlığı kabul etmeyeceğim; Lenora Samhain'in sonunda ağımdan kaçan bir balık olacak. Dürüst olmak gerekirse, onu kendi haline bırakmalıyım. O zeki, acımasız ve kendini kurtarabilecek kapasitede biri. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, kalbimi onu istemeyen ve teklifim için bana teşekkür etmeyecek bir cadıya verme riskim o kadar artar.

Yaşıtlarımın partnerlerine aşık olmalarını izlemenin her zaman komik olduğunu düşünmüştüm. Hüzünlendiklerini ve aşık olduklarını görmek. Bunu hiç bu seviyede yaşamamıştım, kendimi ve amaçlarımı hiç bu kadar unutmamıştım.

"Jack'e sana yardım etmesi için güvendir." Neden konuştuğumu bilmiyorum. Ses tonuma karışan kıskançlık duygusuna engel olamıyorum. "Sana yardım etmem için bana güven."

Lenora sertçe güler. "Jack'i on sekiz yaşımdan beri tanıyorum ve aklımdan çok hormonlarla doluyum. İnşlerimiz ve çıkışlarımız oldu ama Jack bu süre içinde güvenimi fazlasıyla kazandı. Seni sadece bir gündür tanıyorum ve hakkımda yaptığın keşifler ya da benim hakkımda bildiğini sandığın şeyler umurumda değil... Bilmiyorsun."

"Lenora-"

"Ve Jack'e ne kadar güvensen de, onlar bilmiyorlar-"
Kısa kesiyor.

Artık çok geç. Hata yaptı. Dikkatimi ona yöneltiyorum.
"Neyi bilmiyorlar, küçük cadı?" Ama sorarken bile,

küçük tutarsızlıklar yerine oturuyor. Lenora belli ki babalarını seviyor ama onlardan korkmuyor. Bu aile yadigarını kaybetmek ona bir azar işittirebilir, ama Lenora olduğu kişi; belli ki yıllar boyunca çok az azar işitmiş. Bu kadar umutsuzluğa kapılması için bu yeterli değil. "Bir gökselden insan sevgilisine bir muska..."

"Ramanu, lütfen," diye fısıldar.

"Sadece koruma sağlamıyor, değil mi?" O kadar açık bir griye dönüyor ki, neredeyse beyaz. *Dehşete kapılmış*. Bu neredeyse durmam için yeterli ama gerçeği bilmem gerek. Devam ediyorum. "Ailenizin büyüünün ne kadarı bu tılsımla bağlantılı?"

"Lanet olsun sana."

İhtiyacım olan tek onay bu. Hazırlıklı olmadığım şey ise içime yayılan korku. "Kristoff'ta haftalardır var."

"Evet."

"Eğer büyüünüz henüz kurumaya başlamadıysa, her an kuruyabilir."

Lenora duş duvarına yaslandı. "Evet."

Büyüsünü artıran tılsım olmadan çok daha zayıf olacak. Savunmasız değil, hayır, ama ona yakın. "Turnuvaya katılamazsın." Tılsımı bir şekilde Kristoff'un boynundan çıkarabilse bile, sihrini kullanamayabilir. Onu hâlâ öldürebilir, çok değer vermeye başladığım hayatını söndürebilir. "Kristoff seni öldürebilir."

"Bu mümkün." Sesi çok yorgun geliyor. "Ama tek yolu bu."

"Lenora-"

İç çekiyor. "Senden hoşlanıyorum, Ramanu. Hoşlanmıyormuşum gibi davranmayacağım. Ama bu sana bedenimden daha fazlasını emanet edeceğim anlamına gelmiyor. Özellikle de artık tılsım hakkındaki gerçeği bildiğine göre."

Bir pazarlıkçı iblisin ilk öğrendiği şeylerden biri ne zaman bırakıp kaçacağıdır. Tüm pazarlıklar gerçekleşmez. Durum tespiti yaptığımızda ve evet demeye hazır hedefler seçtiğimizde bile, her zaman işe yaramaz. Gargoyle mirasımın tuhaflığı nedeniyle, çoğu kişiden daha az başarısız oldum.

Lenora'nın bana evet demesini sağlayamayacağım.

Bunların hiçbirisi hakkında değil. Pazarlık değil.

Yardımla ilgili değil. Hayal kırıklığı boğazıma bir yumruk sarıyor ve sıkıyor.

"Bunu tek başına yapamazsın."

"Sanırım göreceğiz." Korkusu kederli bir soluk maviye dönüşüyor. "Boşuna konuşuyoruz, Ramanu. Gideceksen anlarım -gücenmek yok- ama kalacaksan kıyafetlerini çıkar ve buraya gel."

Gitmeliyim. Yapılacak en akıllıca şey bu. Daha önce hiç kalbim kırılmamıştı ve küçük bir insan cadının kalbimi un ufak etmesi bana çok saçma geliyor ama göğsümdeki baskıyı inkar edemem. Ya da kaynağını.

Yine de Azazel'in iddia ettiği mazoşist damarın bir kısmına sahip olmalıyım, çünkü banyo kapısını kapatıp gömleğimi çıkarıyorum. Eğer onunla ilgilenmeme izin vermesinin tek yolu buysa, öyle olsun.

Çizmelerim ve pantolonum da peşimden geliyor ve karo kaplı duvardaki boşluktan geçerek Lenora'ya dušta katılıyorum. Buhar tenimde iyi hissettiriyor. Pazarın hafif serinliğini zar zor fark etmiştim ama anında eriyip gitti.

Duvardaki bir rafa özenle dizilmiş cam şişelere dokunuyorum, etiketlerindeki sihir onları tanımlıyor. Şampuan. Saç kremi. Vücut yıkama suyu. Kayganlaştırıcı. Sonuncusu karanlık ruh halime rağmen biraz kıkırdamama neden oluyor. "Burası gerçekten her şeye hazırlıklı, değil mi?"

"Evet."

İçinde hâlâ var olan korkuyu kovmak istiyorum.

"Kartlarını doğru oyna, ben de beni bağlamana izin vereyim."

Şok alevleniyor, ardından o kadar yoğun bir pembelik geliyor ki yüz hatlarını net bir şekilde görebiliyorum. "Eğer

bu dürüst bir teklifse, kesinlikle evet diyorum."

"O zaman iyi bir cadı ol ve seninle ilgilenmeme izin ver." İnsanların şımartılmasıyla hiçbir zaman fazla ilgilenmedim. Bana hep zaman kaybı gibi gelmiştir. Sözleşmeli insanların ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmalarını ve korunmalarını sağlarım, ancak küçük şeylere düşkünlük hiçbir zaman beni bazı arkadaşlarımı çektiği gibi çeken bir şey olmadı.

Şimdi anlamaya başlıyorum.

"Başını arkaya eğ."

"Ramanu, bunu yapmak zorunda değilsin." Lenora sert bir kahkaha atar. "Aslında, bence şimdi aletini emmek için harika bir zaman. Ya da doğrudan iğnelemeye geçebiliriz."

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve onu ayakta tutacak kadar sıkıyorum. "Sana başka bir yerde yardım etmeme izin vermeyeceksen, burada istediğimi yapmama izin vereceksin küçük cadı. Dikkatini dağıtmak istediğini söyledin, o zaman sana bir tane vereceğim. Benim şartlarımla."

Nefes alış verişi biraz sertleşiyor. "Peki ya sana siktir git dersem?"

"Yapma." Onun isteklerine saygı duyacağım, bunu yapmak beni öldürse bile, ama blöfümü görmesini umutsuzca istemiyorum.

Sonunda Lenora küfreder. "Nasıl istersen öyle olsun. Senin için uysal küçük bebeği oynayacağım, Ramanu. Şimdilik." Başını avucuma yaslayana kadar geriye yatırıyor. "Daha iyi misin?"

"Çok." İğneleyici olması umurumda değil. Bana istediğimi, ihtiyacım olanı veriyor ve bu yeterli. Umarım ben de ona ihtiyacı olanın bir kısmını verebilirim.

Saçını ıslattıktan sonra, şampuanı dikkatlice uzunluğuna yediriyorum. Tam olarak hazır olmadığım bir şekilde beni rahatlatıyor. Daha da iyisi Lenora'nın vücudundaki gerginliğin bana yaslanıp alnını göğsüme dayayana kadar akıp gitmesi.

Acele etmeden durulaması için ona rehberlik ediyorum ve ardından işlemi saç kremiyle tekrarlıyorum. Bu kez duruladığımda elimi kafatasının dibine kadar götürüyorum ve sıkı

Orada gerginlik düğümleri var. Biraz inliyor ve elleri yanlarımı kavramak için yukarı kalkıyor. "Neden beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun? Ben kesin bir şeyim."

Homurdanıyorum. "Seninle ilgili hiçbir şey kesin değil, küçük cadı." "Bu doğru değil." Sözleri yavaş, ama enerjisi

iyi görünüyor. Kırmızı gitti, soluk mavi ve griyi de beraberinde götürdü. Şimdi sadece pembe ve hoşnutluğun derin mavisi var. Ve onları oraya koyan *benim*.

"Öyle." Onun yanından geçip duşu kapatıyorum. "Hadi Bunu yatakta bitir."

"Nihayet." Ama kelimenin dikenleri yok ve havluyu elinden alıp vücudunu yavaşça kuruladığımda sadece biraz mırıldanıyor. "Pegging."

"Henüz bitirmedim."

Onu yüzüstü yatırdım ve şifonyerin üzerinde uygun bir yere saklanmış losyon buldum. Evet, bu bakımın ve kişinin kendisini şımartmasının potansiyelini gerçekten görmeye başlıyorum. Bu hoşuma gitti. Hem de çok.

Üzerine diz çöküyorum ve vücudundaki tüm gerginliği almaya odaklanıyorum. Omzunda özellikle yoğun bir düğümle uğraşırken çıkardığı küçük sesleri içime çekiyorum. Arzu tenimde bir ağırlık gibi, ama bu benimle ilgili değil. Bu ona izin vereceği her türlü rahatlamayı sağlamakla ilgili.

İçimde kelimeler kabarıyor, Lenora'nın kabul etmeyeceği güvenceler ve sözler. Hepsini kilitliyorum. O zevki kabul *edecek*... ve ben de zevki vereceğim.

Bölüm 11

LENORA

Ramanu herhangi bir büyü kullanmıyor ama yine de etrafımda bir büyü örüyorlar. Sırtımdan aşağıya doğru ilerliyorlar ve pençelerini nazıkçe kığımın üzerinde gezdiriyorlar.

Bacaklarımdan başla. Hem rahatlamış hem de o kadar tahrik olmuş durumdayım ki titriyorum. Bunun hiç bitmesini istemiyorum ama yakında bana *dokunmazlarsa* ölebilirim.

"*Ramanu.*"

"Evet, küçük cadı?" Başparmağını bir ayağının kemerine sokar. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

İblis tam bir baş belası. Bunu sevdim. Bunun başka bir irade savaşı olmamasını seviyorum. Beni kendi yollarını görmeye ikna etmek için aramızdaki kimyayı kullanabilirler. Sözlü olarak güçlü bir duruş sergileyebilirim, ama gerçek şu ki haklı olmalarından korkuyorum. En çok ihtiyacım olduğu anda sihrim bozulacak diye.

Turnuva çoğunlukla sihirle yapılıyor. Bu sihrin bir kısmı Skye'ın şekil değiştiren güçleri gibi, yani doğası gereği daha fiziksel, ancak bu, ringde sihirsiz bir kişinin ölü sayılacağı gerçeğini değiştirmiyor. Tılsım olmadan bile Kristoff inanılmaz güçlü. Adil bir dövüşte onu yenebileceğimden emin değilim.

"Lenora." Ramanu pençelerini iç uyluğumda gezdiriyor. "Gerginleşiyorsun ve tüm çabalarımı boşa çıkarıyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Duraklıyorlar ve tartışmalarını yeniden başlatmak üzere olduklarından emin olarak daha da gerilmekten kendimi alamıyorum. Tılsımın gerçek amacını tahmin ettiklerine inanamıyorum... ama bunu çok yakından düşünmeyi göze alamam, yoksa korku son gücümü de emebilir.

Eğer Ramanu yarışırsa.

Eğer Kristoff'tan tılsımı alırlarsa.

Bana ihtiyaçları bile olmayacak. Ailemi sayamayacağım kadar çok nesil boyunca ayakta tutan güç kaynağına erişebilecekler. Eğer akıllıysa -ki akıllı olduklarına dair her türlü kanıtı gösteriyorlar- tılsımı alıp beni ortada bırakacaklar. Göksel güçle kıyaslandığında bir insanla pazarlık yapmak nedir ki?

"Durmamı ister misin?"

Sarsıldım. Ramanu bana istediğim şeyi vermek için elinden geleni yapıyor ve ben hala onu mahvetmeyi başarıyorum. Ellerimi ve dizlerimi itiyorum ve onlarla yüzleşmeme izin vermek için geri çekiliyorlar. Şimdi her şeyi sonsuza dek durdurma, onları kovma ve dikkatsizliğimle kendi başıma yarattığım karmaşayla yüzleşme zamanı. Kimse beni Kristoff'la sevişmeye ve sonra da ona yatağında uyuyacak kadar güvenmeye zorlamadı. Kaybettiklerimi geri alma yükünü başka hiç kimse taşımamalı.

Parmaklarımı Ramanu'nun çenesinde gezdiriyorum. "Fikrimi değiştirmeyeceksin."

"Bunu görmeye başlıyorum." Bu konuda mutlu görünmüyorlar. "Beni göndermeyin."

Benimle zaman geçirmeyi bırakmaya hazır olmadıkları için bunu kastettiklerine neredeyse inanabilirim. Buna inanmayı o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. İçimdeki bu derin ihtiyaç, onları hemen şimdi ve burada göndermek için yeterli bir sebep. Yapılacak en akıllıca şey bu. Yapılması gereken *güvenli* şey. Görünüşe göre dersimi almamışım, çünkü başparmağımı alt dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Çivilenme konusunda ciddi miydin?"

Başparmağıma karşı gülümsüyorlar. "Pimleme konusunda her zaman ciddiymdir."

"Sen benimle ilgilendin. İzin ver ben de seninle ilgileneyim." Ben de gülümsemeye çalışıyorum. "Hoşuna gideceğini düşündüğüm kötü bir belden bağlamalı büyüm var."

Bir kahkaha patlattılar. "Tabii ki biliyorsun."

"Öp beni."

Öne atılıp ağzımı aldılar. Geçen sefer dikkatliydim, dikkatleri benimle kalabalık arasında bölünmüştü. Şimdi durum öyle değil. Müthiş dikkatlerinin her zerresi bana odaklanmış durumda. Sanki tüm cevaplar dilimin üzerinde yatıyormuş gibi beni öpüyorlar, yeter ki onları serbest bırakabilsinler.

Onları da yanıma alarak arkama yaslanıyorum, ağırlıklarının beni yatağa bastırmasına izin veriyorum. Belki de kendimi kapana kısılmış hissetmeliyim, ama bunun yerine bu bir rahatlık, sanki beni tamamen uçup gitmekten alıkoyuyorlarmış gibi.

Ramanu dizlerimden birini tutup yukarı çekiyor, böylece bacaklarımı bellerine dolayabiliyorum. Uyluklarımın beşiğine daha sıkı yerleşiyorlar. İhtiyacım olan tek ön sevişme masajı. O kadar ıslağım ki, neredeyse damlayacağım. Söz verdiğim ıgnelemeye tamamen niyetliyim, ama... bu güzel.

Sanki öpüşme ana olaymış gibi beni öpüyorlar. Sanki bir sonraki bölüme geçmek için acele etmiyorlarmış gibi. Sanki zamanımız bitse ve sevişmesek umurlarında değilmiş gibi. Sanki öpücük onları da benim gibi uyuşturmuş ve harap etmiş gibi.

Bir eliyle yüzümü kavırıyor, öpücüğü derinleştirmek için çenemi eğiyor. Tanrım, bu çok iyi. Neredeyse kendimi önemsediklerine, bedenlerinin ifade ettiği kadar bana değer verdiklerine ikna edebiliyorum. Gerçek bu değil. Bu sadece seks ve eğer gerçekten hoşlandığım biriyle seks yapıyorsam, bu sonucu değiştirmez.

Ramanu ile bir geleceğim yok.

Anlaşmalarını kabul etsem bile, aramızdaki güç dengesizliği her zaman onların lehine olacaktı. Asla ayakta

duramazdık.

ve bana ne kadar değer veriyor görünürlerse görünsünler, bu benim *ihtiyacım* olan bir şey.

Bir ortak istiyorum. Tam bir ortak. Bunun içinde olup olmadığını bilmiyorum ama kesinlikle bu iblisle değil.

Bunun farkına varmak hak ettiğinden çok daha fazla acı verir. Öpüşmeyi keserler ve sadece söyleyecek kadar geri çekilirler, "Kes şunu."

Neden bahsettiklerini bilmiyormuş gibi bile davranamıyorum. Beni öpmekle ne kadar meşgul olsalar da, şu anda duygularımın ne kadar dağınık olduğunu görebiliyorlar. "Şehvet ne renktir?"

Bir an için ilgilenmeyeceklerini düşünüyorum ama sonunda çeneme bir öpücük konduruyorlar. "Parlak pembe. Neon, gerçekten." Dudaklarını boynuma doğru sürüklüyorlar. "Çok güzel. Senin gibi."

Aşkın ne renk olduğunu sormak dilimin ucuna geliyor ama kelimeler dudaklarımdan dökülemeden vazgeçiyorum. Bunun bir önemi yok. Aramızda bir çekim ve gerçek bir şefkate dönüşebilecek bir bağ olabilir ama bu şeytani yirmi dört saatten az bir süredir tanıyorum. Aşk olasılıklar aleminde bile değil. Dişlerini boynuma geçirirken inliyorum. "Sen de güzelsin."

"Biliyorum."

Bu beni şaşırtarak güldürdü. "Evet, sanırım öyle. Senin için sahte tevazu yok."

"Bu zaman kaybı."

Tekrar gülüyorum ve ellerimi sırtlarında gezdiriyorum. Tırnaklarımı batırmıyorum ama hafifçe batırdığımda bana karşı ürpermelerini seviyorum. "Haklısın. Bu bir zaman kaybı." Çenelerini, boğazlarını, omuzlarını öpüyorum. "Bırak beni. İkimizin de buna ihtiyacı var."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun, küçük cadı?" Sesleri kulağımda alçak ve günahkâr. Kalçalarını biraz döndürüyorlar, sikleri klitorisime sürtünüyor. Bu iyi hissettiriyor. Gerçekten

İyi. Kulak mememi ısırıyorlar. "Anladığını sanmıyorum. Çok savunmacısın. Ne kadar yüksek duvarlar. Ne güzel sivri uçlar."

Başım zevkten dönüyor ama sözleri sanki birinin oturma odamın penceresine taş atması gibi geliyor. "Senden bunu istemedim...*ah*." Kalçalarını tekrar yuvarlıyorlar - sert uzunluklarının bana karşı bir başka uzun sürüklenmesi. Sert bir nefes alıyorum. "Bu sadece seks."

"Hayır, değil." Topuklarının üzerine geri kayarlar. "Sen benden hoşlanıyorsun. Ben de senden hoşlanıyorum. Bu sadece sikişmekten daha fazlası."

Haklılar. Haklı olmalarından nefret ediyorum. Nefesimi tam olarak tutamıyorum, düşünemiyorum, aramızdaki yeni mesafeyi kapatmak için oturmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bu tamamen farklı bir tartışma." Beni sertçe öpüyorlar. "Bu benim için bir şey ifade ediyor Lenora. *Sen* benim için bir şey ifade *ediyorsun*."

Avucumu boynuzlarına bastırıyorum, orada küçük bir acı filizleniyor. Belki bunun için büyü kullanmak akıllıca değil ama benimle ilgilenmek için o kadar çok zaman harcadılar ki. İyiliklerine karşılık vermek istiyorum. Başından beri lanetli olsa bile, bunun benim için de bir anlamı olduğunu bilmelerini istiyorum.

Gerekli kelimeleri söylüyorum ve avucumdan büyü fışkırıyor. Kurdelelere benzer bir büyü, kalçalarımın etrafındaki kemeri ve takılı kayışı oluşturan büyü ile.

Ramanu neredeyse iniltiye benzeyen bir ses çıkarır. "*Bu da* ne?" Bir pençesini parlak pembe uzunluğunda aşağı doğru sürüklüyor ve ardından yanıt olarak seğirdiğinde gerçekten inliyor.

"Sihirli değilse sihirli bir kayışın ne anlamı var?" Onları geri itiyorum ve altlarından kayarak çıkıyorum. Sonra şifonyerin üzerinde duran ve ikimizin de daha önce açmaya zahmet etmediği hediye sepetine doğru yürüyorum. Bir paket kurabiye ve ücretsiz tarot falı kuponunun arasında küçük, şirin bir kayganlaştırıcı şişesi duruyordu.

Ramanu yerinden kıpırdamadı. Seçeneklerimizi değerlendiriyorum. "Üstten mi alttan mı istersin?"

"Alt."

Bu işleri kolaylaştırıyor ve bana daha fazla kontrol sağlıyor. "Karnının üstüne."

Hemen itaat ediyorlar. Kalçalarına oturmak için hareket ediyorum. Daha önceki tüm sabırsızlığıma rağmen, şimdi bunu aceleye getirmeyeceğim. Ramanu'ya ve bu ana odaklanmak beni rahatlatıyor. Kontrol bende. Bu sadece bir sonraki orgazmımıza kadar sürse bile, ayaklarımın altındaki zemini daha sağlam hissetmem için yeterli.

Tırnaklarımı sırtlarında hafifçe gezdiriyorum ve sonra ağzımla belli belirsiz çizikleri takip ediyorum. Onlarla alay ediyorum. Onlarla ilgileniyorum. Sırtlarının küçük kısmına ulaştığımda Ramanu titriyor. Tanrım, ama bu hoşuma gidiyor.

Ama bu yeterli değil. Her şeyi istiyorum.

Yataktan kalkıyorum ve beni takip edene kadar kalçalarını çekiştiriyorum. "Arkanı dön."

"Lenora-"

"Bırak seninle ben ilgileneyim, Ramanu. Beni yalvartma."

Her zamanki kadar uyumlu değiller. Bu hoşuma gitti. Hem de çok. O kadar ki kendi ihtiyacımı geri itiyorum ve işlemi göğüslerine doğru tekrarlıyorum. Tırnaklar, sonra ağız. Ama bu sefer kalçalarında durmuyorum. Aletlerini ağzıma alıyorum ve sonra birkaç uzun saniyeyi onlarla alay ederek geçiriyorum. Uzunluğunu yalayarak. Dilimle başını okşuyorum. Kalçaları titreyene ve o lezzetli inleme sesini çıkarana kadar onlarla oynuyorum.

Başını kışlarının üzerinden geçirmeden önce kayışı kayganlaştırıcıyla kaplamak için yeterince uzun süre duraklıyorum ve sonra iyi bir önlem için biraz daha kayganlaştırıcı ekliyorum. Hızlı bir düşünceyle kayışın çevresini biraz daraltıyorum. Onları incitmek istemiyorum ve bunu daha önce yapmadığımız için neye dayanabileceklerinden tam olarak emin değilim.

Kışlarına girerken Ramanu anlamadığım bir dilde bir şeyler fısıldıyor. Çarşafı yumrukluyorlar, vücutları hareketsiz kalmak için bariz bir çabayla titriyor. Yavaş gidiyorum ama oturmam uzun sürmüyor.

Tamamen. Her ne kadar benim büyüüm olsa da, vücudumun gerçek bir parçası olsaydı hissedebileceğim gibi *hissedemiyorum*, ama zevkin gölgesini alıyorum ve bu dudağımı ısırmama yetiyor.

"Bu nasıl?" "İyi," diye fısıldarlar.

"Mmm." Başka bir düşünce kayışın içlerinde biraz daha büyümesine neden oldu. "Ve bu?"

İnlerler ve sırtlarını kamburlaştırırlar. "Tanrıça, Lenora. *Daha fazla.*"

Küçük artışlarla büyütüyorum, onları yakından izliyorum, her seferinde kontrol ediyorum. Dördüncü artışta, Ramanu haykırıyor. "Mükemmel."

Bacaklarını yukarı ve geriye doğru bastırıyorum. "Dizlerinizi benim için tutun."

Biraz daha kayganlaştırıcı ekledikten sonra onları yavaşça beceriyorum. Ritmi tutturmak için birkaç vuruş gerekiyor ama Ramanu o kadar duyarlı ki neyi sevdiklerini tahmin etmeme gerek kalmıyor. Aletlerinin üzerine kayganlaştırıcı damlatıyorum ve elimin topuğuyla karınlarına bastırıyorum. Her vuruş onları avucuma doğru sarsıyor. "Biraz daha?"

"*Evet.*"

Nefes alıyorum ve odaklanıyorum. İçlerinde, uzunluk hareket etmeye başlıyor.

"*Siktir.*" Ramanu pençeleriyle çarşafı parçalıyor. "Lenora, ben gidiyorum-"

"Yap şunu." Hızımı artırıyorum. Sihirli konsantrasyonumu korumak ve ritmi pürüzsüz tutmak zor, ama benim için parçalanmalarını izlemeye çok değer. "Benim için boşal, Ramanu."

Sırtları eğiliyor ve adımı haykırıyorlar. Bir vuruş ve sonra bir saniye ve geliyorlar, tohumları midelerini kırbaçlıyor. Alt dudağımı ısıriyorum ve parmaklarımı dağınıklığın içinde sürüklüyorum. "Çok güzel."

"Yapamam... Sen sadece..." Başlarını sallarlar. "Tanrıça, ama sen bir hediyesin."

"Biliyorum." Kayışın boyutunu küçültüyorum ve büyüü sona erdirecek sözcükleri mırıldanmadan önce dikkatlice kayıştan çıkıyorum. Gerçek bir nesne yerine büyü kullanmak enerji gerektiriyor ama kolay temizlenmesini de yenemezsiniz. "İzin ver de-"

Ben cümlemi bitiremeden Ramanu hareket ediyor. Ayağa kalkıp beni belimden kavırıyorlar, sonra bizi Öyle hızlı çeviriyorlar ki bir an ne olduğunu anlayamıyorum. Gözlerimi dikip onlara bakıyorum.

Sırıttıyorlar. "Gel bakalım, küçük cadı. İşimizin bittiğini düşünmedin, değil mi?"

"Aslında-" İçime bastırdıklarında nefesim kesildi. "Etkileyici bir iyileşme süresi."

"Kolunda hileleri olan tek kişi sen değilsin."

Ayak parmaklarımı kıvıran ve aklımdaki küçük düşünceleri kovalayan uzun, derin vuruşlarla beni becermeye başladılar. Bedenimin kontrolü ele almasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum. Zevk korkularımı, stresimi, her şeyimi silip süpürüyor. Sadece Ramanu ve benimkiyle birlikte hareket eden vücudu var. İyi hissettiriyor, sanki yabancı değil de eski sevgililermişiz gibi. Sanki gerçekten umursuyorlarmış gibi bana dokunuyorlar.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden hiç düşünmüyorum. Tırnaklarımı kışlarına geçirip onları daha derine itiyorum. "Daha sert."

Ramanu geriye kayıyor, tamamen geri çekiliyor. İtiraz çılgınlıklarını duymazdan geliyorlar ve beni yüzüstü çeviriyorlar. O zaman itiraz etmeyi bırakıyorum. "Evet, bu." Kışımı havaya kaldırarak geri itiyorum. "Beni böyle al."

"Aptal küçük cadı." Kalçalarımı kavırıyorlar ve içime giriyorlar. Neredeyse çok derin, çok sert ama umurumda değil. İhtiyacım olan şey bu. Beni *becermeleri* için. Sert, hızlı ve kaba yapmaları. Bana değer veriyorlarmış gibi hissetmemem için.

Komik fikirlere kapılmayı göze alamam. Konu Ramanu olunca değil, genel olarak da değil. Kendimi unutmayı göze alamam.

Ramanu, lanet olsun onlara, niyetimi hemen anladı. "Hayır, bunu yapamazsın. Benimleyken olmaz. Şu anda olmaz." Beni şiltenin üzerine yatırıyorlar, vücutlarıyla örtüyorlar ve bir ellerini klitorisimi okşamak için aşağı kaydırıyorlar. Onlarla sarmalanmış durumdayım ve sonra o günahkâr tonda konuşmaya devam ederek bunu daha da ezici hale getiriyorlar. "Sana sahibim. Sana her zaman sahip olmayabilirim ama şu anda sahibim. Bırakabilirsin."

Tırnaklarımı yatağa batırıyorum, tutuşlarına karşı savaşıyorum, kendimi horozlarına geri itmek için savaşıyorum. Kaldıraç kullanamıyorum. "Tanrım, senden nefret ediyorum."

"Durmamı ister misin?" İçime bir eğlence süzülüyor. Biraz geri çekiliyorlar ve ben haykırınca kıkırdıyorlar. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Durma." Buna pişman olacağım. Bunu biliyorum. Bana verdikleri şeyi çok çaresizce arzuluyorum. Bir partnerle kendini unutmamanın ne demek olduğunu biliyorum. Gözyaşları ve kayıp. Kalp kırıklığı.

Ramanu bana başka seçenek bırakmıyor.

Beni yavaşça becermeye devam ediyorlar, parmaklarını derin vuruşlarıyla aynı anda hareket ettiriyorlar. Sanki her yerimdeler, beni çıldırtmak için tasarlanmış tüm noktalara sürtünüyorlar. İnleyen, titreyen bir şeye dönüşmüştüm. Orgazmım beni alıp götürmek üzere tasarlanmış bir dalga halinde yükselirken, konuşabildiğim tek kelime onların adı oluyor. "*Ramanu*."

"Ver onu bana." Sesleri gerginleşti, ama durmuyorlar, ritimlerini kaybetmiyorlar, hiçbir şey yapmıyorlar ama bana tam olarak ihtiyacım olan şeyi veriyorlar, o kadar sert boşalıyorum ki çığlık atıyorum. "Evet, küçük cadı, aynen böyle." Parmaklarını kalçalarımın arasına sokarak beni biraz rahatlatıyorlar.

Geriye kayıyorlar, kalçalarımı da kendileriyle birlikte çekiyorlar, böylece birleşik kalıyoruz. Pençeleri derime birazcık batıyor ve hareket etmeye başlıyorlar. Ramanu hiçbir şeyi yarım bırakmıyor ve beni öylece sikmiyorlar. Hayır, hızlarını artırıyorlar.

Yavaşça, kalçalarıyla her vuruşta G noktamın üzerinde sürüklenmelerini sağlayan bir şey yapıyorlar.

"Aman *Tanrım*. Durma!"

İlk defa akıllıca bir yorumda bulunmuyorlar. Nefes alışları benimki kadar sert ve parmakları kalçalarımnda esniyor, minik acı iğneleri sadece içimde oluşan zevki daha da yoğun hale getiriyor. Yırtık yatak takımını karıştırıyorum, boşalırken tırnaklarımla çarşaflardan geriye kalanları parçalıyorum. "*Ramanu*."

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor," diye nefes nefese kalırlar. "Tekrar yap."

Orgazmımın içinde kaybolmuş, itaat etmekten başka bir şey yapamıyorum. Son dalga azalıyor ve ben tamamen bitkin bir halde yatağa yığılıyorum.

Ama içimde hâlâ sert olduklarını fark ettim. Başımı yana çeviriyorum ve tek gözümü açıyorum. "Bunu bilerek yapıyorsun."

"Suçlu." Sesleri hiç de üzgün gelmiyor. Beni kollarıyla sarıyorlar ve yan yatmamız için yer değiştiriyorlar, onlar hala içime gömülü. "Sakin ol. Zamanımız var."

Yeterli değil. Hiçbir yerde yeterli değil.

Yine de bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bunun yerine, beni vücutlarına daha sıkı sararlarken onlara yapışıyorum ve içimde yine zevk kıvılcımları çaktıran küçük küçük vuruşlarla hareket etmeye başlıyorum. Şu anda sadece buna sahip olsaydık, Ramanu ile aynı fikirdeydim.

Bir dakikayı bile boşa harcamak istemiyorum.

Bölüm 12

RAMANU

I Lenora'nın mümkün olduğunca uzun süre uyumasına izin veriyorum. Bunun onun iyiliği için olduğunu söyleyebilirim - ve öyle de - ama onu yatakta yanımda görmek iyi hissettiriyor. Hareket ettiği gibi uyuyor.

Dünyada beklenenden daha fazla yer kaplıyor. Şu anda sanki bilinçaltında, dikkat etmediğinde kaçıp gideceğimi düşünüyormuş gibi bedenime sarılmış durumda.

O haklı.

Onu terk etmekten ne kadar nefret etsem de, lanet olası turnuvanın nerede olduğunu bilseydim, çoktan orada olur ve ringe çıkmayı beklerdim. Eğer oraya ondan önce varırsam ve onun incinmesine fırsat vermeden amacına ulaşırsam...

İşe yaramayacak. Turnuvanın nerede olduğunu bilmiyorum ve Gölge Pazarı beklediğimden çok daha büyük. Lenora hayatını riske atarken ben hâlâ bölgede dolaşıyor olacağım.

Ölebilir.

Bu düşünce beni üşütüyor. Küçük cadı olmadan bu dünyayı düşünmek hoşuma gitmiyor. Onun zarar görmesini istemiyorum ama aynı şeyi anlaşma yaptığım herhangi bir insan için de söyleyebilirim. Bunu yapmak, onlardan ve güvenliklerinden sorumlu olduğum anlamına geliyor ve ben bunu ciddiye alıyorum.

Lenora'da durum farklı.

Neyin farklı olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bunu onunla birlikte keşfetmek için zaman istiyorum. Onunla, hüznün soluk mavisini örümcek ağı yapan şeyler arasında durmak istiyorum. Onun sonsuza dek güneşli sarı ve derin okyanus mavisiyle yıkanmasını istiyorum. Mutlu ve memnun.

"Son birkaç saatini sevişerek geçiren birine göre çok gerginsin." Lenora, kalbimin göğsümde ters taklalar atmasına neden olacak şekilde boğazıma sokuluyor. "Her şey yoluna girecek."

Bunu söyleyip duruyor. Ona inanmamaya devam ediyorum.

Aramızdaki barışı korumak için bu anın biraz daha uzun sürmesini istiyorum. "Bunu daha önce söylemedim ama müzakeremiz sırasında terminolojiyi sorduğunuz için teşekkür ederim."

Tenime karşı gülümsüyor. "Tabii ki. Dedğim gibi, iyi vakit geçirmene çok önem veriyorum ve seni yanlış cinsiyetlendirmek isteyeceğim son şey."

Göğsümdeki o korkunç sıcak his daha da güçleniyor. Onu yakınıma çekiyorum. "Onlar/onlar'ı tercih ederim ama açıkçası doğru bağlamda diğer zamirleri de umursamıyorum. Benim cinsiyetim..." Biraz sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Buna birçok renkten oluşan bir palto diyelim. Güne, ruh halime ve koşullara göre değişiyor."

"Çok renkli bir palto. İncil'deki Yusuf gibi mi?" Başını kaldırıyor. "Ramanu, bu metaforu sırf kaotik olmak için bilerek seçtin, değil mi?"

"Suçlu." Biraz gülüyorum. "Ama ciddiyetle söylüyorum, cinsiyetim düzgün bir şekilde kategorize edilemeyecek ya da sabitlenemeyecek kadar... yaramaz.... Ben böyle seviyorum."

"Anlıyorum." Lenora ağzımın kenarına hızlı bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim. Bu konuşma için ve seni çağırdığımdan beri yaptığın her şey için."

Göğsümdeki his, göğsümde küçük bir güneş varmış gibi hissedene kadar güçleniyor. "Seninle geçirdiğim bu zamanı hayatta kaçırmazdım."

"Ben de." Lenora omzumu öpüyor ve doğruluyor. "Vakit geldi." İtiraz etmeye başladığımda parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Bunu yapmak zorundayım. Dönüp dolaşıp tartıştık ve seni mutlu edecek bir çözüm olmadığı çok açık."

"Evet, var. İzin verin sizin için savaşıyım."

"Hayır," diyor nazikçe, ki bu neredeyse bağırmasından daha kötü. "Benim adıma incinmene izin vermeyeceğim. Ama beni dövüşürken izlemek seni çok rahatsız edecekse, gelmek zorunda değilsin."

Sanki onu yanımdan uzaklaştırıyormuşum gibi.

O banyoya girip hazırlanırken ben seçeneklerimi düşünüyorum. Zihnim bin bir yöne dönüyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Sorun şu ki, onu tehlikeden uzak tutacak yolların çoğu onun aktif iznini gerektiriyor ve bu da vermeyeceği tek şey.

Bunun için onu suçlayamam. Hâlâ Kristoff'un güvenini ona karşı kullanmasının etkisinde ve riskler tahmin edebileceğimden çok daha yüksek.

Ayrılmamız gerektiğinde hala bir cevap yoktu. Lenora o kadar çok stres yayıyor, büyüğü etrafını sarıyor ve hırslıyor ki onu tepeden tırnağa net bir şekilde görebiliyorum. Seksi elbisesini bırakmış, onun yerine kargo pantolonu, kaygan bir malzemeden yapılmış uzun kollu bir üst ve ağır botlar giymiş. Beni bakarken yakalıyor ve ceplerinden birini yokluyor. "Büyü malzemeleri."

Zekice... ama sadece rakibi büyüğe karşı başışıklığı olmayan biriye. Kristoff'un boynundaki tılsımı almayı başarsa bile, saldırgan bir büyü hazırlayacak zamanı olmayacak.

Endişe ellerini boğazıma doluyor ve sıkıyor. "Lenora-"

"Hadi gidelim."

Pazarın içinden geçip bir kalabalığın kenarında durduğumuzda hala bir çözüm bulamamıştım. Her şekil ve büyüklükte insan, sırlıslıkla bir şekilde

Kana susamışlığın koyu kırmızısında. İyi bir gösteri istiyorlar ve enerjileri beni sersemletene kadar boşlukta dönüp duruyor. Kısa bir mesafe ötede birkaç tanıdık ses yakalıyorum. Burada başka bir pazarlıkçı iblis daha var, ancak halkımdan birini tanımlayabilmenin ötesinde onların hissini tanımıyorum. İlginç.

"İlk seferinde bunaltıcıdır. Bana tutun." Lenora elini benimkinin içine soktu. "Hadi gel." Beni kalabalığa doğru çekiyor. Burada bile, gerçekten şiddetli bir gösteri olacağı benzeyen şeyin eşiğinde, onun yolundan çekiliyorlar. O bunu fark etmemiş gibi görünüyor... ama ben fark ediyorum.

Göğüs kafesimin dibinde garip bir gurur var. Benim küçük cadım aşırı derecede korkutucu. Kendine olan güveni temelinden sarsılmış durumda, ancak geniş bir çember gibi hissettiren şeyin kenarına giderken kendisinden çok daha büyük insanları kesiş şeklinden kimse bunu anlayamaz.

"İnsanlar isimlerini öne sürdüklerinde, rastgele anons edilirler. Hazırlanmak ve ringe çıkmak için bir dakikanız var, yoksa kaybedersiniz." Etrafımızda konuşan ve yer değiştiren onca insana rağmen duyabildiğim titrek bir nefes alıyor. "Tek şans. Dövüşler biri boyun eğdiğinde, ringin sınırlarının dışına itildiğinde ya da öldüğünde sona erer."

Etrafımızda hırıltılar çıkaran enerjiler ve büyüler varken bunu söylemek zor ama çemberin kenarı ile kalabalık arasında fazla boşluk yok gibi görünüyor. "Seyirciler sık sık zarar görür mü?"

"Büyülü bir bariyer yükseliyor. Savaşçılardan biri onu geçtiğinde kırılır."

Kusursuz bir çözüm olduğu söylenemez. Bir saldırı büyüü başlatıldığı anda bariyer kırılırsa, büyü yine de kalabalığa isabet ederdi. "Bu tam olarak bir cevap değil."

"Evet, Ramanu. Bazen kalabalıktaki insanlar zarar görür. Çoğu insan kalkanlarını kaldıracak kadar akıllı ama bu her zaman yeterli olmuyor. Herkes buraya gelmenin risklerini biliyor."

Ona dönüyorum ve donup kalıyorum.

Renk ve enerji sürüsü içinde Lenora karanlık bir nokta. Hâlâ bir miktar renk alıyorum ama alıştığım gücün yakınından bile geçmiyor. "Lenora."

İç çekiyor. "Lütfen, Ramanu. Fikrimi değiştirmeyeceğim ve tartışmak sadece birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvediyor."

"Bir kalkan oluşturun."

"Bunu yapamam çünkü-"

"Bir kalkan oluşturun."

Ofluyor ve pantolonlarından birini karıştırdığını duyuyorum. Cepler. Birkaç saniye sonra kırmızı bir kalkan parıldıyor... ama ince ve ben izlerken bile aşınma noktaları elimi sokabileceğim kadar büyük deliklere dönüşüyor. "Büyün zayıflıyor."

"Ne? Hayır. Henüz değil." Tam olarak çıkaramadığım bir kelime mırıldanıyor ve daha parlak bir kırmızıya bürünüyor. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, hemen azalıyor. "Hayır," diye fısıldıyor.

"Lenora-"

"Önemli değil." Büyü etrafına düşer ama bu sefer kasıtlıdır. "Savaşıyorum."

Normal bir insandan biraz daha fazlası olarak savaşır, o zaman ölecek.

Bu bilgi, sanki biri pençelerini göğsüme geçirmiş ve etrafı kazmaya başlamış gibi hissettiriyor. Ölmesine izin veremem. Reddediyorum. Panik içimde alevleniyor, kontrol edemediğim duygulardan oluşan bir tsunami. Ağzımı, dilimi, düşüncelerimi ele geçiriyorlar. "Bağla beni."

"Ne?"

Çemberin diğer tarafında bir kıpırdanma var, insanlar duyularına göre boş bir nokta olan birine yol açıyor. Lenora'nın şu an olduğu gibi değil. Hayır, kalkanları o kadar sıkı ki tek bir şeyin bile dışarı çıkmasına izin vermiyorlar, bu da güçlü oldukları anlamına geliyor. "Kim o?"

"Resmi. Yakında başlayacak." Sesi sadece biraz titriyor ama titriyor. Kanıtını görmesem bile korktuğunu bilmek çaresizliğimi artırıyor.

"Bağla beni, Lenora. Senin için kazanacağım ve sana itaatsizlik edemeyeceğim. Tılsımı geri getireceğim."

"Başka bir varlığı bağlamaya inanmıyorum."

Küfretmek istemesem gülebilirdim. "Ama cinayetle aran iyi."

"Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun."

Seviyorum. Gerçekten istiyorum. Ama şu an umurumda değil. Derin bir nefes alıyorum ve pençemi kullanarak pazumun iç kısmına bir işaret kazıyorum. Daha önce hiç kullanmamıştım ama bilginin güç olduğunu erken yaşta öğrendim, bu da pazarlıkçı iblislerin insanları üzerinde kullandığı çeşitli işaretleri öğrenmek anlamına geliyor... ve hangilerinin bize karşı kullanılabileceğini.

"Ramanu, ne yapıyorsun? Dur!"

"Avucunu kes ve işarete bastır. "Seni bağliyorum, Ramanu." de. Çırpınmaya devam edince, yüzlerimiz eşitlenene kadar eğildim. "Ölmene izin vermeyeceğim Lenora. Benden öylece durup bunun olmasına izin vermemi isteme."

Küfür ediyor. "Turnuva biter bitmez seni serbest bırakacağım. Yaralanmasan iyi edersin, yoksa kışını tekmelerim." Elini boynuzumun ucuna vuruyor ve sonra kanayan avucunu işarete bastırıyor. "Seni bağliyorum, Ramanu."

Etkisi anlık oldu. Lenora önümde ışı1 ışı1 parlıyor, sanki biri omzumun üzerinden ona bir spot ışığı tutmuş gibi. O gerçekten çok güzel, benim cadım. Elini bıraktı, hasta görünüyordu. "Bana geri dön. Güvenle. Lütfen."

Bu aslında bir emir değil, ama bağlamanın büyüsu etrafımı sarıyor ve yine de yakınımaya bastırıyor. "Yapacağım."

Arkamda, çok sesli bir ses kalabalığın karmaşasını yarıp geçiyor. "Turnuva birazdan başlayacak. Adınızı öne çıkarmak için elinizi kaldırmanız yeterli."

Elimi kaldırıyorum ve neredeyse anında hafif bir telepatik dokunuş hissediyorum. İsmimi alıyor ve başka bir şey söylemiyor. Etrafımda, ellerini kaldıran diğer insanların değişimi dışında sessizlik çöküyor. Kristoff'u algılayamıyorum; burada sadece bir kez karşılaştıktan sonra onu seçemeyecek kadar çok insan var. Eğer o burada değilse, tüm bunlar boşuna olacak.

Her yerden ve hiçbir yerden geliyormuş gibi görünen çok tonlu ses tekrar konuşuyor. "Şimdi başlıyoruz." Kurallar ya da riskler hakkında bir tartışma yok. Bunu takdir edebilirim, en azından farklı koşullarda. İki isim söylüyorlar ve sonra başlama zamanı.

İlk dövüş bir şekil değiştiren ve bir cadı arasındadır ve neredeyse başlamadan biter. Cadı, kurt adamın vücudunun üst yarısını bir topaç gibi döndüren kötü bir büyü yapıyor. Buradan omurgalarının kırıldığını duyuyorum. "Skye'a yaptığın şey bu mu?"

"O kadar da... gösterişli değildim," diye mırıldanıyor Lenora. İki kişi daha çağrılırken ve ardından iki kişi daha çağrılırken tüm dikkatini ringe veriyor. Bazı dövüşler çok uzun sürüyor; bazıları ise sadece saniyeler.

En son dövüşte kaybeden ringden taşınmak zorunda kaldı. Daha sonra, Lenora'nın bu kanlı ve vahşi turnuvayı on dokuz yaşında tek başına kazanmasından etkileneceğim. Şu anda onun yerine yarıştığım için çok rahatım.

"Ramanu ve Charlie."

Ring'e adım atmaya başlıyorum ama Lenora elimi tutunca duruyorum. Sertçe sıktı. "**Kazan**. Ne pahasına olursa olsun. Bana geri dön."

Emrin gücü içimde cızırdıyor. Zaten tam olarak bunu yapmayı planlamıştım, ama yine de büyüünün onun sözlerini uyguluyor olması son derece rahatsız edici.

Ring'e giriyorum ve rakibimi değerlendiriyorum. Büyük bir iblis ama benim diyarımdan değil. Unfamiliar değil

iyi, ama bulunduğum yere sadece politika yaparak ve ağzımı açarak gelmedim. Pazarlıkçı bölgesi Azazel'in yönetimi altında değişmiş olabilir, ancak ben doğduğumda o yetkili değildi ve ailem *onun* sarayında hayatta kalmamı sağlamak istedi. O zamandan beri bu yeteneğimin kaybolmasına izin vermedim. Yine de diğer pazarlıkçılar kadar büyük değilim, bu yüzden becerilerim hızıma ve çevikliğime bağlı. Burada büyücülere karşı işime yarayacak.

En iyisi bu işi çabucak bitirmek ve enerjimi korumak. Kristoff kolay bir rakip olmayacak.

Dövüş belirsiz bir şekilde başladı. İblis bana saldırıyor, başı aşağıda ve kollarını açmış. Belli ki beni bir ayı gibi sarıp sarmalamak ve bir dal gibi kırmak niyetindeler. Halka iki tarafa da kaçmak için yeterince büyük değil ve süslü olmak için zamanım yok. Üstün boyları benim lehime çalışıyor.

Son anda eğilip yoldan çekiliyorum, sonra yukarı fırlayıp onları boynuzlarımla üzerine yatırıyorum. Kalçalarını kavırıyorum ve hızlarını kaldıraç olarak kullanıp onları başımın üzerinden bariyerlere fırlatıyorum. Bariyer paramparça bir sesle kırılıyor ve kalabalığın içine uçuyorlar.

"Ramanu kazandı."

Bölüm 13

LENORA

T Dövuş o kadar çabuk bitti ki, Ramanu bana döndüğünde hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum. Boynuzlarından kan damlıyor ama fark etmek için. Sadece ellerini benimkinin içine kaydırıyorlar ve çembere doğru dönüyorlar.

Üç dövuş geçti ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Kristoff henüz ringe çıkmadı ama geçen yılın galibi olarak ikinci turda seri başı olacak. "Ramanu, ben-"

"Güven bana."

Kendilerini bana bağladıkları halde bana *onlara* güvenmemi söylemeleri ironik. Büyüm fırtınadaki mum ışığı gibi titriyor olabilir ama aramızdaki bağı hissedebiliyorum, tehlikeli olasılıkların canlı bir teli. Ramanu zeki ve anlayışlı biri ve bana bu gücü vermek için çok uzun süre yaşadı. Çok kolay suistimal edilebilir. Tılsımı benim için geri aldıklarında onu geri vereceğime dair hiçbir garanti yok.

Kristoff yapmaz.

Tanıdığım cadıların çoğu kendilerine bağlı bir iblis olması için sağ kollarını verirler. Bu, çoğu insanın hayal edebileceğinin ötesinde bir güç ve benim bile aklımın almayacağı düzeyde vicdansız olmak anlamına gelse de, ahlaki sonuçlarına gözünü kırpmayacak pek çok kişi var.

Ramanu... bana güveniyor.

Bu güveni teşvik edecek tek bir şey yapmadım ama yine de hayatlarını ve güçlerini ellerime teslim ettiler. Karşılığında bir şey bile istemediler, pazarlık etmediler ve onlar aracılığıyla hükmedebileceğim gücü azaltmadılar. Sadece teslim ettiler.

Boğazım kalınlaştı. Tam olarak yutamıyorum. Bu... Ben...

"Her şey yoluna girecek."

"*Beni* teselli eden sen olmamalısın." Boğazımdaki his daha da kötüleşiyor. "Bağlamayı tutmayacağım. Ben-"

Ramanu parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Henüz değil, küçük cadı. Ben kazanana kadar olmaz."

"Ama-"

"Ramanu ve Kristoff," diye gürlüyor spiker. Kimse onların kim olduğunu ya da *ne* olduklarını gerçekten bilmiyor; her yıl Gölge Pazarı'nda ortaya çıkıyorlar ve sonra hiç var olmamışlar gibi ortadan kayboluyorlar. Uzun boylular, iki metreden uzunlar ve yırtık pırtık cübbeleri insani olmayan dar omuzlarından sarkıyor. Cübbeleri bir zamanlar muhtemelen siyahmış ama zamanın tahribatıyla soluk bir griye dönüşmüş. Jack gülerek onlara Azrail diyor ama bu şaka bana hiç komik gelmedi.

Yanıldıklarından tam olarak emin değilim.

Ramanu benden uzaklaşıyor, ringe ulaşmadan önce son anda elimi bırakıyor. Göğsümde panik dalgalanıyor. "Bana geri dön, iblis."

Omuzlarının üzerinden bana sert bir gülümseme fırlatıyorlar. "Bunu planlıyorum, küçük cadı."

Nefes alamıyorum. Tanrım, neden nefes alamıyorum? Kalabalığın baskısından değil; başka her yerde omuz omuza olabilirler ama etrafımda boş bir alan var. Çok büyük değil ama nefes alıp vermek için bolca yer var. Ya da olmalı.

Bunun yerine, ayaklarımı uzatıp Ramanu ve Kristoff'un ringde birbirlerinin etrafında dönmelerini izlemek elimden gelen tek şey.

Ramanu geçen seferkine benzer bir taktik uygulayarak rakibinin ilk hamleyi yapmasını bekliyor. Kristoff saldırmak için fazla zeki, özellikle de Ramanu'nun önceki savaşının nasıl gittiğini düşünürsek. Yine de yüzündeki ifadeden hoşlanmadım, sırtışı yerinde duruyor ve gözleri alaycı.

Tek kelime etmemesi çok garip. Normalde hata yapan rakipleriyle alay etmeyi sever. Belki de bunun Ramanu'da işe yaramayacağını biliyordur?

Tanrım, umarım Ramanu'da işe yaramaz.

Kristoff birazcık gerilir. Bu, Ramanu'yu durdukları yerde yakacak bir büyü yapmadan önceki tek uyarı. Ya da hâlâ orada olsalardı öyle olurdu. Hareket ediyorlar, şimdiye kadar gördüğümden daha hızlılar, ateş topundan kalbimi boğazıma dğmleyen bir zarafetle kaçıyorlar. Büyü sınıra çarpıp paramparça oluyor ve kalabalıktaki bazı insanların nefesini kesiyor.

Ama Ramanu hareket etmeyi bırakmadı. Kristoff'a yandan saldırıyorlar ve bir şekilde zamanında kaldırdığı kalkanından seken bir dizi darbe indiriyorlar. Ellerimi ağzıma bastırıyorum, sanki bu ığlığımı içimde tutmak için yeterliymiş gibi. "Biraz uzaklaş, Ramanu." Kristoff ayağa kalktığı anda saldıracak ve Ramanu kaçamayacak kadar yakın.

Kristoff'un ayaklarını bulamaması dışında.

Ramanu ona fırsat vermiyor. Vuruyorlar, vuruyorlar ve vuruyorlar. Yumrukları ve tekmeleri Kristoff'un kendisine asla dokunmuyor ama kalkanına vurarak onu sınıra doğru geri çekiyorlar. Yaralanmıyor ama Ramanu'nun yumruğu yüzüne her geldiğinde irkiliyor. Eski sevgilim yumruk yumruğa dvşmektense büyülerle düello yapmaya daha alışkın ve bu da belli oluyor.

Ama... eğer sınıra çarparsa, bu iş biter.

Ramanu, Kristoff sınırı geçmeden bir adım önce bir ayağını kalkanın etrafına doluyor ve onu ringin ortasına doğru geri döndürüyor. Kalabalık ateş topunun şokunu üzerinden atmış ve iblisime tezahürat yapmaya başlamıştı.

Ramanu bunu daha ne kadar sürdürebilir?

Yakından izliyorum, göğsüm çok gergin ve başım korkuyla yüzüyor, ama asla duraksamıyorlar. Asla yavaşlamıyorlar. Sanki bunu zamanın sonuna kadar yapabileceklermiş gibi Kristoff'un kalkanına vurmaya devam ediyorlar... Ya da kalkan parçalanana kadar.

Bu düşünce aklımdan geçerken bile, özellikle yıkıcı bir tekmenin altında titriyor. Kristoff'un gözleri irileşiyor ve ceplerini karıştırmaya başlıyor, şüphesiz Ramanu'yu ondan kurtaracak bir büyü bileşeni arıyor.

Hiç Şansı yok.

Ramanu tekrar tekme atar ve bu sefer kalkan parçalanır. Darbe Kristoff'u bacağından vurarak dizlerinin üzerine çökmesine neden olur. Tereddüt etmiyorlar; hatta hızları artıyor. Saldırıyı görmüyorum bile. Bir an Kristoff bir büyü için çabalıyor ve sonra... eski sevgilimin kafası ringin diğer tarafına sıçrıyor.

Lanet olsun, Ramanu tek vuruşta onun kafasını mı kesti?

Beynim bunu algılayamıyor. Kalabalık şoktan tamamen sessizleşti. Bir vuruş. İki. Üçüncüsünde biri tezahürata başlıyor ve etrafımdaki herkesin boğazında bir kükreme olana kadar ivme ve ses kazanarak alanı süpürüyor.

Ramanu'nun eğilip Kristoff'un bedeninden tılsımı almasını uyuşmuş bir halde izliyorum. Yavaşça bana doğru yürüyorlar ve birkaç adım ötemde duruyorlar. Zincirin halkalarında normal bir insanı dehşete düşürecek kan lekeleri var ama ben hâlâ yetişmeye çalışıyorum.

Başardılar. Gerçekten

başardılar. Kristoff'u yendiler.

Onlar güvende.

Dizlerim pes etmek için o anı seçti. Yere yığılmaya başlıyorum ama Ramanu yine o çok hızlı anlardan birini yaşıyor ve beni belimden yakalıyor. "Lenora?"

"Ben iyiyim," diye idare ediyorum. Rahatlama düşüncelerimi çamura çevirdi. Söylemem gereken kelimeler var, bir şeyler

Ama güzel yüzlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Bir şeyin yok."

"Sana geri döneceğimi söylemiştim."

Uzaktan, Ramanu'nun dövüşün galibi ilan edildiğini duyabiliyorum. Kristoff'un cesedini temizlemesi için biri çağrılırken hafif bir duraklama oluyor. Sertçe yutkunuyorum. "Onu sen öldürdün."

"Özür dilerim." Beni dikkatlice tekrar ayağa kaldırdılar. "İsteddiğini biliyorum."

Vardı ama olanlardan sonra nasıl şikayet edebilirim ki? Bana güvendiler. Beni güvende tutmak için savaştılar. Tılsımımı bana geri getirdiler. Yumruklarından sarktığı yere bakıyorum. Tılsımı bana geri vermelerini emretmek dünyadaki en basit şey olurdu ama bu bana güvenlerini yüzlerine vurmak gibi geliyor.

Elden ele dolaştırmaya başladılar ama ben yumruğumu onlarınkine doladım. "Bir pazarlık."

Ramanu kıpırdamadan duruyor. "Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Ama onların güvenini kendi güvenimden başka bir şeyle nasıl karşılayabilirim? Son derece paranoyak biri Ramanu'nun ekmeğine yağ sürdüğümü iddia edebilir ama sırf pazarlık yapmamı sağlamak için kendilerini bana bağlamalarına imkân yok. "Bir geleceğimiz var mı bilmiyorum, Ramanu. Seni sadece kısa bir süredir tanıyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Ama bunu anlamamız için bize bir şans vermek istiyorum."

"Lenora-"

Şimdi bile bana bir çıkış yolu göstermeye çalışıyorlar. Bu, her şeyden çok beni ileriye itiyor. "Tılsımına karşılık sana yedi yıl veririm."

Tereddüt ederler. "Emin misiniz?"

Biraz korkuyorum ama eminim. Eşler konusunda her zaman en iyi seçimleri yapmadım ama Ramanu nazik ve sevecen olduğuna dair her türlü kanıtı gösterdi. Biraz hırçın ve biraz da canı ama başka türlü olduğunu de istemezdim. İkimizin de sıkılmasına izin veremeyiz, değil mi?

"Yedi yıl," diye tekrarlıyorum. "Kalıcı bir şekilde sürdürmeye değer bir şeyimiz olup olmadığını anlamak için yeterli bir süre."

Gülümsüyorlar ve bu onların yüzünü aydınlatıyor. "Yeterince zaman var, gerçekten." Ellerini benimkilerin içine sokuyorlar. "Pekâlâ. Gidip eşyalarını toplayalım ve adrenalinin etkisi geçtiğinde hâlâ sözleşmeyi imzalamak istiyorsan o zaman imzalarız."

Aşk gibi pervasız bir şey için çok erken ama şu anda Ramanu'yu sevebileceğimi biliyorum. Temel zaten orada. Aramızda gerçekten özel bir şey olabilir. Babalarımın sahip olduğu gibi bir şey. Zamanın testine dayanma potansiyeli olan bir şey.

Hana geri dönerken ikimiz de konuşmuyoruz. Kimse Ramanu'nun vücuduna sıçrayan kan hakkında yorum yapmıyor, ama bu sadece Gölge Pazarı. Biraz kan normal bir durum, özellikle de pazarın bu kısmında.

Odaya ulaştığımızda Ramanu birkaç dakikalığına izin istiyor. Banyodan temizlenmiş ve muskaya sarılmış bir havluyla dönüyorlar. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ne pazarlıkçı iblismiştin sen." Biraz gülümsedim. "Beni seninle pazarlık yapmaktan vazgeçirmeye çalışıp duruyorsun." Bunu her yaptıklarında, bunun doğru karar olduğundan daha da emin oluyorum.

Ramanu yanımdaki yatağa uzanıyor ve parmaklarını dizlerine vuruyor. Sonunda, "Bir karşı teklif." dediler.

Onlara oyalanmayı bırakıp sözleşmeyi imzalamalarını söylemek dilimin ucuna geliyor ama bu durum onlara da bana hissettirdiğinin yarısı kadar tedirginlik veriyorsa, doğru olan konuşarak yolumuza devam etmektir. Sertçe yutkunuyorum. "Dinliyorum."

"Bağlamayı yerinde tut."

"Ne?" Geri çekildim. "Hayır. Seni bağlı tutmuyorum. Sadece turnuva içindi ve o zaman bile kendimi pek iyi hissetmedim."

"Biliyorum." Elimi kendi elleriyle kapatıyorlar. "Ama bu bizi eşit zeminde tutuyor ve eğer bunun kalıcı bir şekilde sürdürülmeye değer olup olmadığını gerçekten görmek istiyorsak, o zaman eşit zemin önemlidir."

Söyledikleri mantıklı ama benim hoşuma gitmiyor. "Teoride harika ama sözleşmede olduğu gibi bağlayıcılıkta da hata emniyeti yok. Ya dövüşürsek ve ben yanlışlıkla sana komuta edersem?" Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Bu yanlış."

Ramanu bunu uzun süre düşünür. "Bu konuda kendini iyi hissetmeni istiyorum." Elimi sıkıyorlar. "Sözleşmeye bir madde ekleyeceğiz. Bekleyin."

İki vuruş sonra sözleşme aramızdaki boşlukta beliriyor. Göz gezdiriyorum, daha önce okuduklarımla aynı olduğunu görüyorum, ama söz verdiğim gibi en alta yakın yeni bir madde var. Okurken kaşlarımı çatıyorum ve sonra tekrar okuyorum. "Kendine zarar vermen için sana emir veremeyeceğimi söylüyor."

"Evet."

"Bu çok dar bir kısıtlama."

Yumuşak bir şekilde gülüyorlar. "Tanıdığım insanlar arasında kendini hukuk kurallarına *daha çok* bağlayan tek kişi sensin."

"Eşit zeminde olmamızı istiyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve düşünüyorum

Sert. "Emir yok, Ramanu. Ölüm kalım meselesi dışında olmaz."

"Bu çok kapalı." Ayağa kalkmaya çalışıyorlar. "Fazla düzeltiyorsun."

Belki, ama sanmıyorum. Sözleşmeye dokunuyorum. "Burada hiçbir yerde beni istemediğim bir şeyi y a p m a y a zorlayamazsınız. *Toprak bile*."

Küfrediyorlar. "Zorluk çıkarıyorsun."

"Ve sen de inatçılık ediyorsun." Sırıtiyorum. Bu konuşma çok gergin ama buna rağmen eğleniyorum. Belki de bu yüzden, ikimiz de birbirimizi kollamaya çalıştığımız için birbirimize çok uygun hissediyoruz. "Bu makul bir istek."

"İyi, küçük cadı. Sen kazandın." Yatağa geri çöküyorlar ve bağlama ile ilgili paragraf parılıyor, kelimeler pazarlık ettiğimiz şeyi yansıtacak şekilde değişiyor. İçimden küçük bir heyecan geçiyor. Bunu gerçekten yapıyoruz. "Kalemin var mı?"

Bir yerden bir tane çıkarıyorlar. "İkimiz de imzalıyoruz."

Pazarlıkçı sözleşmelerinin normal işleyiş şekli bu değildir, ancak bununla ilgili hiçbir şey pazarlıkçı sözleşmelerinin normal işleyiş şekli değildir. "Tamam." Hızlı bir şekilde imzamı atıyorum ve onlar da sözleşmenin altında görünen ikinci imza satırına aynısını yapıyorlar.

Ramanu kalemi kaldırdığı anda göğsümde bir şey cızırdıyor. Bağlamaya benziyor ama aynı zamanda farklı. Göğüs kafesimi ovuyorum. "Tamamdır."

"Evet." Derin bir nefes alırlar. "Tılsımın."

Ramanu zinciri boynuma geçirebilsin diye öne doğru eğiliyorum. Yerine oturduğu anda sanki dünya bir santim sağa kayıyor ve etrafımdaki yerine yerleşiyor. Farkı pek fark etmemiştim ama şimdi haftalarca bu belirsiz *yanlışıklık* hissiyle yaşadığıma inanamıyorum. Yavaşça nefes veriyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim." Tereddüt ederler. "Biz ayrılmadan önce halletmeniz gereken bir şey varsa, şimdi tam zamanı. Bu süre boyunca geri dönemeyeceksiniz."

Durumun ağırlığı üzerime çöküyor ama bunu ben seçtim ve seçimimden pişman değilim. "Birkaç saatten bir aya kadar bir yerde olacağımı söylemiştin."

"Evet." Omuz silkiyorlar. "Bu kesin bir bilim değil, ama bundan daha uzun olmamalı."

"Tamam." Telefonumu alıp Jack'e kısa bir mesaj yazıyorum ve bir süre ortalıkta görünmeyeceğimi bildiriyorum. Ramanu ve Kristoff arasındaki kavgayı şimdiye kadar duymuşlardır. Neredeyse babalarımı arayacaktım ama bu karakterime aykırı ve onları endişelendirebilir. Onun yerine, bir

Aile grup sohbetimize mesaj atıp biriyle tanıştığımı ve birkaç hafta görüşemeyeceğimizi ama güvende olduğumu ve onları sevdiğimi söyledim. Telefonumu kapattım ve Ramanu'ya döndüm. "Ben hazırım."

Ellerini uzatırlar. "Sana dünyamı göstereyim, küçük cadı."

Elimi onlarınkinin içine sokuyorum ve her şey kararıyor.

SONSÖZ

LENORA

S yıllar sonra bile

"VAKIT GELDİ, KÜÇÜK CADİ."

"Beş dakika daha." Ramanu'yla paylaştığım yatakta uzanıyorum, beni yerinden oynatmadan kalkmasını imkânsız kılacak şekilde kendimi kasıtlı olarak bedeninin üzerine bırakıyorum. Bu aramızda bir ritüel haline geldi. Bazen daha uzun süre uyumama ve sarılmama izin vermekten memnun oluyorlar. Bazen de Azazel'e karşı sorumlulukları olduğu için gerçekten gitmeleri gerekiyor.

Bazen de sabahı doğru düzgün karşılarız.

Orgazmla.

Bugün sıradan bir gün değil. İmzaladığımız sözleşmenin yedinci yıl dönümü. İblis diyarında uyandığımda, baygın bir kanepede yatarken, Ramanu'nun parmakları benimkilere dolanmışken, yedi yıl bana çok ağır gelmişti.

Sonunda bir ev buldum. Benim dünyamla aynı değil.

-Çok uzak bir ihtimal değil ama yine de bir tür ev.

Ruh haline göre değişen ve değişen pazarlıkçı iblis kalesini seviyorum. Hâlâ onun bir şekilde bilinçli olduğuna inanıyorum ama Ramanu bunun bir büyü olduğunu iddia ediyor.

Bölgenin uzun zaman önce ölmüş bir hükümdarı. Pazarlıkçı iblisler arasında ve Ramanu'nun beni götürdüğü diğer bölgelerde -ejderha, kraken, gargoyle, karabasan ve succubus- dostlar edindim. Geldiğim zamanki nispeten gergin siyasi durum, kalıcı bir barış vaat eden bir hale dönüştü.

Çünkü Ramanu'nun çeşitli bölge liderlerine müdahalesi hiç de azımsanacak bir şey değildi.

Kendi adıma söylemem gerekirse ben de yardımcı oldum. Eski ebelik becerilerim artık tozlu değil, bu kesin. Ramanu'nun boğazına sarılıyorum. "Hey."

"Hey." Beni daha yakına çekiyorlar, kollarıyla sıkıca sarıyorlar. "Nasıl hissediyorsun?"

Basit bir cevabı olmayan basit bir soru. Burada bir şaka yapmak kolay olurdu ama bugün bir test çalışmasının ötesine geçip gerçek bir geleceğe adım attığımız gün. Gözlerimi açtım ve başımı kaldırdım. "Seni seviyorum."

Gülümsemeleri yaz ortasında güneş ışığıyla yıkanmış gibi hissettiriyor. "Ben de seni seviyorum, küçük cadı."

Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "O zaman sanırım babalarımın tanışma vaktiniz geldi."

"Önce halletmemiz gereken birkaç şey var." Beni de yanlarına alarak doğruluyorlar ve yatağın çerçevesine yaslanmamız için geriye doğru kayıyorlar. Ramanu göğsüme, tam kalbimin üzerine dokunuyor. "Sözleşme yerine getirildi. Ödeme kabul edildi."

İçimden küçük bir ürperti geçiyor. Çoğu zaman sözleşmeyi tamamen unutuyorum. Basitçe hiç devreye girmedim. Kesinlikle zarar görmedim... Eve ve Azazel'le olan olay hariç, ama Ramanu bana kılıç saplamış gibi davransa da düşmem onların suçu değildi. Bileğim burkuldu ve bir gün içinde sihirli bir şekilde iyileştim ama bu Ramanu'ya bakıcılık oynamak için bir bahane verdi ve bundan son derece keyif alıyor gibiydiler.

O kadar ki, daha sonra çok daha seksi koşullarda tekrar denedik.

Göğüs kafesime dokunuyorum ama cildim farklı görünmüyor. Yanlış görünüyor. Yedi yıl ve bu kadar büyük değişikliklerden sonra, bazı işaretler olmalı. Yine de farklı görünmüyorum. Söz verdiğim gibi, bu diyardaki büyü yaşlanmamı belirgin bir şekilde yavaşlatmış görünüyor. "Sanırım bir işaret istiyorum."

Ramanu arkasına yaslanır ve başını ellerinin arasına alır. "Sende bir işaret var. Aslında iki tane."

Görünüşe göre pazarlıkçı iblislerin hem sözlü hem de yazılı iletişim için çeviri büyüğü görevi gören dövmeler de dahil olmak üzere pek çok numarası var. Şık bir numara ve yalan söylemeyeceğim: Ramanu'nun işaretlerinin kalıcı bir şekilde vücudumda olması hoşuma gidiyor. Ayrıca benim diyardındaki kadim metinlerle ilgili bazı *ilginç* olasılıkların da önünü açıyor. Büyü onlarla da işe yarayacak mı yoksa sadece bu diyardaki dillerle mi sınırlı bilmiyorum ama test etmek için sabırsızlanıyorum.

Henüz değil ama.

"Bir tane daha istiyorum." Uzanıp başparmağımı keskin boynuzlarından birine bastırıyorum. Acının hızlı parlaması keskin bir nefes almama neden oluyor. Ramanu kaşlarını çatıyor -sonuçları çoğu zaman hoşlarına gitmese *de* kendime zarar vermemden hoşlanmıyorlar- ama başparmağımı bağlama izinin üzerinde sürüklerken kıpırdamıyorlar. "Seni serbest bırakıyorum, Ramanu." Kan lekesi derilerine batıyor ve izi kalıcı olarak bozuyor gibi görünüyor. Hafifçe vuruyorum. "Bunu istiyorum."

Kaşları derinleşir. "İblis bağlayıcı bir işaret istiyorsun."

"Hayır, ben *bu* işareti istiyorum. Bağlayıcı ve kırılmış. Bir seçim." Belki tuhaf bir seçim ama yapıyorum. Ramanu ve ben evlilik hakkında hiç konuşmadık. Bu noktada, herhangi bir niyete işaret ettiği için değil, yalnızca atmış olmak için atacağımız bir adım gibi görünüyor. Biz birbirimizi seçtik.

Bir yüzük ya da ritüel bir fark yaratmayacaktır. her gün yaptığımız bir seçim.

Kabul ediyorum, babalarımın bu konuda bazı düşünceleri olabilir, ama o köprüye geldiğimizde geçeceğiz.

Ramanu uzun bir süre beni düşündü ve sonunda başını salladı. "Şimdi mi?"

Başımı salladım. "Şimdi. Benim işaretimi takıyorsun. Ben de seninkini takmak istiyorum."

"Eşleşen dövmeler." Sırıttıyorlar. "Biz bir klişeyiz."

Gülüyorum. "Şey, diğer her yönden çok eşsiziz. Arada sırada biraz klişe olmaya hakkımız var." Hâlâ hareket etmediklerinde dizlerimin üzerine oturuyorum. "Ramanu, sakın bana eşleşen dövmeler yaptırmanın bir ilişkinin sonunu getireceğine dair o aptal insan batıl inancından korktuğunu söyleme."

Ağızlarını açarlar, tekrar düşünür gibi olurlar ve kapatırlar. "Korkmuyorum. Belki biraz batıl inançlı."

"Seni seçiyorum," diyorum usulca. "Seni seçmeye devam edeceğim. Bu her zaman kolay olmayacak. Sana büyü yapmak istediğim zamanlar olacak ve sen de beni kesinlikle başka bir diyara açılan bir geçide atmak isteyeceksin ama..." Sözlerimizle her zaman duygusallaşmayız, ancak şu anda doğru hissettiriyor. "Hiç bu kadar uzun süren bir ilişkim olmamıştı, ve Bu değil sadece Çünkü . ve bağlayıcıve Sözleşme. Sana *güveniyorum*. Seninle eğleniyorum. Ortaya çıkan her şeyi konuşarak halledecek kadar güvende hissediyorum. Seni seviyorum, Ramanu. Dövme yaptırmak bunların hiçbirini değiştirmeyecek." Pençeli bir eliyle yüzümü kavlıyor. "Benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun, küçük cadı. Geçtiğimiz yedi yıl her zaman kolay geçmedi ama başka türlü olmasını da istemezdim. Benim için o sensin."

"Sen de benim için osun."

Yavaşça başlarını sallarlar. "Pekala."

İşareti kanlarıyla derime kazımaları hiç zaman almıyor -büyüleri nedeniyle pazarlıkçı iblislerin işaretler söz konusu olduğunda tercih ettikleri yöntem- ve ardından benim yaptığım gibi bir çizgiyle dikkatlice işaretliyorlar. Acıtıyor ama bu doğru hissettiriyor.

Sahip olmaya değer hiçbir şey fedakarlık olmadan gelmez ve acı, bunun arkasındaki anlam için, birbirimize duymaya devam ettiğimiz güven için ödenecek küçük bir bedeldir.

Ramanu beni öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Belki aptalım ama bunu duymaktan ya da söylemekten hiç bıkmadım. Kelimelerin dudaklarından her geçişinde, Ramanu'nun neredeyse hayret verici bir tonu var. Bunun hafiflemesini, aşka sahip olduğumuz için mutlu olmak yerine aşkı beklemeye alışmamızı bekliyorum ama henüz olmadı. "Açıklamak Bu için benim BABALAR o gidiyoriçin ol..

bir şey."

Sırıttıyorlar. "Pompalı tüfekler hakkında endişelenmem gerekiyor mu?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Gözlerimi deviriyorum. "Ama babamın büyükannesi ve onun sana olan aşkı hakkında bazı güçlü hisleri vardı. Eminim birlikte olmamız konusunda da aynı derecede güçlü duygular besleyecektir."

Ramanu hassas bir şekilde ürperir. "Keşke ondan bahsetmeseydin. Korkunç bir insandı, benim zevkime göre fazla korkunç. Beni kuralları çiğneyecek kadar baştan çıkaran tek kişi sensin."

"Ben böyle özelim." Yatakta kalıp bu huzur anını uzatmak ne kadar cazip olsa da yedi yılımız doldu. Azazel, Ramanu ile diyarlar arasında gidip gelmekte özgür *olacağımıza* söz verdi ama hâlâ uğraşmam gereken bir ailem var. Babalarımın Ramanu hakkında çekinceleri olacaktır ama onları kazanmak için zamanımız var.

Hayatımızın geri kalanı bizim.

Hazırlanmak ve onsuz seyahat etmeyi reddettiğim birkaç şeyi toparlamak için acele etmiyoruz. Ramanu en iyi kıyafetlerinden birini giyiyor, o kadar zaman önce onları ilk çağırdığımda giydiklerinin neredeyse aynısı. Sırıttıyorum. "İyi bir izlenim bırakmak mı istiyorsun?"

"Babalarınız sizin için önemli." Beni işaret ediyorlar. "Ve ailemle tanıştığında sinirden kusmak üzereymişsin gibi davranma."

Ürperdim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç gergin değildim." Yalan. Şimdi Ramanu'nun ailesiyle yeterince iyi anlaşıyorum ama başlangıçta her iki taraf da çok çekingendi. Ne de olsa Ramanu benimle kuralları çiğnemişti. Anneleri bu konuda oldukça kızgındı, her ne kadar ebeveynleri çocuklarının küçük sevimli bir insan yüzünden bu kadar sinirlendiğini görmeyi eğlenceli bulsa da. Onların sözleri, benim değil.

Kalenin değişen koridorlarında birlikte Azazel'in ofisine doğru yürüyoruz. Her seferinde farklı bir yerde ve zaman zaman halkından saklanmak için orayı kullandığından şüpheleniyorum. Bütün bir bölgenin lideri olmak baş ağrısı gibi görünüyor.

Kapıdan içeri girdiğimizde başını kaldırıp bakıyor. Azazel, Ramanu'nun kıpkırmızı derisini, siyah pençelerini ve boynuzlarını paylaşıyor - gerçi sadece bir seti var - ama her yönden biraz daha büyük. Dürüst olmak gerekirse, Hristiyan şeytanının nasıl olması gerektiğine benziyor, ki bunu her zaman özel olarak komik bulmuştumdur. Ben bile yüzüne o kadarını söyleyemem.

Bizi tarıyor. "Hazırsınız."

"Evet." Ramanu omuzlarımız birbirine değene kadar bana biraz daha yaklaşıyor. "Ne kadar süre yok olacağımı bilmiyorum ama beklenenden daha uzun olmasını planlıyorum."

"Kaleyi bir süre sensiz de idare edebiliriz. Git hadi. Bulunduğun yere gelmek için çok çalıştın Ramanu. Kendine ve sevdiklerine zaman ayırmakta utanılacak bir şey yok." Azazel gülümsüyor. Korkunç biri gibi görünüyor ama ben onun çok yumuşak olduğunu uzun zaman önce öğrendim. Onu insanlarla birlikte izlemek çok tatlı, gerçi bunu belirttiğim için bana teşekkür de etmiyor.

Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Lenora, daha önce de konuştuğumuz gibi, burada her zaman hoş karşılanırsın. Ramanu'nun seni istedikleri zaman buraya getirmeleri için genel izni var."

Çoğu insan diyarlar arasında seyahat etmek için pazarlığa ihtiyaç duyduğundan, bunu başarmak için birazcık sihir gerekiyordu. Burada bulunarak çok şey öğrendim. Sırıttıyorum. "Teşekkürler. Başına büyük bir bela olmaya devam edeceğim."

"Daha azını beklemiyorum."

Ramanu ellerini benimkilerin içine soktu. "Gidelim, küçük cadı.

"Önden buyur, iblis." Sırıttıyorum. Bunun benim hayatım olacağını asla tahmin edemezdim ama başka türlüünü de istemezdim.

İblis'in Pazarlığı'nı okuduğunuz için çok TEŞEKKÜRLER! Hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Lenora ve Ramanu ile birlikte sadece [bültenim](#) aracılığıyla sunulan bonus içerikte bir seks tiyatrosuna gidebilirsiniz!

Gölge Pazarı'nda daha pek çok saçmalık yaşanıyor! Eski sevgililerin bir seks partisinde çarpıştığı ve işlerin daha da kızıştığı [Cehennem Ağzı Muhafızının Sevgilisi](#)'ne mutlaka göz atın!

Bir Ön bakış için okumaya devam edin!

"Seni öldürecek, bunu biliyorsun, değil mi? Sanki bu hafta sonu uğraşacak yeterince saçmalığım yokmuş gibi."

August eski dostunun sözleri karşısında dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Muhtemelen bir kavgası vardı

Onu bekleyen ölüm, uzun zamandır gelmekte olan bir ölümdü. Tam olarak beş yıl ve yirmi gün.

August, duende onu kucağına çekerken, "Kasabanın en popüler kulübünü işleten birine göre, ev sahipliği becerilerinde ciddi eksiklikler var, Guillermo," diye alay etti.

Duende her zamanki kadife pantolonunu giymişti ve bu pantolon güçlü bacaklarını o kadar sıkı sarıyordu ki boyanmış gibi görünüyorlardı. Duendeler, Avrupa bahçe cücelerinin Latin Amerikalı kuzenleriydi; büyülü ve ne yapacağı kestirilemeyen. Ancak cüceler küçük, dedemsi, beyaz saçlı yaratıklarken, duendeler bronz tenli, hiç kesmedikleri uzun beyaz saçlardan oluşan bir yele dışında tamamen tüysüz vücutları olan devlerdi. Guillermo'nun saçları ensesinde sarmal bir örgü halindeydi. Göğsü çıplaktı, sadece Batı Hint Adaları'ndan gelen büyülü varlıklardan biri olduğunu gösteren dövmelemlerle süslüydü. Köprücük kemiğinden başlayan bir dizi geometrik şekil, atalarının uzun çizgisini detaylandırıyor. Daireler, çizgiler ve üçgenler göğüs kaslarının arasından karnına doğru iniyor ve halkının hikâyesini anlatıyordu. August'un eski komutanı gibi duende de Karayipler'den gelmişti.

"Perde ince olduğunda buralarda işler nasıl yürür bilirsin," dedi duende August'a, sanki bir hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. "Bana burada olduğunu söylediklerinde inanmadım."

August kayıtsız bir ses çıkardı. Burada bulunma nedenleri karmaşıktı.

Guillermo, "Haydi, ofisimde konuşabiliriz," dedi.

Guillermo'nun adamları patronlarını Gölge Pazarı'nın tüm hızıyla sürdüğü şu günlerde özellikle yoğun olan içkili mekanın derinliklerinde bulurken August'un bekletildiği odada duruyorlardı. August temkinli davrandığı için Guillermo'yu suçlayamazdı. Sadece birkaç saattir buradaydı ve şimdiden tehlikeli unsurlarla karşılaşmıştı. Fae kraliçeleri, ölüm tanrıları ve güçlü cadılar, hepsi de hesaplaşmak için ortalıkta dolaşıyordu. Onun

Kendi varlığımızın burada kaos yaratacağı neredeyse kesin.

Karanlık bir koridorda ilerlerken August *onu* düşündü, bu nadiren izin verdiği bir hoşgörüydü. Kendini cezalandırma yöntemlerinden biri de onunla ilgili tüm anılarını kilitlemektir. Onu bir daha görürse olduğu yerde öldüreceğine dair verdiği sözü unuttuğundan şüpheliydi. İçgüdüsel olarak başparmağını yüzündeki yara izinin üzerinde gezdirdi. Yara izi sağ gözünün hemen altından, burnunun köprüsünden sol yanağına doğru yatay olarak uzanıyordu. Bu yara izini ona en son yüz yüze geldiklerinde vermişti. Onu bir daha gördüğünde, ölene kadar "soğuk yeşil kanının" akıp gitmesini izlemekten sonsuz bir zevk alacağı konusunda uyarırken derisini acımasızca pençelemiştir.

Pişmanlıklarının üzerinde durmayı bırakmalı ve Eğer bunu yapacaksa suçluluk duyacaktır.

"Söylentiler doğru mu?" Guillermo, üzerinde eski bir duende'nin gülen yüzünün oyulduğu geniş bir kapının önünde dururken sordu.

"Hangi söylentiler bunlar?" August, Guillermo'nun ofisine girerken çenesini tuttu. Burası tıpkı son kez oraya gittiğinde olduğu gibi görünüyordu. Onunla en son konuşmaya çalıştığı zamanki gibi. Yüzündeki yara izi diken diken olmuştu.

Guillermo cevap vermedi; ikisi de onun neden burada olduğunu çok iyi biliyordu. Sanki duende August'un çırpınışlarını görebiliyormuş gibi, Guillermo köşedeki küçük arabaya gitti ve ikisine de birer içki doldurdu. Bir bardak ametist sıvıyı August'a doğru itti, o da bir yudumda geri fırlattı. Büyülü altın şeker kamışından elde edilen Valle Dorado Romu'nun yakıcılığını hissedince burun delikleri alevlendi. Bu da özlediği bir şeydi - sadece romu değil, Guillermo ile vakit geçirmeyi de.

August sonunda sesi kısık bir şekilde, "Doğru," dedi.

"Çok kızacak." Guillermo yüzünü buruşturdu ve gürül gürül yanan ocağın etrafında kümelenmiş kadife sandalyelerden birine çöktü.

"İçkili mekan iyi mi?" Kendisini buraya getiren konudan kaçınarak sordu.

Guillermo gözlerini devirerek, "İçeri girmek için o insan yığınının arasından geçtin," dedi. Edinburgh'un en popüler gece mekânı olan El Hechizo'yu hem insanlar hem de büyücüler çok severdi. Buraya sık sık uğrayan insanların çoğu, en sevdikleri parti mekânının içinde Britanya Adaları'ndaki doğaüstü yaratıkların en büyük toplanma yerlerinden birinin saklı olduğunu bilmiyordu. Binanın etrafını saran kuyruktaki müşterilerin çoğu bilselerdi muhtemelen bayılırlardı. Şehir, bu hafta sonu Gölge Pazarı'na katılmak için dünyanın dört bir yanından gelen büyülü yaratıklar tarafından istila edilmişti. August burada ne yaptığını hatırlayınca irkildi. Bu sosyal bir çağrı değildi.

"Ona burada olduğumu söyledin mi?"

İçeri adımını attığı anda onun varlığını hissetmişti. Onun farkındalığıyla kanı damarlarında ısınmıştı. Bunun bir kısmı birlikte geçirdikleri neredeyse sekiz yıldan kaynaklanıyordu. Onu on sekiz yaşında evinden koparmış ve İskoçya'ya getirmişti. Onu acımasız bir katil olması için eğitmişti. Birlikte kan dökmüşler, savaşmışlar, aralarındaki bağı geliştirmek için yıllar harcamışlardı, ta ki ikisi de diğerinin zihninde yankılanmadan tek bir düşünceye bile sahip olamayana dek. Sadece bir cehennem ağzı muhafızı ve onun nöbetçisinin olabileceği gibi bağlanmışlardı. Hayatınızın ortağınızın ellerinde olduğunu bilmenin getirdiği türden bir bağ. Dünyalarındaki hiçbir şey bu bağdan daha kutsal, daha saf değildi. Ama adam arzusuna yenik düşüp onunla yattığında, kadın da dahil olmak üzere her şeyi yok etmişti.

Guillermo sonunda omuz silkerek, "Görmedim," diye cevap verdi. "Önce ondan ne istediğini bilmek istedim." August duende'nin sesindeki tehdidi hayal etmediğini biliyordu. Guillermo arkadaşı olarak kalmış olsa da, sadakati

onunla birlikteydi. "Beş yıldır bu kapıdan içeri girmediğine göre, öylesine uğramadığını tahmin etmiştim." Duende, August'un yüzünde gördüğü şey karşısında irkildi ve romundan bir yudum daha aldı. "Burada sorun istemiyorum ve ikiniz en son baş başa görüştüğünüzde kulübün VIP odasını tamamen yeniden inşa etmek zorunda kaldım. Eğer seni ona götürürsem, kendini toparlamalısın. Eğer ona zarar verirsen ya da bir daha onunla uğraşırsan, seni kendim öldürürüm."

August tehdide cevap vermedi. Guillermo haklıydı. Konu ona geldiğinde kendini kontrol edemediği, kollarında beliren pullardan utanç verici bir şekilde belli oluyordu. Azı dişleri diş etlerinde zonkluyor, inmek için sabırsızlanıyordu. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayınca siki deri pantolonunun içinde sertleşiyordu.

"Onu görmem gerek Guillermo." Onun nerede olduğunu her zaman biliyordu. Onun kalp atışları kendi kanını çağırıyordu. Onu olabildiğince uzun süre rahat bırakmıştı. Ona neye mal olursa olsun bu tek isteği yerine getirmişti. Ona en azından bu kadarını borçluydu ve şimdi ona tekrar ihanet edecekti. Ama başka seçeneği yoktu. Bu gece olanları durdurmasına yardım edebilecek tek kişi oydu. Eğer reddederse, gezegendeki en büyük cehennem ağzı ardına kadar açılacaktı. Bu son olduğunda nehirler gibi kan akmıştı.

"Seni kapıya kadar götüreceğim," dedi Guillermo, August'u düşüncelerinden sıyrarak. "Ama hazırlanmak isteyebilirsin, bu onun daha önce gördüğün bir yönü değil."

August eski gardiyanının yeni profesyonel girişimlerini duymuştu. Kıskançlık krizine girecek bir tip değildi - kendisinin de buna hakkı yoktu- ama karşılaştığı şeyin iblis tarafını cinnet geçirmeye sevk etmemesini umuyordu.

"Ne iş yaptığını biliyorum Guillermo," dedi August kapıya doğru ilerlerken. Sesinin düzgün olduğundan emin olmaya çalışıyordu ama gerçek şu ki, beş yıldan uzun bir süre sonra onu tekrar gördüğünde nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onlar ayrıldıktan sonra kızın kendine nasıl bir hayat kurduğu konusunda hiçbir söz

hakkı yoktu.

onu bir katile dönüştürdü. Onu yargılayacak gücü yoktu.

"Ona ne isim verdiğini duydun mu?" Duende o kadar geniş gülümsüyordu ki sivri azı dişleri görünüyordu.

"Duydum," diye hırladı August. Bir zamanlar cinsel zevklerle ilgili her konuda cahil olan, fellatio ve cunnilingus'un ne olduğunu açıklamak zorunda kaldığı eski öğrencisi, şimdi saygısızca Monster Smash adını verdiği gezici bir canavar bacchanalia'nın sahibi ve işletmecisiydi. Anladığı kadarıyla, fahiş fiyatlar karşılığında doğaüstü varlıkları eğlendiren seks işçileri ve performansçılardan oluşan karışık bir ekip toplamıştı. İblisler, canavarlar, gorgonlar, troller... Hepsi onun seks dolu partilerine davetliydi.

"Bir gecede ne kadar para kazandığına inanamazsın." Guillermo, bir kitaplığın içindeki gizli bir geçitten geçip dans pistinin arkasındaki merdivenlerden inerlerken ıslık çaldı.

"Bunu nereden bilebilirim ki Guillermo?"

"Çok alıngan," diye alay etti Guillermo dar bir merdivenden inerlerken. "Cidden, her ne kadar iyi bir gardiyan olsa da, bu işte çok başarılı. Yer ve biraz güvenlik sağladığım için yüzde beş alıyorum ve payım neredeyse VIP odalarında kazandığım kadar. Bu çok fazla kucak dansı demek." Duende zevkle söyledi. August onun ağzına bir tane patlatma isteğiyle mücadele etti. "O tam bir seks partisi virtüözü. Onu bir de gerçekten-"

"Boğazını deşmemi ister misin, Guillermo?" August o kadar yüksek sesle kükredi ki duvardaki küçük ampuller titredi.

Guillermo, August'un alnını işaret ederek, "İşte bunu demek istiyorum," diye karşılık verdi. "Lanet boynuzların çıkıyor! Dostum, burada sorun istemiyorum, Gus. Bunu bir iyilik olarak yapıyorum çünkü karımın ve çocuğumun hayatını sana borçluyum ama ikinizin evimi dağıtmanızı istemiyorum."

Duende yüzünü ovuşturdu ve iç çekti. "Seni buraya getirdiğim için bana çok kızacak."

Sonunda sahanlığa ulaştılar; burada sadece, üzerinde bir kemer bulunan mermer bir duvara açılan uzun bir koridor vardı. İki ucunda siyah smokin giymiş iki gargoyl duruyordu. August'u gördükleri anda kılları kıpırdadı, gözlerindeki tehdit August'un pençelerini uzatmasına neden oldu.

"Onu bulmak için sana ihtiyacım olmadığını biliyor," diye hatırlattı August eski dostuna, kapıyı koruyan iki çürük adama doğru yürürken. "Peki bana onun seks partisi becerilerinden bahsettiğinde ne olmasını bekliyordun?"

August eşiğe geldiğinde bir açıklık belirdi ve muhafızlar kenara çekilerek onun geçmesine izin verdi. Onun içeri girmesine izin veriyordu. Muhtemelen onu içkili mekâna girdiği anda hissetmişti. Bir açıklık olmasına rağmen içeride neler olup bittiğini göremiyordu. Gizliliği sağlamak için bir büyü yapmıştı. Güçlü bir sihirdi. Muhtemelen Guillermo'nun işiydi.

August cebinden küçük bir kâğıt çıkarırken, "Benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum," dedi.

Guillermo o şeye ihtiyatla baktı ve dudaklarından mutsuz bir ses çıktı. "Artık Tarikat'a yardım etmeyeceğim." İfadenin kesinliği August'u gülümsetti. Guillermo geçmişte onlara paha biçilmez bir yardımda bulunmuştu. Duende'nin doğaüstü dünyada herkesten daha fazla bağlantısı vardı. August ne zaman bir bağlantı ya da bilgiye ihtiyaç duysa, Guillermo'nun bulamayacağı hiçbir şey yoktu. Ama seçim yapma zamanı geldiğinde, duende'nin sadakati ona bağlıydı. Bu durum August'un arkadaşına duyduğu saygıyı daha da artırmıştı.

"Bu Tarikat için değil," diye itiraf etti ve kaşlarını kaldırıp milyonlarca soru içeren bir bakış attı. "Bu benim için." August onunla konuşana kadar bunun ne anlama geldiğini açıklamayacaktı. Ama Guillermo başını salladı ve kâğıdı aldı. "Teşekkür ederim."

Duende ona el salladı ve geçidi işaret etti. "Git. Ve arkanı kolla." August bir ayağını geçitten nebulous Kapı. Bir . ve gargoyles homurdandı, Guillermo güldü. "Bu nedenle, önünüze de dikkat edin." August bir anda kendini tutmaya çalışan güce karşı savaşmak zorunda kaldı. onu Dışarı, ama o bastırılmış İleri. A acı Kızın geçitleri mühürleme ya da açma becerilerini geliştirdikleri o yorucu ayları düşündükçe dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tekrar ve tekrar, elleri kanayana ve bacakları onu zorlukla ayakta tutana kadar ona kapıları açtırmış ve mühürletmişti. Talimatlarında acımasızdı. Onun içinde olduğunu bildiği gücü ortaya çıkarmaya kararlıydı, ta ki o yeraltı dünyasına giden geçitleri

İkinci bir düşünce.

Bir hava akımı onu son bariyere doğru yuvarladı ve Roma tarzı bir hamama benzeyen, canavarlarla dolu bir yerin girişine dengesiz bir şekilde indi.

O kadar çok şey oluyordu ki, mekânın neredeyse her santimetrekaresinde o kadar çok yaratık vardı ki, kimse onun varlığını fark etmemiş gibiydi. Odanın ortasındaki büyük yuvarlak havuzu sekiz sütun çevreliyordu. Mekânın dört bir yanına boynuzlu, dişli yaratıkların vecd halindeki heykelleri serpiştirilmişti. İki farklı yaratığın bunları erotik tırmalama direkleri olarak kullandığını fark etti. Suyun ötesinde, üç duvar Roma asma bahçesine benzeyen bir açık alana açılıyordu. Duvarlara sıralanmış, çoğu kullanımda olan özel kabanalar vardı. Bazılarının mahremiyet için çekilmiş ince bir perdesi vardı; diğerleri açık bırakılmıştı. August, buranın cazibesinin bir kısmının yerleşik bir izleyici kitlesi olması ve görülecek çok şey olması olduğunu tahmin ediyordu.

Claudian Tarikatı'nda yaşamak bir manastırda yaşamakla eşdeğerdi ama August'un hayatı, nöbetçi olarak işe alınmadan önce çok daha az iffetli ve disiplinliydi. Daha on altı yaşındayken, çapkın babasının ihanet ettiği bir cadı onu ve dört erkek kardeşini lanetlemişti.

onları şeytana dönüştürdü. Babası gibi yılanlar, demişti kadın, geri dönüşü olmayan büyüü yaparken. Daha sonra yıllarını, bir yılan adamın imrenilen bir yenilik olduğu yerlerde seks işçiliği de dahil olmak üzere, elinden geldiğince geçimini sağlayarak geçirmişti. Ama burası canavarları fetişleştiren insanlar için değildi. Yarattığı şey canavarlara *hizmet ediyordu*. Onlara arzularını utanmadan ya da korkmadan gerçekleştirebilecekleri bir alan sağladı.

Ondan sadece birkaç metre ötede, minderlerin üzerinde iki duend gözleri bağlı bir gorgonu tatmin ediyordu. Kadın sırtını onlardan birine dayamıştı, adamın derin kaslı göğsü ona sıkıca bastırıyordu. Kadın adamın parmaklarından birini ağızla emerken, adamın uzun dili meme ucunun etrafında dönüyordu. Duende kızın bacaklarından birini açık tutuyor, kahverengi eli dizinin altından kavrarken, diğer yaratık kocaman sikini kızın içine sokup çıkarıyordu. Kız zevkle miyavlarken, adamın iri taşakları kızın kıcının kremesi derisini tokatlıyordu. Adamın itme kuvveti kızın diğerinin kucağında zıplamasına neden oluyordu. Başının etrafındaki parlak kırmızı yılanlar, sevgilisi içine her daldığında tıslıyordu. İten duende'nin arkasında, bir sprite yüzünü onun kıcına gömmüştü. Kanatları çırpınarak onu yerden kaldırırken, yanardöner elleri adamın yanaklarını avuçlayarak genişçe açıyordu. August durduğu yerden, parlak pembe bir dilin duende'nin kıvrımlarını yaladığını görebiliyordu. Gorgon'a saldırırken bile kendini sprite'ın bakımlarına itmeye çalışırken yüzü işkence gibi bir zevkle buruştu.

August gerilen aletlerini ayarlamak zorunda kaldı. Ne kadar tahrik olursa, onları zapt etmek de o kadar zorlaşıyordu. Lanetinin bir parçası da tıpkı bir yılanınki gibi iki sikinin olmasıydı. Kasıklarından çıkan kalın bir tane ve ilkinin ortasından çıkan daha küçük, dikenli bir tane. Yıllarca bundan nefret etmiş, grotesk görüntüsüne dayanamamıştı. Ta ki o...

Delici coşku çılgınlıkları dikkatini suya çekti. Ayakları kendi iradesiyle ileri doğru bir adım attı.

daha yakından bakmaya çalıştı. Havuzun ortasında gövdesi insana benzeyen bir yaratık vardı. Teni mor renkteydi ve gövdesine, omuzlarına ve yüzüne dağılmış mavi çiller vardı. Genç görünüyordu ve yüzü, yüksek elmacık kemikleri ve iri, delici mavi gözleriyle yakışıklıydı. Mor teni doğaüstü canlılar arasında pek de anormal sayılmazdı; öte yandan alt yarısı... tuhaftı.

Belinin altından filizlenen şey August'a dokunaçlar gibi görünüyordu... penis dokunaçları. Bir kadın her iki elinde birer tane olmak üzere ikisini yumruklayıp sırayla başlarını emerken kıvranıyorlardı. Dilini birinin yarığına değdiriyor, ucunu en tatlı şekermiş gibi emiyor ve sonra diğerini kabaca boğazından içeri sokuyordu. Dicktopus'un diğer iki uzvu, havuzun ortasındaki bir platformun üzerinde dört ayak üzerinde duran bir perinin içine gömülmüştü. Beşinci uzun fallus, görünüşte mutlu bir perinin göğüslerinin arasından kalın mavi bir sıvı fişkırtıyordu. Canavar Smash'in yarattığı tablo oldukça ilginçti ve August tüm bunların arkasındaki kadını henüz görememişti. Bunun, *onun kendisini* göremeyeceği anlamına gelmediğini biliyordu.

August elini artık iyice sertleşmiş olan aletlerinin Üzerinde gezdirdi.

pantolonundan dışarı itmeye çalışıyordu. Etrafında olup bitenlerden o kadar tahrik olmuştu ki, seks kokuları ve sesleri ona o son seferden beri kimseyle yatmadığını hatırlatıyordu... O günü hiç düşünmemek en iyisiydi. Onu tekrar görmeye hazırlanırken değil, sonunda yüz yüze geldiklerinde kontrolü elinde tutma şansı olmasını istiyorsa değil. Başka tarafa bakmaya çalıştı ama şimdi iki siki birden alan peri, perinin olgun amını yalıyordu; sivri dili, dicktopus'un siklerinden birini kıcına, diğerini de amına alırken iştahla yalıyordu.

Aklına yakıcı bir görüntü geldi. Gardiyanı Çıplak bir şekilde kütüphane masasının üzerine uzanmış, Çıplak göğsünü ahşap yüzeye bastırmış, kıçı havada duruyordu.

Elini omzunda gezdirirken tarçın rengi teni mum ışığında parlıyordu.

"Dokun bana Aug, lütfen," diye yalvardı, omurgası ihtiyaç içinde kamburlaşmıştı.

"Benim için dizlerini aç," diye sordu arkasında diz çökerken. Kadın bacaklarını açtı, ona karşı çıplak ve açıktı. Pembe ve parıldayan... tatlı. Yemesi için olgunlaşmış bir meyve. Burnunu onun sıcaklığına bastırdı, misk kokusunu içine çekti, dişleri zonkladı.

"Tıpkı bal gibi, daha tatlı." Kanı şehvetle kükreyerek hışırdadı. Kokusu her zaman çok ıslaktı. Kanla doluydu, girişi ihtiyaçla sıkılıyordu. Kalçalarını kavradı, onları istediği gibi genişletti. Ta ki onun zevkine sunulmayan hiçbir yeri kalmayana dek. Bakmasına izin verdi. Ona duyduğu güçlü ihtiyaca direnmek için kendini zorladı. Onu hayattaki her şeyden daha çok istiyordu. Amını, vücudunu, kalbini, ruhunu. Onu tüketmek için yanıp tutuşuyordu. Ona sahip olduğu gibi ona da sahip olmak için.

"Aug," diye fısıldadı. Adamın ona ne vereceğini beklerken sesi titriyordu.

"Sabırsızlanmaya mı başladın Sidarus?" diye takıldı, parmak uçlarının kadının kalçalarının kıvrımlarında gezinmesine izin verdi. Dudakları tam kıvrımlarının üzerinde hayalet gibi dolaşıyordu. Sürtünme için çaresizce masaya vurdu. Onun ahlaksız güzelliği.

"Ağrıyor," diye inledi ve kontrolünü kaybetti. Onun tadına baktı. Pençeleri teninde gezinirken dili içinde kıvrıldı. Kadının nektarı dilini kapladı ve gözleri yuvalarından fırladı. Bundan asla bıkmayacaktı. Asla.

"Doldur beni, nöbetçim," diye yalvardı, adam onun etini yalarken. Okşamalarıyla onu hıçkıra hıçkıra ağlattı, ikisi de titreyene kadar ondan birbiri ardına orgazm çıkardı. Ta ki kızın elleri onu çılgınca kavrayıp içine çekmeye çalışana kadar. Ancak o zaman ayağa kalktı ve eğilerek onun sıcak, nemli tenini öptü.

Başladı

ensesini okşadı, dişlerinin sırtının kusursuzluğunu çizmesine izin verdi. Omuzlarını yaladı, sonra dilinin düz kısmını omurgasından aşağıya doğru sürükledi. Bu sırada parmakları kadının içine girdi. İkisi kabaca amına girip çıkıyor, bir diğeri de bu gece alacağı küçük yıldızı deliyordu.

"Durma, lütfen, seni seviyorum," diye inledi ve sözleri onu çözdü. Ruhunun her ölü köşesini aydınlattılar. Çok mükemmel ve onun. Kendisinin. O tatlı kıçtan birazını dişlerinin arasına aldı ve bir çürük bırakana kadar emdi.

"Evet, beni işaretle." Kadının sesindeki aciliyet ve ihtiyaç onu ateşe verdi. Kadın arzudan kıvranmaya başlayana kadar tenine aşk ısırıkları bıraktı. Bir eliyle derisini çözdü ve bir sikinin başıyla girişini öptü. Kadın kendini daha da açarak onu içeri itti ve adam acımadan kabzasına kadar içine girdi. Kadın başını geriye attı, adam kalçalarını ona doğru çarparken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Adam onu öylesine sert bir şekilde içine aldı ki, adam vücudunu tekrar tekrar yumruklarken kadın masanın kenarlarına tutunmak zorunda kaldı. Kanalının sıcak, kadife gibi sıkılması adamın zevkle inlemesine neden oldu.

"Bu benim, sen benimsin," dedi parmaklarını boynunun arkasına dolayarak onu daha sert bir şekilde kavrayabilmek için.

"Tuya, mi centinela."

Kadının sesindeki bağlılık karşısında neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Onun içinde yanan ateşi bilen tek kişi oydu. O bedende kükreyen tutkuyu. Ona verdiği şeye ihanet etmeden önce öleceğini düşündü. Onu kaybetmemek için her şeyi yapardı...

August ona ihanet etti ama.

[Cehennem Ağzı Muhafızının Sevgilisi şimdi yayında!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.